

ปีที่ 2 ฉบับที่ 18 เดือนกันยายน 2559 ISSN 2408-1795

MAGAZINE

NEW SILK ROAD

นิตยสารเอกพรี

ทางสายไหมใหม่
เชื่อมทั่วโลก

สอบ เอ็นทรานซ์ เกาเข้า

CHINA KNOWLEDGE

ทลู่ชวีน ประพินรกรผู้ใช่ปากกาเป็นอาวูร

ARCHITECTURE STORY OF CHINA

โรงอุปรากรแห่งชาติจิน

EAST Meets WEST

เจ้าพ่อไอกี กับ อีคอมเมิร์ส

ธนาคารไทยพาณิชย์บริจาคเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติในประเทศจีน

ดร. วิษิต สุธพงษ์ชัย (ซ้าย) ประธานกรรมการบริหาร ธนาคารไทยพาณิชย์ เข้ามอบเงินบริจาคจำนวน 1 ล้านบาท ให้แก่ ฯพณฯ หึง ฟูยู่ (ขวา) เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางธรรมชาติจากเหตุพายุทอร์นาโดและลูกเห็บตก ณ มณฑลเจียงซู ทางภาคตะวันออกของสาธารณรัฐประชาชนจีนเมื่อปลายเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา และเหตุการณ์อุทกภัยครั้งใหญ่ในเขตแม่น้ำแยงซีเมื่อต้นเดือนกรกฎาคม โดยเงินจำนวนดังกล่าวทางสถานทูตจีนประจำประเทศไทยจะทำการส่งมอบต่อไปยังกระทรวงกิจการพลเรือน (Ministry of Civil Affairs) เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนและผู้เดือดร้อนในประเทศจีนต่อไป

ธนาคารไทยพาณิชย์ ส่งความห่วงใยให้พี่น้องชาวจีนผู้ประสบภัย มอบเงินบริจาคจำนวน 1 ล้านบาท เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติจากเหตุพายุทอร์นาโดและลูกเห็บตก ณ มณฑลเจียงซู ทางภาคตะวันออกของสาธารณรัฐประชาชนจีนเมื่อปลายเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา และเหตุการณ์อุทกภัยครั้งใหญ่ในเขตแม่น้ำแยงซีเมื่อต้นเดือนกรกฎาคม ซึ่งเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและผู้ประสบภัยเป็นจำนวนมาก โดยเงินจำนวนดังกล่าวทางสถานทูตจีนประจำประเทศไทยจะทำการส่งมอบต่อไปยังกระทรวงกิจการพลเรือน (Ministry of Civil Affairs) เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชน

และผู้เดือดร้อนในประเทศจีนต่อไป ดอกย้ำเจตนาารมย์ของธนาคารไทยพาณิชย์ที่ไม่มุ่งหวังแต่เรื่องการทำธุรกิจเพียงอย่างเดียว แต่มีความห่วงใยดูแลรับผิดชอบชุมชนและสังคม และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ตามความสามารถ ฯพณฯ หึง ฟูยู่ เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย กล่าวว่า “เราขอแสดงความขอบคุณในความห่วงใยที่ธนาคารไทยพาณิชย์มีต่อประเทศจีน โดยเรานำเงินบริจาคนี้ส่งมอบให้กระทรวงกิจการพลเรือน (Ministry of Civil Affairs) เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนและผู้เดือดร้อนในประเทศจีนต่อไป อย่างไรก็ตาม การช่วยเหลือในครั้งนี้มิใช่เพียงการช่วยเหลือสำหรับผู้ประสบภัยเท่านั้น แต่ยังคงแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันเหนียวแน่นระหว่างจีนและไทยที่มีมาอย่างยาวนาน รวมถึงความปรารถนาดีของธนาคารไทยพาณิชย์ที่ได้แสดงน้ำใจต่อเรา ชาวจีนอย่างจริงใจ”

ดร. วิษิต สุธพงษ์ชัย ประธานกรรมการบริหาร ธนาคารไทยพาณิชย์ กล่าวว่า “ธนาคารฯ ขอแสดงความเสียใจกับประเทศจีนต่อเหตุการณ์ภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้น ในฐานะที่ธนาคารฯ มีความผูกพันกับประเทศจีนมาอย่างยาวนาน รวมถึงการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับลูกค้าจีน ด้วยความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นนี้ เมื่อมีเรื่องเดือดร้อนเรายินดีให้ความช่วยเหลือและดูแลกัน ภัยธรรมชาติสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกันในครั้งนี้ ส่งผลกระทบต่อประชาชนชาวจีนเป็นจำนวนมาก การช่วยเหลือในครั้งนี้เป็นไปตามหลักมนุษยธรรมตามเจตนาารมย์ของธนาคารฯ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะมีส่วนช่วยฟื้นฟูความเป็นอยู่ให้พี่น้องชาวจีนที่ประสบภัยกลับคืนสู่ภาวะปกติโดยเร็ว

EDITOR' NOTE

นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 18 ประจำเดือนกันยายน ขอสวัสดิ์ท่านผู้อ่านทุกท่าน ในช่วงเดือนที่ผ่านมาเรามีข่าวที่คลาดเคลื่อนมากมายเกี่ยวกับจีน ทาง New Silk Road อยากจะแนะนำให้ท่านผู้อ่านติดตามข่าวเกี่ยวกับประเทศจีน จากแหล่งข่าวที่เชื่อถือได้ เช่น สำนักข่าวซินหัว ซึ่งปัจจุบันมี Facebook Fanpage เป็นภาษาไทยด้วย <https://www.facebook.com/XinhuaNewsAgency.th/> นอกจากนี้ยังมีแฟนเพจ China Face <https://www.facebook.com/ChinafacecriThai> ซึ่งก็เป็นภาษาไทยเช่นเดียวกัน สำหรับนิตยสาร New Silk Road ฉบับนี้มีนักเขียนท่านใหม่ที่น่าสนใจเรื่องจีนมานานแล้ว จะนำทุกท่านเที่ยวเมืองต่าง ๆ ในจีน คือ คุณเอกรัตน์ จันทร์รัฐธิดากาล ผาก ท่านผู้อ่านติดตามอ่านกันด้วยนะครับ ก่อนจากกัน นิตยสาร New Silk Road ขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กร หรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

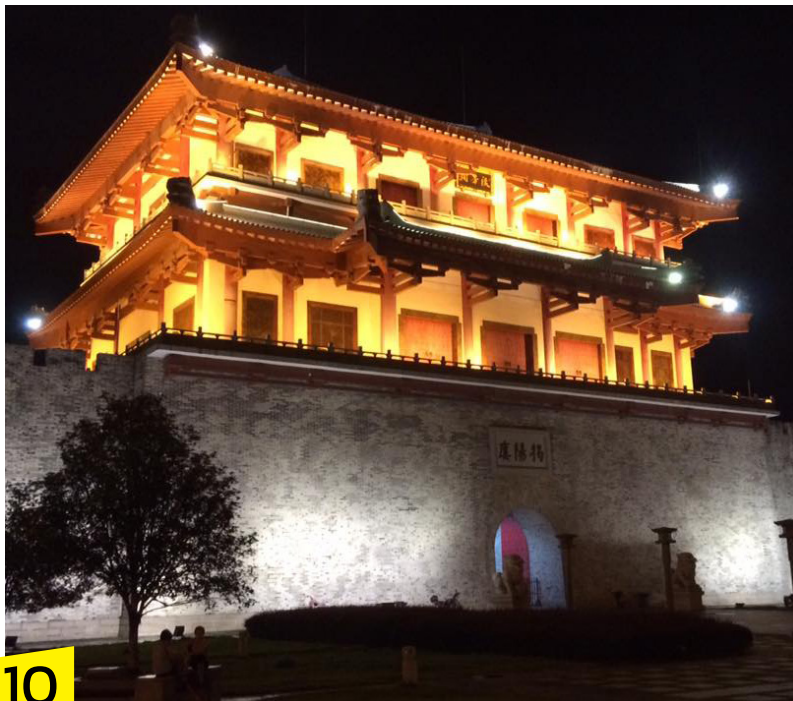
กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช
บรรณาธิการ

'ไขความลับ' ระบบระบายน้ำในพระราชวังต้องห้าม

พระราชวังต้องห้ามที่มีอายุกว่า 600 ปี ได้กลายเป็นจุดสนใจขึ้นมาทันทีหลังเหตุฝนตกหนักในกรุงปักกิ่ง เพราะมีหลายคนสงสัยกันว่าพื้นที่ในพิพิธภัณฑสถานพระราชวังต้องห้ามไม่เคยปรากฏภาพน้ำท่วมขังเลย นายตัน จี้เสียง ผู้อำนวยการพิพิธภัณฑสถานพระราชวังต้องห้าม ให้ข้อมูลว่าพระราชวังต้องห้ามตอนก่อสร้างมีระบบระบายน้ำ และการวางผังวัดพื้นที่อย่างแม่นยำ มีการออกแบบอย่างถูกต้อง และมีการก่อสร้างโดยละเอียด โดยพื้นที่ของพระราชวังต้องห้ามจะสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของกรุงปักกิ่ง กล่าวโดยรวมคือ ทิศเหนือสูง ทิศใต้ต่ำ กึ่งกลางสูง ทั้งสองข้างต่ำ อีกทั้งยังมีความลาดเอียงเล็กน้อย ดังเช่น พื้นบริเวณ "ประตูเลินอู่" ประตูด้านทิศเหนือของพระราชวังต้องห้าม มีความสูง 46.05 เมตร และ "ประตูอู่" ประตูด้านทิศใต้ พื้นมีความสูง 44.28 เมตร พื้นตามแนวตั้งสูงประมาณ 2 เมตร โดยการไล่ระดับความสูงนี้เป็นไปเพื่อระบายน้ำตามธรรมชาติ ทำให้น้ำที่เจ็มนองสามารถระบายออกได้อย่างซ้ำๆ ทั้งนี้ครุระบายน้ำทั้งหมดภายในพระราชวังต้องห้าม จะไหลผ่านคลองจีนสู่ชั้นใน และต่อเชื่อมกับคลองด้านนอกที่ล้อมรอบกำแพงพระราชวังที่มีความกว้าง 52 เมตร ทำให้น้ำไหลไปรวมกับคลองจีนสู่ชั้นนอก

CONTENTS

- 10 CHINA TRIP
เฉาโจว ซานโถว เจียหยาง
- 14 REAL WORLD
เชื่อมเส้นทางสายไหม AEC ด้วย วิทยุ - โทรทัศน์
- 18 INSIDE CHINA
Disney ปักธงรบที่เซี่ยงไฮ้เป็นรายแรก
- 22 TRAVEL TIPS
เพลินใจ...ไปในอุทยานอู่อี้ซาน
- 27 INCREDIBLE CHINESE
สู้เพื่อเอ็นท์!!
- 32 EAST Meets WEST
เจ้าพ่อไอที กับ อีคอมเมิร์ซ
สตีฟ จ๊อบส์ VS แจ็ค หม่า

32

38

35 BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS
ชั้นเชิงและท่าทีในการทำดี สิ่งเล็กๆ ที่ส่งผลแตกต่าง

38 CHINA KNOWLEDGE
หลู่ซวี่น ประพันธ์กรผู้ใช้ปากกาเป็นอาวุธ

44 CHINA UNDER PRESIDENT XI
อีก 5 ปี คนจีนจะมีชีวิตเปลี่ยนไปอย่างไร ? (4)

49 ARCHITECTURE STORY OF CHINA
โรงอุปรากรแห่งชาติจีน

59 THE LEGEND OF THE HEROES
ผู้ยอดยุทธ์ หาใช่ยอดเยี่ยมเพียงพร้อม (2)

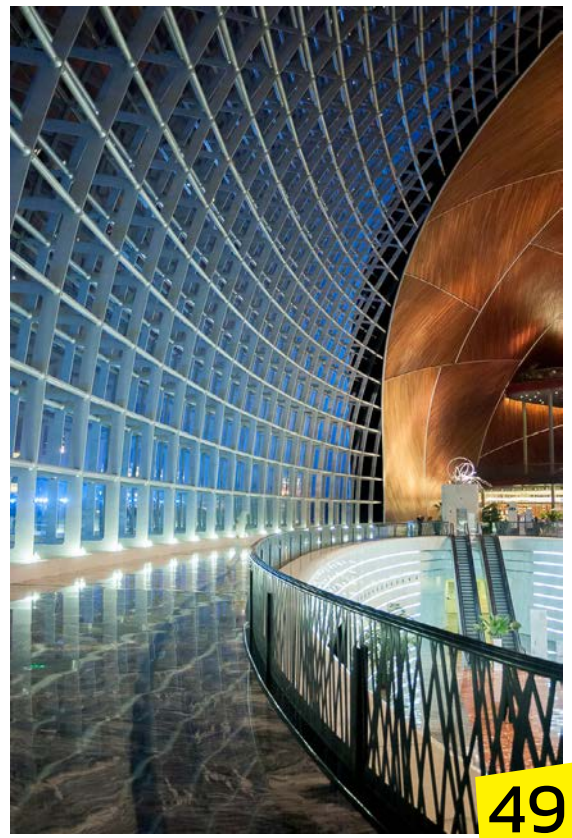
62 PSYCHIATRIST
เวทีแห่งนี้ไม่มี พี่เลี้ยง

44

62

49

เจ้าคุณธงชัย ร่วมลงนาม MOU กับอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนฯ เพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาจีนมากขึ้น

พระพรหมมิ่งคลาจารย์ ประธานสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล ร่วมลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ ระหว่าง สถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล และ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง โดยมีนายอาเล็ก จรรยาทรัพย์ อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ดร.นิลุบล ลิมพ์พงศ์พันธ์ ประธานจัดโครงการเสริมทักษะภาษาจีน ในศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง และกรรมการสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล นางอรรรณ รัตนไตรภพ พร้อมด้วย คณะนักเรียนหลักสูตรภาษาจีน และแขกผู้มีเกียรติเข้าร่วมงาน ณ ห้องประชุมใหญ่ ชั้น 5 เมื่อวันที่ 30 มิ.ย. ที่ผ่านมา

ดร.นิลุบล ลิมพ์พงศ์พันธ์ ประธานจัดโครงการเสริมทักษะภาษาจีน ในศาลเยาวชนและครอบครัวกลางและ กรรมการสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล กล่าวถึงวัตถุประสงค์ข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ โดยจะร่วมมือด้านการศึกษา การเรียนการสอนภาษาจีน และส่งเสริมการฝึกอบรม การทดสอบความรู้ภาษาจีน เพราะภาษาจีนเป็นภาษาที่มีบทบาทและมีอิทธิพลต่อระบบเศรษฐกิจโลก ทั้งในด้านการติดต่อสื่อสารและการทำธุรกิจ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

ได้จัดทำโครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ด้านภาษาให้มีคุณภาพมากขึ้น

พระพรหมมิ่งคลาจารย์ ประธานสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล และ ประธานมูลนิธิธรรมจักร กล่าวว่า วันนี้ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ได้ร่วมลงนาม MOU ร่วมกัน ถือเป็นเรื่องดีอันดับ 1 โดยถือเป็นหน่วยงานแรกในวงการศาลยุติธรรมที่ร่วมลงนามกัน อาตมามีคิดว่า “เยาวชนคือทรัพยากรอันมีค่าของแผ่นดิน” อาจจะไม่ใช่ลูก หลาน ของเรา แต่เยาวชนทั้งประเทศถือว่าเป็นทรัพยากรอันมีค่าของแผ่นดิน ถ้าท่านไม่เห็นว่ายาวชนเป็นทรัพยากรอันมีค่าของแผ่นดิน เขาเหล่านั้นโตขึ้นมา จะเป็นภาระของศาลเยาวชนและครอบครัวกลางเป็นอย่างยิ่ง วันนี้ท่านจะมานั่งแก้กระบวนกรปลายเหตุไม่ได้ จึงจะต้องแก้ที่การศึกษา”

การเรียนหลักสูตรภาษาจีนเบื้องต้นนี้ใช้เวลาเรียน 30 ชั่วโมง เปิดสอนให้กับผู้พิพากษา ผู้พิพากษาศมทบ ข้าราชการ และลูกจ้างในศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง โดยได้รับการสนับสนุนวิทยากรจากประเทศจีนผ่านทางพระพรหมมิ่งคลาจารย์ ประธานสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล

สถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล จับมือ “อาชีวะ” มุ่งเรียนรู้เรื่องจีน

พระพรหมมิ่งคลาจารย์ (เจ้าคุณธงชัย) ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดไตรมิตรวิทยาราม ในฐานะประธานสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล ได้ร่วมลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการกับ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา(สอศ.)และวิทยาลัยอาชีวศึกษาจำนวน 52 แห่ง เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคมที่ผ่านมา ณ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ โดยเจ้าคุณธงชัยได้กล่าวว่า ท่านได้เดินทางไปพบผู้บริหารสภาการศึกษานครเทียนจิน ประเทศจีน เมื่อปลายปี 2557 และได้รับทุนการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) จำนวน 15 ทุน และ ทางประธานสภาการศึกษานครเทียนจิน ยังได้มอบทุนการศึกษาระดับปวส.รุ่นพิเศษให้อีก 20 ทุน รวมทั้งหมด 35 ทุน เพื่อเป็นทุนการศึกษาให้นักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาของไทย ได้เรียนที่มณฑลเทียนจิน ซึ่งเป็นแหล่งผลิตนักศึกษาด้านอาชีวศึกษาที่ได้รับการยอมรับทั่วโลกนั้น ทำให้สถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเลได้ริเริ่มสร้างความร่วมมือกับสถาบันวิทยาลัยอาชีวศึกษาต่าง ๆ ในครั้งนี้ขึ้นมา ซึ่งจะส่งเสริมให้เยาวชนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกษตรกรรม อุตสาหกรรม ฯลฯ เพื่อเดินทางสู่เวทีโลกอย่างทัดเทียมกับประเทศต่าง ๆ โดยท่านได้มุ่งเน้นเรื่องการศึกษาเป็นสำคัญเพราะถือเป็นเสาหลักของประเทศ ที่รองจากการเมืองและเศรษฐกิจ

‘น้องแหยม’ ชนะใจกรรมการ คว้าแชมป์ Water Cube Cup 2016

รายการประกวดร้องเพลงจีนประจำปี 2016 Water Cube Cup ได้จบลงอย่างสวยงาม เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2559 ที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย การแข่งขันนี้เป็นการแข่งขันเพื่อค้นหาสุดยอดนักร้องเยาวชนเสียงดีจากทั่วทุกมุมของประเทศ จากจำนวนผู้สมัคร 300 กว่าคนเหลือเพียง 10 คนสุดท้ายเพื่อเป็นตัวแทนประเทศไทยไปประกวดที่กรุงปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยในปีนี้ได้ น้องแหยม - ประดิษฐ์ ฤทธิมนตรี เป็นผู้ชนะเลิศ

ดร. ไซ่ หรงจ้วง ประธานสมาคมนักธุรกิจปักกิ่งซึ่งเป็นหนึ่งในผู้จัดงานหลักเปิดเผยว่าการเผยแพร่และส่งเสริมวัฒนธรรมจีนเป็นหนึ่งในภารกิจที่สำคัญของสมาคมฯ ผู้ชนะเลิศและรองชนะเลิศจากการประกวดในวันนี้จะมีโอกาสได้บินลัดฟ้าไปแข่งที่กรุงปักกิ่ง แถมยังจะได้รับการอบรมฝึกสอนจากอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการร้องเพลงของประเทศจีนอีกด้วย

ด้านนายเจินเจียง อุปทูตฝ่ายวัฒนธรรมสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย

กล่าวให้คำแนะนำกับเยาวชนไทยผู้สนใจและชื่นชอบในการร้องเพลงจีนว่าจากที่ได้เห็นตัวแทนจากประเทศไทยไปประกวดร้องเพลงจีนตามเวทีใหญ่ๆ พบว่าคนไทยร้องเพลงเก่ง เสียงดี มีความสามารถมาก น่าจะมีโอกาสไปได้ไกล แต่ยังคงมีบางจุดที่ต้องปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้น เช่น การฝึกเรียนภาษาจีนให้ดีควบคู่กันไป ออกเสียงให้ชัด สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เข้าประกวดชาวไทยประสบความสำเร็จมากขึ้นในเวทีระดับนานาชาติ

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่มาตัดสินในวันนี้ได้อาจารย์หนุ่ม-ประเสริฐ เจริญจิตรธรรม, อี้ต- สุนทรีย์ จวบสมัย และแหยม-อัษฎาภา ททรัพย์จูงสกุลมาให้คะแนน และในที่สุด น้องแหยม - ประดิษฐ์ ฤทธิมนตรี ก็คว้ารางวัลชนะเลิศไปครอง โดยได้รางวัลเป็นตั๋วเครื่องบินไปกลับกรุงเทพฯ-ปักกิ่งโดยสายการบินไหหนาน แอร์ไลน์เพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน Water Cube Cup 2016 ในระดับนานาชาติ รวมทั้งได้รับเงินรางวัลพร้อมถ้วยเกียรติยศมูลค่า 50,000 บาท ส่วนรองชนะเลิศอีกคนที่ได้ไปปักกิ่งเช่นเดียวกันคือน้องแอล - อภิษฎา วิวัฒน์ภัทรกุล รับถ้วยเกียรติยศพร้อมเงินรางวัล 30,000 บาท

กิจกรรมในครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากหลายฝ่ายรวมทั้งสื่อมวลชนไทยจีน ไม่ว่าจะเป็นสถานีโทรทัศน์ปักกิ่ง สถานีวิทยุซีอาร์ไอ สำนักข่าวซินหัว สมาคมผู้สื่อข่าวไทย-จีน ฯลฯ ผู้ชนะเลิศและรองชนะเลิศมีกำหนดเดินทางไปยังกรุงปักกิ่งวันที่ 20 กรกฎาคมนี้ และมีโอกาสจะได้เข้าพบกับผู้นำระดับสูงของประเทศจีนในช่วงเดือนสิงหาคม 2559

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

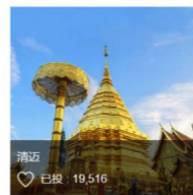
ภาพ: พันธสัญญา ไซตธนพทธิพงษ์

旅游景点

高尔夫球场

水果

节日

ประกาศผลแล้ว! 17 แชมป์ จากการโหวตของนักท่องเที่ยวจีน

เมื่อค่ำวันที่ 27 มิถุนายน 2559 เราก็ดำเนินการโหวตจากแคมเปญ “2016 People’s Choice Awards Thailand Voted by Chinese Tourists” ในทั้งหมด 17 สาขาไม่ว่าจะเป็นโรงแรม, ที่ท่องเที่ยว, อาหารและประเพณี โดยงานนี้ทางททท. จัดอย่างยิ่งใหญ่ไม่แพ้ปีที่แล้ว โดยมีการมอบประกาศนียบัตรและประกาศรางวัลที่ห้องอสังหาริมทรัพย์ ราชมรรคาโมสตร โดยงานนี้ได้รับเกียรติจากพลเอกธนะศักดิ์ ปฏิมาประกร รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศและนางกอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้มอบรางวัลและประกาศนียบัตร

แคมเปญนี้นับเป็นกิจกรรมต่อเนื่องปีที่ 2 หลังจากประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีเมื่อปีที่แล้วโดยสามารถประชาสัมพันธ์และสร้างภาพลักษณ์ให้กับการท่องเที่ยวไทยผ่านทางโซเชียลมีเดียที่ชาวจีนใช้กันอยู่เป็นประจำทุกวัน นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้ประกอบการไทยมองเห็นช่องทางและความชื่นชอบของตลาดนักท่องเที่ยวจีนอีกด้วย

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) จับมือกับบริษัท Tencent ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของแบรนด์แอปพลิเคชันสุดฮิตในจีน ไม่ว่าจะเป็น Wechat, QZone, QQmessenger หรือ Tencent News

ผู้ที่มีสิทธิ์ร่วมลงคะแนนคือนักท่องเที่ยวชาวจีน ผ่านทางเว็บไซต์ www.peopleschoiceawardsthailand.com ระหว่าง 7-19

มิถุนายน 2559 การลงคะแนนแบ่งเป็น 17 ประเภท เช่น สถานที่ท่องเที่ยว โรงแรม ร้านอาหาร อาหารไทย สปา แหล่งช้อปปิ้ง สนามกอล์ฟ ฯลฯ มีจำนวนผู้เข้ามารวมลงคะแนนทั้งสิ้น 3,239,362 คน ผู้เข้าร่วมสนุกจะมีโอกาสได้รับของรางวัลมากมาย ตั้งแต่แพ็คเกจทัวร์ 5 วันสำหรับ 2 คนในกรุงเทพฯ และพื้นที่ใกล้เคียง, ตัวเครื่องบินไปกลับจากจีนมายังจุดหมายปลายทางยอดนิยมในไทย อาทิ เกาะสมุย กระบี่ สุโขทัย เชียงราย และรางวัลอื่นๆอีกมากมาย

สำหรับปีนี้ ผลผู้ชนะเลิศในแต่ละประเภทได้แก่

1. Luxury Hotel: Anantara Siam Bangkok Hotel
2. Beach Hotel: Cape Dara Resort Pattaya
3. City Hotel: Banyan Tree Bangkok
4. Boutique Hotel: 137 Pillars House (จ. เชียงใหม่)
5. Restaurant: Baan Rim Pa (จ.ภูเก็ต)
6. Spa: Let’s Relex Phuket
7. Shopping Area: Asiatique The Riverfront
8. Shopping Mall: CentralWorld, Zen
9. Attraction: ตลาดน้ำสี่ภาคพัทยา
10. Show: Muay Thai Live: The Legend Lives
11. Destination: เชียงใหม่
12. Golf Course: Gassan Khuntan Golf and Resort (จ.ลำพูน)
13. Medical & Wellness: โรงพยาบาลเวชธานี
14. Airline: การบินไทย
15. Fruit: ทุเรียน
16. Festival: สงกรานต์ (ปีใหม่ไทย)
17. Dish: ปูผัดผงกะหรี่

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

จีนออกหนังสือปกขาวย้ำจีนจะยึด แก้ไขข้อพิพาททะเลจีนใต้กับฟิลิปปินส์ ด้วยการเจรจา

หนังสือพิมพ์ People's Daily รายงานว่า วันที่ 13 กรกฎาคมนี้ สำนักงานสารนิเทศของคณะรัฐมนตรีจีน ออกหนังสือปกขาว เรื่อง จีนยึดที่จะแก้ไขข้อพิพาททะเลจีนใต้หรือทะเลหนานไห่กับฟิลิปปินส์ด้วยการเจรจา

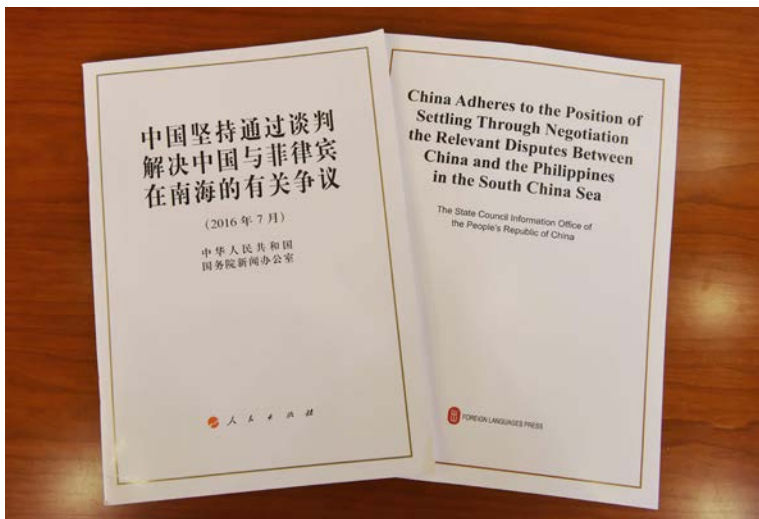
หนังสือปกขาวฉบับนี้มีความยาวกว่า 2 หมื่นคำ นอกจากคำนำแล้วยังประกอบด้วยข้อมูล 5 ประเด็น ได้แก่ 1. หมู่เกาะในทะเลหนานไห่เป็นดินแดนของจีนตั้งแต่โบราณกาล 2. ความเป็นมาของข้อพิพาททะเลหนานไห่ระหว่างจีน-ฟิลิปปินส์ 3. ความเห็นที่เป็นเอกฉันท์ระหว่างจีน-ฟิลิปปินส์ ในการแก้ไขข้อพิพาททะเลหนานไห่ 4. ฟิลิปปินส์ ทำการปฏิบัติการครั้งแล้วครั้งเล่า ที่ทำให้ข้อพิพาททะเลหนานไห่ทวีความสลับซับซ้อนมากขึ้น 5. นโยบายของจีนในการแก้ไข ปัญหาทะเลหนานไห่

หนังสือปกขาวระบุว่า ประชาชนจีนใช้ชีวิตในทะเลหนานไห่มีประวัติกว่า 2,000 ปีแล้ว จีนเป็นผู้แรกที่ค้นพบ ตั้งชื่อ และบุกเบิกพัฒนาใช้ประโยชน์หมู่เกาะและน่านน้ำบริวารในทะเลหนานไห่ และเป็นผู้แรกที่ใช้สิทธิ์อธิปไตย และอำนาจควบคุมบริหารหมู่เกาะ น่านน้ำบริวารในทะเลหนานไห่ ด้วยสันติวิธีอย่างต่อเนื่อง และมีประสิทธิผล อธิปไตยและสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวข้องของจีนในทะเลหนานไห่เกิดจากกระบวนการทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน และได้รับการ

ยอมรับอย่างกว้างขวางจากประชาคมโลก ซึ่งมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์และกฎหมายที่หนักแน่น

หนังสือปกขาวกล่าวว่า ข้อพิพาททะเลหนานไห่ระหว่างจีน-ฟิลิปปินส์เป็นข้อพิพาทดินแดน ซึ่งเกิดจากกรณีฟิลิปปินส์รุกรานและยึดครองเกาะแก่งบางส่วนในหมู่เกาะหนานซาของจีน ในแง่ประวัติศาสตร์และกฎหมาย ฟิลิปปินส์ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะเรียกร้องกรรมสิทธิ์ของเกาะแก่งในหมู่เกาะหนานซา นอกจากนี้ วิวัฒนาการของกฎหมายระหว่างประเทศทางทะเลก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้จีน-ฟิลิปปินส์เกิดข้อพิพาทการปักปันเขตแดนทางทะเล จีน-ฟิลิปปินส์เคยเจรจาหลายครั้งเรื่องข้อพิพาททางทะเล และมีความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า จะแก้ไขข้อพิพาทด้วยการเจรจา ซึ่งเอกสารทางการระหว่างจีน-ฟิลิปปินส์หลายฉบับได้ยืนยันข้อตกลงดังกล่าว

หนังสือปกขาวกล่าวว่า ด้วยเหตุผลดังกล่าว การที่รัฐบาลฟิลิปปินส์ยื่นฟ้องจีนกรณีข้อพิพาททะเลหนานไห่โดยลำพังเมื่อปี 2013 นั้นเป็นการฝ่าฝืนข้อตกลงระหว่างจีน-ฟิลิปปินส์ที่ระบุว่า จะแก้ไขข้อพิพาทด้วยการเจรจาทวิภาคี ละเมิดสิทธิของจีนในฐานะประเทศภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ที่สามารถเลือกรูปแบบการแก้ไขข้อพิพาท ส่วนศาลที่รับผิดชอบฟิลิปปินส์ยื่นฟ้องจีนไม่มีอำนาจดำเนินคดีนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ คำตัดสินของศาลนี้จึงเป็นโมฆะ และไม่ส่งผลบังคับใช้ อธิปไตยเหนือดินแดน และสิทธิประโยชน์ในทะเลหนานไห่ของ

จีนจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากคำตัดสินดังกล่าว ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้สถานการณ์ใดก็ตาม จีนไม่ยอมรับ และไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของศาลนี้ จีนคัดค้านและไม่ยอมรับข้อเสนอละเมิดอธิปไตยใดๆ บนพื้นฐานของคำตัดสินนี้

หนังสือปกขาวเน้นว่า จีนเคารพและปฏิบัติตามกฎบัตรสหประชาชาติมาโดยตลอด พิทักษ์และส่งเสริมระเบียบของกฎหมายระหว่างประเทศ เคารพและปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ ขณะเดียวกัน จีนปกป้องอธิปไตยและสิทธิประโยชน์ที่ชอบธรรมของจีนในทะเลหนานไห่ จีนยืนหยัดจะแก้ไขข้อพิพาทด้วยการเจรจา ยืนหยัดจะควบคุมข้อขัดแย้งโดยผ่านการสร้างกลไกและกฎระเบียบ ยืนหยัดจะบรรลุเป้าหมายให้ทุกฝ่ายประสบชัยชนะร่วมกันโดยผ่านความร่วมมือที่อำนวยการประสานกัน และจะทุ่มกำลังเต็มที่เพื่อพัฒนาทะเลหนานไห่ให้เป็นทะเลแห่งสันติภาพ มิตรภาพ และความร่วมมือ

ก่อนหน้านี้ เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 2016 ศาลอนุญาโตตุลาการประกาศคำชี้ขาดตัดสินคดีทะเลหนานไห่ตามคำขอของฟิลิปปินส์ ซึ่งทำลายอธิปไตยบูรณาภาพเหนือดินแดนและสิทธิทางทะเลของจีนอย่างร้ายแรง รัฐบาลและประชาชนจีนแสดงความคัดค้านต่อเรื่องนี้เด็ดขาด ไม่เห็นด้วยและไม่ยอมรับศาสตราจารย์ ลี อิงหนิง ที่ปรึกษาของคณะรัฐมนตรีจีนจากสถาบันความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยเหอหนิงแห่งประเทศจีนได้วิเคราะห์สถานการณ์ล่าสุดหลังได้รับทราบคำชี้ขาดแล้ว โดยท่านแสดงความเห็นว่า อิทธิพล

ภายนอกเข้ามาแทรกแซง ทำให้สถานการณ์ทะเลหนานไห่มีความเสี่ยงสูง สීමວລະສະໜອງ ເຜີຍວ່າ ເຮືອບຸກສະໜອງ 7 ລຳ ລວມທັງເຮືອບຸກທຸກເຄື່ອງບິນຍູເອສເອສ ຮອນລັດ ເຣແກນ ໄດ້ລວມຕົວທີ່ທະເລຟາກ ໂດຍເຊພາະໃນ 2 ລັບດາທີ່ຜ່ານມານີ້ ມີເຮືອພິພາດຕິດຈຽດ 3 ລຳ ພາຍາມແອບເຂົ້າໂຄ້ງຮຸ່ນເຮືອງຂອງຈີນຫຼາຍຄັ້ງ ມຸ່ງໃຈແຮງກັດກັບຈີນ ທັງທີ່ກ່ອນໜ້ານີ້ ນາຍໜັງ ອີ້ ຮຽນມົນຕຣີວ່າການກະທຽວກ່າວຕ່າງປະເທດຈີນໄດ້ໂທຣັດພົດພູດຊຸຍກັບຮຽນມົນຕຣີວ່າການກະທຽວກ່າວຕ່າງປະເທດສະໜອງ ໂດຍເນັ້ນວ່າ ຕຽວຕິລະຕຽກທາງການເມືອງນີ້ໄດ້ແລ້ວ ແລະເຮັດສະໜອງ ຮະມັດຣະວັງວາຈາແລະພຸດຕິກຣມ ອຳໄປໃຫ້ພຸດຕິກຣມໃດໆ ທີ່ທຳລາຍອຸປະໂຫຍດແລະຄວາມມັ້ນຄົງຂອງຈີນ ເຂາວິເຄາະວ່າ ແມ້ວ່າຈີນກັບສະໜອງ ຍັງຄົງຕັ້ງຕົວເປັນປຣັບັກກັນໃນເຮືອຍຸທະສາສະຕຣີ ແຕ່ຍັງຄົງສາມາດຄວບຄຸມຄວາມເສີຍກ່າວປະທະທາງທາງໄດ້ອຳໄປເຕີມທີ່

เขากล่าวว่า ความเสี่ยงที่หนักที่สุด คือความเสี่ยงจากการเกิดการปะทะทางทหารระหว่างจีนกับสหรัฐฯ ในทะเลหนานไห่ แม้ว่าจีนจะต้องปกป้องสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของจีนในทะเลหนานไห่อย่างเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ แต่จีนก็จะพยายามหลีกเลี่ยงเกิดการปะทะกับประเทศริมฝั่งทะเลในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะประเทศที่มีข้อขัดแย้งกับจีนในปัญหาทะเลหนานไห่ แต่จนถึงปัจจุบัน นอกจากฟิลิปปินส์เอง ยังไม่มีประเทศใดประเทศหนึ่งที่อยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก้าวออกมาแถลงว่าสนับสนุนฟิลิปปินส์ต่อต้านประเทศจีน

เจาะใจ ชานโถว เจียหยาง

>> ตลาดเจียหยางในอดีต (2537)

>> ตลาดเจียหยางในปัจจุบัน (2559)

หากจะสืบสาวหาประวัติของต้นตระกูลของคนจีนโพ้นทะเลในประเทศไทย จะพบว่าเกินกว่าครึ่งจะเป็นคนจีนที่อพยพมาจากตอนใต้ของประเทศจีน โดยหากจะสืบสาวจากประวัติศาสตร์ คนจีนได้เข้ามาบริบราชการในสยามประเทศเป็นระยะเวลาอันแล้ว บ้างก็ว่าเริ่มตั้งแต่สมัยสุโขทัย ซึ่งผู้ที่มีความสามารถได้รับการยอมรับมากที่สุดในประวัติศาสตร์ของคนจีนในไทยก็เห็นจะเป็น สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ซึ่งพระองค์ท่านก็มีเชื้อสายเป็นชาวจีนกว้างตง...

แต่ยุคที่คนจีนอพยพเข้ามาประเทศไทยมากที่สุดเห็นจะเป็นช่วงหลังจากจีนได้เปลี่ยนเข้าสู่ระบอบคอมมิวนิสต์โดยประธานเหมา คนจีนจำนวนมากยากจนลงซบเซาจากการปฏิวัติวัฒนธรรม ประกอบกับมีคนจีนได้ยินเสียงลือเสียงเล่าอ้างของของญาติๆที่อพยพมาที่ประเทศไทยก่อนว่า คนไทยนิสัยดีมีความเป็นมิตร พื้นดินอุดมสมบูรณ์เพาะปลูกง่าย คนจีนจำนวนไม่น้อยจึงกล้าตัดใจจากบ้านเกิดเมืองนอนนั่งเรือข้ามทะเลแรมเดือนเพื่อเสาะหาชีวิตที่ดีกว่า โดยครอบครัวของผู้เขียนและอีกหลายๆท่านบนแผ่นดินไทยก็เป็นหนึ่งในนั้น

ด้วยเหตุผลนี้เอง ก็ทำให้ผู้เขียนมีความผูกพันกับประเทศจีนอยู่ลึกๆมาตั้งแต่ยังเด็ก ประกอบกับช่วงปลายเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา ผู้เขียนมีโอกาสที่เหมาะสมจึงได้โอกาสเดินทางมาเยี่ยมญาติที่จังหวัดเจียหยาง (เมื่อก่อนเจียหยางเป็นเพียงอำเภอของจังหวัดซานโถว) หลังจากที่ไม่ได้มาเยี่ยมญาติที่นี่เป็นระยะเวลานานถึง 20 ปี

การมาเยี่ยมญาติที่กิ่งท่องเที่ยวของผู้เขียนในครั้งนี้ เป็นการมาคนเดียวและผจญภัยแบบ “ไร้แผนการ” กล่าวคือ ยกเว้นแผนการเรื่องการมาเยี่ยมญาติแล้วเมืองอื่นๆในนี้แทบจะเป็นการตัดสินใจวันต่อวัน การย้ายจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองก็แค่แผนคร่าวๆ หรือบางครั้งก็ผิดแผนไปเลยเพียงเพราะคำแนะนำจากคนในท้องถิ่นว่า ถ้าผ่านมาทางนี้แล้วให้แวะไปที่ไหนที่สำคัญบ้าง เป็นต้น

สมัยที่ผู้เขียนเคยมาเยี่ยมญาติครั้งแรกกับอาภิง (คุณตา) ต้องลงเครื่องบินที่สนามบินซานโถว (ซัวเถา) แล้วพักอยู่โรงแรมแถบนั้นสักคืนวันรุ่งขึ้นจึงจ้างรถตู้ที่มักจะมาดักรออยู่หน้าโรงแรม ให้ไปส่งที่เจียหยาง (เก็กเอี้ย) โดยใช้เวลาขับประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่า ผ่านถนนสองเลนที่รอบข้างมีแต่บ้านเตี้ยๆและท้องทุ่ง ปัจจุบันสนามบินซานโถวที่สมัยก่อนเป็นการเช่าสนามบินของกองทัพอากาศ ได้ย้ายมาเปิดเป็นสนามบินอย่างเป็นทางการที่เมืองเจียหยางที่เพิ่งเปิดได้ไม่กี่ปีที่ผ่านมา รอบนี้ผู้เขียนจึงไปลงเครื่องที่สนามบิน

>> เรือกสวนไร่นาของชาวเจียงหยาง (2537)

เจียงหยางแทนที่จะไปลงที่ซานโถว โดยปัจจุบันสนามบินเจียงหยางนี้เป็นสนามบินอันดับสามในมณฑลกว่างตง ซึ่งอันดับหนึ่งคือสนามบินกว่างโจว ส่วนอันดับสองคือสนามบินเถินเจิ้น

เจียงหยาง เป็นจังหวัดใหญ่ในมณฑลกว่างตง มีประชากรประมาณ 7,000,000 คน โดยคนไทยเชื้อสายจีนจำนวนมากอพยพมาจากที่นี่ แม้เจียงหยางจะเป็นเมืองชนบท แต่เมืองเจียงหยางก็มีประวัติศาสตร์มานานถึง 2,000 ปีแล้ว สมัยโบราณเจียงหยางจัดอยู่ในเขตทะเลใต้ (หนานไห่จิ้ง) จนเมื่อสักประมาณ 200 ปีก่อนจึงเริ่มมีการพัฒนาไปพร้อมๆกับการพัฒนาณฑลกว่างตง

สมัยผู้เขียนมาเจียงหยางครั้งแรกนั้น นับเป็นความประทับใจในวิถีชนบทของที่นี่เป็นอย่างมาก เนื่องจากพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีหรือเศรษฐกิจยังไม่ถึง ผู้คนจะมีวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย ยิ้มแย้มแจ่มใส คนในหมู่บ้านเวลาเดินไปไหนมาไหนก็เรียกได้ว่าแทบจะรู้จักกันหมดหมู่บ้าน ครั้งนั้นผู้เขียนรู้สึกดีกับวิถีชีวิตแบบนี้ ยังเคยคิดเลยว่าหากเป็นไปได้ก็อยากเลือกวิถีชีวิตแบบนี้ในบั้นปลาย

แต่ทว่าในความเป็นจริง เจียงหยางในวันนี้เป็นเมืองที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจค่อนข้างสูง มีโรงงานอุตสาหกรรม มีเนียม พลาสติก เสื้อผ้า มาตั้งอยู่มากมาย สภาพบ้านเมืองที่เคยสงบก็มีสภาพความเป็นเมืองมากขึ้น บ้านเก่าชั้นเดียว ศาลเจ้าเก่า หรืออะไรต่อมิอะไรที่ผู้เขียนเคยเห็นเมื่อยี่สิบปี ปัจจุบันบางส่วนได้มีการทุบทำลายเพื่อจะสร้างอาคารสมัยใหม่ ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดายมาก

ที่ผู้เขียนมองว่าเป็นเรื่องน่าเสียดาย ไม่ใช่เพราะผู้เขียนเป็นพวกอนุรักษ์นิยมที่รับความเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่น่าเสียดายเพราะในความเป็นจริงแล้ว การเติบโตของธุรกิจอสังหาฯในจีน ค่อนข้างจะเป็นการเติบโตที่รวดเร็วแต่กลวงเปล่า กล่าวคือ มีการสร้างตึกสูงใหญ่

“

นับเป็นความประทับใจในวิถีชนบทของที่นี่เป็นอย่างมาก เนื่องจากพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีหรือเศรษฐกิจยังไม่ถึง ผู้คนจะมีวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย ยิ้มแย้มแจ่มใส คนในหมู่บ้านเวลาเดินไปไหนมาไหนก็เรียกได้ว่าแทบจะรู้จักกันหมดหมู่บ้าน

”

ทั้งอาคารพาณิชย์และที่พักอาศัยเป็นจำนวนมาก แต่ในความเป็นจริงไม่มีผู้เช่าไปอยู่ มีแต่ผู้ที่ซื้อเพราะคิดว่าจะเอาไว้เก็งกำไร ซึ่งในปัจจุบันยังไม่มีคนมากมายขนาดที่จะเข้าไปอยู่ให้ครบได้ จนบางแห่งแทบจะเป็นบ้านร้างหรือคอนโดร้างก็มี

เขตเศรษฐกิจของเมืองเจียงหยางจะอยู่ริมสองฝั่งแม่น้ำเป่ย์เหอ เขตเก่าที่บ้านเก่าของบรรพบุรุษผู้เขียนอยู่เรียกว่า เขตหรงเจิง ส่วนเขตใหม่เรียกว่าเขตตงชาน เป็นเขตที่เพิ่งจะมีการพัฒนาขึ้นมาเมื่อประมาณ 20 ปีก่อน โดยพยายามจะทำให้ดูเหมือนเมืองใหญ่ๆที่เจริญแล้วในต่างประเทศ มีถนนแปดเลน มีร้านรวงหูกตั้งอยู่ริมข้างทาง โดยราคาค่าเช่าในเขตตงชานนี้ แม้บางอย่างจะเป็นสินค้าอย่างเดียวกันกับเขตหรงเจิง แต่เพียงข้ามสะพานไปเท่านั้น ราคาก็จะแพงขึ้นมาทันที (นั่นใครจะซื้อถูกๆก็ควรจะข้ามกลับมา) ในฝั่งตงชาน พื้นที่ติดแม่น้ำมีการสร้างอาคารพักอาศัยที่ใหญ่โตมาก โดยห้องขนาดเล็กที่สุดราคาจะตกประมาณ 5,000,000 บาทไทย ซึ่งก็ถือว่าไม่ได้แพงมากมายนักถ้าเทียบกับทัศนียภาพริมน้ำที่ค่อนข้างดี

>> ย่านการค้าของเมืองเจียงหยางในปัจจุบัน

อีกหนึ่งธุรกิจที่จะไม่กล่าวถึงเลยไม่ได้ก็คือ ธุรกิจยอดนิยมของคนจีนทั่วโลกนั่นคือธุรกิจร้านทอง เมืองเจียหยางแม้เป็นเมืองที่เพิ่งพัฒนา แต่ร้านทองนั้นมีมากมาย หลากหลาก นับตั้งแต่ร้านทองขนาดใหญ่มีแฟรนไชส์ในจีนและในไต้หวัน ชื่อร้าน โจวต้าฝู (ที่นั่นจะเขียนเป็นสำเนียงกวางตุ้งว่า Chow Tai Fuk) ตลอดจนถึงร้านทองที่ทำโดยคนท้องถิ่นที่มีตั้งแต่ร้านขนาดใหญ่ 3-4 ห้อง ไปจนถึงร้านขนาดเล็ก 1 ห้อง ผู้เขียนเองมีญาติเปิดร้านทองขนาดเล็กอยู่ที่นั่น ได้มีโอกาสไปนั่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง พบว่าแม้กระทั่งร้านทองขนาดเล็กก็ยังมีผู้คนเข้าออกค่อนข้างพลุกพล่านตลอดวัน แสดงถึงสภาพเศรษฐกิจที่ดีของเมืองเจียหยางได้ในระดับหนึ่ง

ในยามเช้า ริมแม่น้ำของเขตตงชาน จะมีบรรยากาศคล้ายๆสวนลุมพินีในเมืองไทยเรา คือ เป็นแหล่งรวมสรรพวัฒนธรรมในนั้น นับตั้งแต่รำมวย เต็นรำ ร้องเพลง จิบชา เล่นไพ่ ในวันก่อนที่ผู้เขียนจะออกจากเจียหยางไปข้างไ้ ตอนเช้าหลานสาวของผู้เขียนได้พาไปเดินชมบรรยากาศ ผู้เขียนยังมีโอกาสพบครูมวยจีนที่สอนมวยเดียวกับที่ผู้เขียนเคยเรียนสมัยเมื่อ 10 กว่าปีก่อน ได้ผูกมิตรกันจนเมื่อภายหลังได้เดินทางไปเมืองอู่ก็ได้อีกโอกาสพบกันอีก

เมื่อเจียหยางยามค่ำคืนค่อนข้างที่จะมีสีสัน มีคนมาตั้งแผงขายของริมทางกันมากมาย ของที่ขายค่อนข้างจะมีราคาถูกถ้าเทียบกับเมืองอื่นๆ ทั้งเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า โทรศัพท์มือถือ แต่กระนั้นเสน่ห์อีกอย่างของเมืองเจียหยางที่ผู้เขียนรู้สึกว่าจะไม่เคยเปลี่ยนไปเลยนั่นก็คือ “การขับรถ” ที่ผู้เขียนทุกวันนี้ก็ยังไม่เข้าใจว่า เขาขับกันอย่างไรถึงไม่ชนกันได้ เพราะบางสี่แยก ไม่มีสัญญาณจราจร แต่คนที่มาจากทุกแยกก็เหมือนสามารถเอาตัวรอดไปได้โดยไม่ชนกันได้ ซึ่งเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์อย่างหนึ่ง

>> อาคารเจียหยาง (เจียหยางโหลว หรือที่ออกเสียงแต้จิ๋วว่า เก็กเอี้ยวโล้ว)

>> ร้านทองขนาดเล็ก (หนึ่งห้องแถว) ในเจียหยาง คนเดินเข้าออกตลอดเวลา

หากจะมาเที่ยวเมืองเจียหยาง สถานที่ที่น่าสนใจที่เพิ่งสร้างขึ้นใหม่นั้นคือ อาคารเจียหยาง (揭陽樓 - เจียหยางโหลว หรือเก็กเอี้ยวโล้วในภาษาแต้จิ๋ว) เป็นอาคารที่สร้างคล้ายป้อมประตูเมืองสมัยโบราณ ข้างหน้าประตูมีกระถางสี่ขาทำด้วยสำริดตั้งอยู่ ยามค่ำคืนจะเปิดไฟสวยสดงดงาม หากมองไปข้างหน้า จะมีหินก้อนใหญ่วางอยู่ตรงใกล้กับถนน เป็นหินที่สลักชื่ออาคารเจียหยางเอาไว้ คนที่ขับรถจะเห็นเป็นจุดสังเกตคล้ายกับเมืองไทยเราที่มีบอกว่า “ขอต้อนรับเข้าสู่จังหวัด....” ทำนองนั้น หินก้อนนี้นั้นญาติของผู้เขียนเล่าว่า ทางจังหวัดได้ไปสกัดมาจากภูเขาไท่ซาน ที่เป็นภูเขาที่จักรพรรดิสมัยก่อนจะไปจัดพิธีค่านับฟ้าที่นั่น เหตุที่ต้องนำมาจากเขาไท่ซานก็เพราะว่าเป็นความเชื่อเรื่องของความสำคัญของภูเขาและอาจมีความเชื่อเรื่องพลังงานของวัตถุด้วย

สถานที่สวยงามน่าถ่ายรูปยามค่ำคืนอีกที่ก็คือในบริเวณเขตเฉาโจว (แต้จิ๋ว) ที่จะมีอาคารสวยงามอยู่อาคารหนึ่ง อาคารนั้นเรียกว่า อาคารประตูตะวันออก (東門樓 - ตงเหมินโหลว) ซึ่งมีความสำคัญในฐานะเป็น

>> หินยักษ์จากเขาไท่ซาน ใช้เป็นทั้งป้ายบอกสถานที่และหลักเขตแดน

>> อาคารตงเหมินริมแม่น้ำยามค่ำคืน
พื้นที่ด้านล่างจะเป็นประตูน้ำ

อาคารที่กำแพงรอบอาคารจะมีประตูที่ทำจากหิน เป็นประตูกันน้ำ เพราะเนื่องจากบริเวณนี้มีน้ำท่วมทุกปี และท่วมที่ไร้กิมจะเซ่หลุดเข้ามาทำความเดือดร้อนให้กับชาวบ้าน ทางเมืองเฉาโจวจึงได้สร้างประตูน้ำขึ้นภายในประตูเมืองนี้มีวัดอยู่วัดหนึ่งซึ่งปัจจุบันก็มีพระจำพรรษาอยู่ ตามตำนานโบราณเล่าว่า ในสมัยอดีตที่มีจะเซ่บุกเข้ามานั้นพระอาจารย์ผู้ใหญ่ในวัดนั้นได้ใช้สมาธิจิตสวดพุทธมนต์จนจะเซ่ได้หลีกหนีออกไปจนไม่กลับมาทำร้ายชาวบ้านอีก ญาติผู้เขียนที่นี้พูดว่า คนเฉาโจวจะพูดติดตลกว่า สมัยก่อนเมืองเฉาโจวเรามีจะเซ่มากมาย แต่จะเซ่จะว่ายออกอ่าวหนีไปอยู่ที่ประเทศไทยหมด

อีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจก็คือ จวนท่านผู้ว่าฟางเหยาที่อยู่ในเมืองฝูหนิง (แต่จิวออกเสียงว่า โฝวเล้ง) ที่ยังคงสภาพอาคารโบราณและยังเก็บรักษาศิลปวัตถุโบราณบางอย่างที่งดงามเอาไว้เป็นอย่างดี หนึ่งในสิ่งที่ผู้เขียนได้เห็นในจวนผู้ว่าฟางเหยานี้และได้มีโอกาสไปเห็นที่เมืองกว๋างโจวในช่วงก่อนกลับกรุงเทพฯ นั้นคือ ฝีมืองานแกะสลักไม้และปิดทองอันเป็นเอกลักษณ์ของคนทางใต้ที่มีลักษณะละเอียดละอองดงามโดดเด่นชนิดที่สามารถสู้กับศิลปะทางเหนือได้อย่างสบายๆ

>> จวนข้าหลวงแห่งฝูหนิง (ฝิวเล้ง)
และรูปท่านผู้ว่าฟางเหยา (รูปเล็ก)

“

ในสมัยอดีตที่มีจะเซ่บุกเข้ามานั้นพระอาจารย์ผู้ใหญ่ในวัดนั้นได้ใช้สมาธิจิตสวดพุทธมนต์จนจะเซ่ได้หลีกหนีออกไปจนไม่กลับมาทำร้ายชาวบ้านอีก ญาติผู้เขียนที่นี้พูดว่า คนเฉาโจวจะพูดติดตลกว่า สมัยก่อนเมืองเฉาโจวเรามีจะเซ่มากมาย แต่จะเซ่จะว่ายออกอ่าวหนีไปอยู่ที่ประเทศไทยหมด

”

นอกจากเรื่องประวัติศาสตร์ความเป็นมาแล้ว สิ่งหนึ่งที่เราระชาดไปไม่ได้สำหรับชาวเฉาโจวเลย คือ วัฒนธรรมชาวจีนโบราณที่แม่ชาวเฉาโจวจำนวนหนึ่งจะรับวัฒนธรรมสมัยใหม่เข้ามาบ้างแล้ว ก็ยังมีอีกส่วนที่ยังรักษาวัฒนธรรมโบราณเอาไว้เฉกเช่นชาวจีนในประเทศไทยที่ครอบครัวยังรักษาธรรมเนียมแบบอนุรักษ์นิยม เช่น การที่พ่อแม่เลือกคู่ให้ลูกแทนที่จะปล่อยให้ลูกเลือกเอง, การดูดวงสมพงษ์เพื่อตัดสินใจครองให้กับลูก, หรือความเชื่อที่ว่าผู้หญิงควรแต่งงานก่อนอายุ 30 ปี เป็นต้น

ผู้เขียนเองมีโอกาสได้พูดคุยกับทั้งผู้ใหญ่ที่มีอายุมากกว่าผู้เขียนและเด็กวัยรุ่นที่อายุน้อยกว่าผู้เขียนพบว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งที่สร้างความแตกต่างทางความคิดระหว่างคนสองวัยเลยทีเดียว เพราะทางผู้ใหญ่ก็จะมองว่า วัฒนธรรมโบราณที่สืบทอดกันมาเป็นสิ่งดีและสิ่งที่ดีเองกระทำเป็นสิ่งที่ดีที่ถูก การเลือกคู่ให้ลูกนั้นคือความหวังดีที่มีกับลูก ซึ่งตรงนี้ผู้ใหญ่ชาวจีนจะค่อนข้างจริงจังกับลูกผู้หญิงมากกว่าลูกผู้ชาย ในขณะที่ผู้เขียนได้มีโอกาสพูดคุยกับเด็กวัยรุ่นเกี่ยวกับทัศนคติเรื่องนี้นั้นมักจะเป็นการยอมทำตามใจเพื่อความสบายใจของพ่อแม่ หรือเพื่อไม่อย่ากรู้สึกผิดที่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง ทั้งที่จริงๆ แล้วคนรุ่นนี้ไม่มีความเชื่อเรื่องดวงสมพงษ์และก็ได้สมัครใจกับวิธีการคลุมถุงชนเท่าไรนัก

อยู่เมืองเจียงหยางได้สามวัน เดิมผู้เขียนมีแผนจะไปที่เป่ย์จิง (ปักกิ่ง) แต่กระนั้นก็เปลี่ยนแผนไปแวะที่ซ่างไห่ (เซียงไฮ้) ก่อน *ตอนต่อไปจะพาท่องเที่ยวซ่างไห่ เมืองศูนย์กลางเศรษฐกิจของจีน*

เชื่อมเส้นทางสายไหม AEC ด้วย วิทยุ – โทรทัศน์

ไม่ว่าจะเป็นเส้นทางบก หรือแม้แต่ทางเรือจีนเดินหน้าเส้นสู่เส้นทางสายไหม ที่พร้อมสำหรับการจะทอดยาวมายังประเทศในสมาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่ต่างกับการสื่อสาร วันนี้เราจะพาท่านผู้อ่านไปทำความรู้จักกับ China Guangxi Television สถานีโทรทัศน์ที่ใหญ่ที่สุดของเขตปกครองตนเองกว่างซีจ้วง ตั้งอยู่ที่เมืองหนานหนิงซึ่งเป็นเมืองเอกของมณฑล นอกจากนี้จะแพร่ภาพครอบคลุมในสาธารณรัฐประชาชนจีนแล้ว ยังมีแนวทางในการเชื่อมต่อมายังประเทศ AEC ผ่านทางรายการที่ผลิตขึ้น หรือแม้ทั้งมีการแลกเปลี่ยนละครโทรทัศน์ซึ่งกันและกันอีกด้วย นอกจากนี้ยังมี สถานีวิทยุอ่าวเป่ย์นู้ ที่มีการผลิตรายการ และพากย์เสียงละครโทรทัศน์ เป็นภาษาในประเทศอาเซียน เพื่อส่งมาออกอากาศอีกด้วย

ชอกแซกสถานีโทรทัศน์ ที่ใหญ่ที่สุดของกวางสีจ้วง

เริ่มต้นกันที่สถานีโทรทัศน์ China Guangxi Television สถานีแห่งนี้มีพนักงานผู้ปฏิบัติงานราวๆ 1,500 คน โดยบริเวณชั้นล่างของตัวอาคาร ทำหน้าที่เป็นห้องรับแขกขนาดใหญ่ ไร้รอยต่อรับผู้ที่ผ่านไปผ่านมาหรือแวะมาเยี่ยมเยียน เพราะบริเวณห้องโถงอันองอาจแห่งนี้มีจอทีวีไม่ต่ำกว่า 40 จอเปิดรอไว้ตลอดเวลา บอกให้รู้ว่าสถานีแห่งนี้มีช่องอะไรบ้าง และมีการติดรูปภาพขนาดใหญ่ของผู้ประกาศชื่อดังเอาไว้ อีกทั้งบริเวณนี้ยังใช้เป็นที่โชว์กิจกรรมของทางสถานีอย่าง ที่เห็นก็จะเป็นนิทรรศการภาพถ่ายที่ส่งเข้ามาประกวดร่วมสนุกชิงรางวัล

ก่อนที่จะเดินก้าวเท้าเข้าไปยัง ห้องควบคุมการออกอากาศ แอบสังเกตเห็นคือห้องนอนเล็กๆ ที่เตรียมไว้สำหรับการพักผ่อนของพนักงานยามที่ร่างกายอ่อนล้าจากการทำงาน ส่วนห้องควบคุมการออกอากาศ ก็กว้างขวางใหญ่โต เพื่อให้เหมาะสำหรับการควบคุมการออกอากาศตลอด 24 ชั่วโมงของทั้ง 9 ช่อง ที่ China Guangxi Television เป็นผู้ผลิต โดยทุกช่องยิงสัญญาณผ่านดาวเทียม จงจีน 6 ปี ครอบคลุมพื้นที่ได้ทั่วทั้งทวีปเอเชีย เพราะเหตุนี้คนที่อยู่ในประเทศอาเซียนก็สามารถรับสัญญาณผ่านทางดาวเทียมได้สบายๆ หรือจะเป็นกลุ่มเป้าหมายอย่างคนเชื้อสายจีนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อันไกลโพ้น ก็มีสิทธิ์รับชม China Guangxi Television ได้เช่นเดียวกัน และสถานีโทรทัศน์แห่งนี้มีช่องนานาชาติ เอาไว้นำเสนอเรื่องราวในรอบๆ อาเซียน และมีหลากหลายภาษา แต่หลักๆ ยังคงเป็นภาษาจีน ซึ่งอนาคตทางเจ้าหน้าที่บอกว่าอาจจะมียุทธการที่เป็นภาษาไทยก็เป็นได้ นอกจากนี้ช่องที่เป็นเสาหลักก็ต้องเป็นช่องข่าวที่เสนอเรื่องราวข่าวสารของทางรัฐบาลจีน และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศ แน่นนอนว่าช่องที่เป็นช่องหลักก็ต้องมอบคุณภาพแก่ผู้ชมแบบไม่ให้คุณดูต้องขาดทุนและผิดหวังเมื่อเปิดมาดูข่าว โดย China Guangxi Television ได้เนรมิตสตูดิโอข่าวที่ดูทันสมัยด้วยการลงทุนสร้างในเม็ดเงินกว่า 60 ล้านหยวน ใช้สำหรับการรายงานข่าวในแต่ละช่วงเวลาหลักๆ รวมทั้งข่าวในแต่ละต้นชั่วโมง

China Guangxi Television ยังมีช่องที่มอบความบันเทิงให้กับผู้รับชม อย่างช่องละคร มีหลากหลายแนวครบ อรรถรส คุณเจียง เหียนยง รองผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ เล่าว่ามีการแลกเปลี่ยนละครกับทางประเทศไทยด้วย แม้เขาจะไม่ได้ชื่นชอบในการดูละคร แต่แอบเผยว่าภรรยาของเขาติดละครไทยที่มีเนื้อหาลงทุนสูงจนชวนให้ติดตาม ส่วนละครจีนที่

ผลิตโดยสถานีโทรทัศน์แห่งนี้ ก็ถูกนำมาฉายในบ้านเราด้วย เช่นกันอย่างเรื่องล่าสุดคือละครน้ำดีสะท้อนสังคมจีนสมัยใหม่ ชื่อภาษาไทยว่า ลิขิตรัก ลิขิตใจ นำแสดงโดย เหอถัง และ เจิง หย่ง ถี ที่ช่อง MCOT Family นำมาออนแอร์ เป็นตัวอย่างหนึ่งในการแลกเปลี่ยนสื่อบันเทิงซึ่งกันและกัน

นอกจากนั้นสถานีโทรทัศน์แห่งนี้ ยังมีรายการเพลง รายการประกวดแข่งขันร้องเพลงต่างๆ โดยมีสตูดิโอ ขนาดหนึ่งพันตารางเมตร เป็นสตูดิโอที่ดีที่สุดโฉมในมณฑล มีที่นั่งสี่ร้อยตัว แต่สามารถบรรจุคนได้มากที่สุดหนึ่งพันคน ใช้บันทึกเทป รายการดังต่าง ๆ ที่ขึ้นชื่อของที่นี่ เห็นจะเป็น รายการประกวดร้องเพลงของท้องถิ่น และเคยมีนักศึกษาไทยมาประกวดด้วย และสตูดิโอแห่งนี้ ยังเป็นพื้นที่ในการจัดงานดนตรีมิตรภาพ ไทย-จีน แลกเปลี่ยนความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศลงนามความร่วมมือกันเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2550 โดยทุกๆ ปีที่ผ่านมาทั้ง 2 ประเทศได้สลับสับเปลี่ยนกันจัดงาน ครั้งแรกนั้นจัดที่หนานหนิง ในเดือนตุลาคม ปี 2551 ถ้านับตั้งแต่ปีแรกๆ มีดารานักร้อง

ชาวไทยเคยมาเหยียบที่นี่มากมายหลายคน และถ้าใครยังจำภาพบรรยากาศ เมื่อปีสองปีก่อนกับงานดนตรีมิตรภาพ ไทย-จีน ครั้งที่ 5 ประจำปี 2557 เพลง ขอใจเธอแลกเบอร์โทร ที่ฮิตในปีนั้นไม่ใช่แค่ที่บ้านเรา แต่เพลงนี้ยังดังไกลในต่างแดน ซึ่งนักร้องสาวชาวจีน วัง เสี่ยวหมิ่น (汪小敏) หรือ Tracy Wang ได้หยิบไปร้องจนกลายเป็นเพลงที่โด่งดังเพียงชั่วข้ามคืนในเมืองจีน จากหน้าตาน่ารักบวกกับเสียงร้องอันสดใส และสำเนียงไทยที่ชัดเจน และบ่อยครั้งที่มีการจัดงานดนตรีมิตรภาพ ไทย-จีน เธอก็มักจะสร้างความประหลาดใจด้วยการหยิบเพลงไทยมาร้องเสมอๆ จนหลายคนชื่นชมในความสามารถของเธอผู้นี้

นอกจากสตูดิโอแล้วเดินออกมาด้านนอกเพียงไม่กี่ก้าว ก็เจอปวดรถบรรทุกถ่ายทอดสดขนาดใหญ่ ใช้สำหรับการถ่ายทอดรายการต่างๆ แบบ HD ภายในรถก็มีห้องคอนโทรลขนาดย่อมๆ สามารถนำไปยิงสัญญาณที่ไหนก็ได้ และทางเจ้าหน้าที่ได้โชว์กระบวนการทำงานต่างๆ ของอุปกรณ์ ภายใน รถ OB ให้ได้ชมถึงความทันสมัย

การปรับตัวของสถานีวิทยุ

ถัดมาอีกไม่กี่ก้าว เดินข้ามรั้วมาก็จะเจอ สถานีวิทยุ อ่าวเป่ย์ปู้ หรือ สถานีวิทยุกระจายเสียงประชาชนกวางสี ก่อตั้งเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1950 ปัจจุบันมีจำนวนพนักงาน 300 คน และมีคลื่นในความรับผิดชอบกว่า 6 คลื่น ไม่ว่าจะเป็น คลื่นการรายการข่าวทั่วไป คลื่นที่รายงานเกี่ยวกับการจราจรคลื่นนี้เรทติ้งดีที่สุดในอกจากนั้นยังมีคลื่นเกี่ยวกับเพลง 3 คลื่น และมีคลื่นที่กระจายเสียงไปทั่วทั้งอาเซียน มีด้วยกันทั้งหมด 5 ภาษา คือ จีน อังกฤษ ลาว กัมพูชา และไทย ซึ่งดีเจสาวชาวจีนคนหนึ่งกำลังจัดรายการด้วยภาษาไทยซึ่งเธอพูดชัดจนคนไทยยังต้องอายเลย โดยเพลงที่เปิดก็มีเพลงจีนบ้าง และไทยบ้างสลับกันไป ซึ่งเป็นความร่วมมือกับสถานีวิทยุแห่งประเทศไทย นอกจากนั้นยังมีการจัดรายการร่วมกับ สถานีวิทยุแห่งประเทศไทยลาว และสถานีวิทยุแห่งเวียดนาม และที่เวียดนามนอกจากจะมีการทำรายการวิทยุร่วมกันแล้ว ยังมีความร่วมมือกันในการจัดทำนิตยสาร 2 ภาษาที่ออกเผยแพร่อีกด้วย

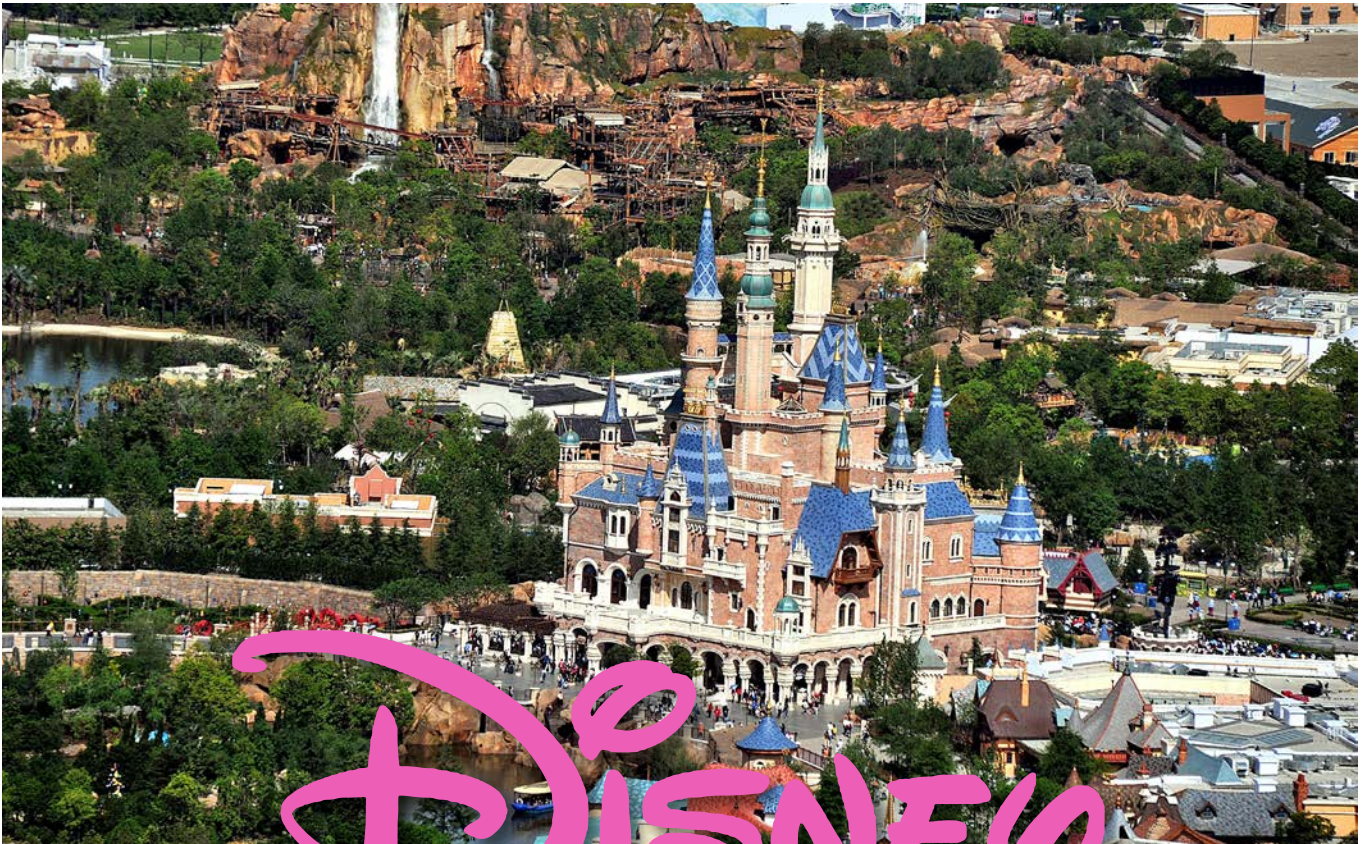

นอกจาก สถานีวิทยุอ่าวเป่ย์ปู้ จะกระจายเสียงทางอากาศแล้ว เรายังเห็นการปรับตัวบนสถานการณ์หน้าปิดวิทยุที่ได้รับความนิยมน้อยลง โดยมีการรับละครจีนมาพากย์เสียงแล้วส่งออกในประเทศ ลาว และ กัมพูชา แต่ยังมีประเทศไทย ระหว่างเยี่ยมชม ในห้องพากย์เสียงละครโทรทัศน์ เราได้พบกับทีมพากย์ประเทศเพื่อนบ้านเราอย่างลาว บินมาทำงานร่วมกับสถานีวิทยุแห่งนี้ เกิดความสงสัยทำไมทางทีมงานลาวจะต้องบินมาลงเสียง เพราะเสียงสำเนียงที่พากย์นั้นต้องให้ได้สำเนียงที่ตรงเป๊ะแบบเจ้าของภาษา โดยแต่ละเรื่องก็จะใช้ทีมงานราวๆ 10 ชีวิต และทุกคนต่างขยันขันแข็งเพื่อให้งานออกมาสมบูรณ์แบบมากที่สุด จากนั้นก็จะนำกลับไปฉายที่สถานีโทรทัศน์แห่งชาติลาวต่อไป

นอกจากนั้นสถานีวิทยุอ่าวเป่ย์ปู้ยังมีโรงภาพยนตร์เป็นของตัวเองอีกด้วย โดยโรงหนังแห่งนี้ไม่เก็บค่าเข้าชมใดๆ ทั้งสิ้น ออกแบบตกแต่ง และที่นั่งหรูหรา VIP พอสวมครุรองรับคนได้ราวๆ 50 - 60 ที่นั่ง ต้อนรับแขกคนสำคัญ และฉายวีดิโอแนะนำเรื่องราวของเมืองหนานหนิง ประวัติความเป็นมาของสถานีวิทยุที่มีมาอย่างยาวนาน และมีโรงภาพยนตร์ที่มาจากฝั่ง ฮอลลีวูดมาฉายด้วย นอกจากนี้ยังมีฉายเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และการแสดงของท้องถิ่นอันเป็นเอกลักษณ์ของจีน ซึ่งเป็นอีกหนึ่งนโยบายที่จะเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมจีนสู่นานาชาติ

ปกรรรมที่เซี่ยงไฮ้เป็นรายแรก

ข่าว Walt Disney เปิดสวนสนุก Disney Resort อย่างเอิกเกริกที่เขตผู่ตงของเซี่ยงไฮ้เมื่อวันที่ 16 มิถุนายนเป็นข่าวดังสะพัดไปทั่วโลก แต่ก่อนหน้านั้นเพียงครึ่งเดือน คือวันที่ 28 พฤษภาคม สวนสนุกสัญชาติจีนอีกแห่งหนึ่ง Wanda City “วันต้าเจิง” ก็เพิ่งเปิดตัวเอิกเกริกไม่น้อยไปกว่ากันแต่กลับไม่เป็นข่าว (หรือเป็น..แต่ดังไม่ถึงหูคนไทย !?) ทั้ง ๆ ที่สื่อหลายสำนักพากันวิเคราะห์ว่า Wanda ชิงตัดหน้า Disney ครั้งนี้ไม่ธรรมดา เป็นการประกาศตัวขึ้นสังเวียนเป็นคู่ชกกับ Disney ซึ่งจะทำให้แฟนมวยได้เห็นการชกหมัดกันอย่างดุเดือดต่อจากนี้ไป แต่บางสื่อกลับวิเคราะห์ว่าถึงจะเป็นมวยเอวี่ว่กด้วยกันทั้งคู่ แต่ชกกันคนละเวที จับแฟนมวยคนละกลุ่ม จะชกกันดุเดือดแค่ไหนแต่สุดท้ายก็ชนะทั้งคู่

Disney Resort ได้เปรียบ Wanda City ด้วยขนาดพื้นที่ที่ใหญ่กว่าเกือบเท่าตัว 390 : 200 เฮกตาร์ ด้วยน้ำหนักหมัดที่ Disney ทุ่มลงไปก่อนแรก 3,700 ล้าน US\$ และประกาศจะทุ่มอีกกว่า 700 ล้าน US\$ ให้ครบ 5,500 ล้าน US\$ ขณะที่ Wanda ทุ่มลงไปก่อนแรก 3,000 ล้าน US\$ ก่อนต่อไปอีกเท่าไรยังไม่เปิดเผย เจ้าของ Wanda City คือนาย “หวังเจี้ยนหลิน” อดีตนายทหารที่หันมาสร้างเนื้อสร้างตัวจากธุรกิจพัฒนาที่ดินและอสังหาริมทรัพย์ จนฟูฟ่าขึ้นมาเป็นอภิมหาเศรษฐีธุรกิจทรงอิทธิพล

อันดับ 1 ของจีน แต่ด้วยแนวโน้มตลาดอสังหาฯ ของจีนที่กำลังซบเซา ทำให้กลุ่ม Wanda Group ตั้งเป้ารายได้จากธุรกิจอสังหาฯ ในปีนี้ต่ำลงไป 40% แล้วเอาเงินไปทุ่มให้กับธุรกิจสร้างสวนสนุก เปิดประเดิมไปแล้วเป็นแห่งแรกคือ Wanda City ที่เมืองหนันชาง มณฑลเจียงซี ส่วน Disney Resort เป็นธุรกิจร่วมทุนระหว่าง Walt Disney ของอเมริกากับรัฐบาลนครเซี่ยงไฮ้ โดย Disney ถือหุ้น 43% กลุ่มธุรกิจ Shendi Group ของรัฐบาลนครเซี่ยงไฮ้ ถือหุ้นอีก 57%

วันเปิดตัว Wanda City วันนั้น หวังเจี้ยนหลินประกาศทำเช่น Disney ด้วยคำพูดรุนแรงอย่างไม่มีใครคาดคิด.. “ผมต้องการสร้างแบบอย่างให้กับนักธุรกิจจีน ต้องการสร้างแบรนด์ระดับโลกให้กับประเทศจีน วัฒนธรรมจีนเป็นผู้นำโลกมา 2,000 ปี แต่ในช่วง 300 ปีที่ผ่านมา เป็นเพราะการพัฒนาของเราล่าหลังคนอื่น และเพราะการรุกรานของวัฒนธรรมต่างชาติ ทำให้คนจีนพลอยสูญเสียความมั่นใจในวัฒนธรรมของตัวเอง”

เท่านั้นไม่พอ.. เมื่อได้รับเชิญไปพูดที่สถานีโทรทัศน์ CCTV ซึ่งออกอากาศไปทั่วประเทศ หวังเจี้ยนหลินยังท้าทาย Disney ให้ระวังตัวให้จงหนัก เพราะการบุกเข้ามาหากินบนแผ่นดินจีนครั้งนี้ Disney จะต้องเจอความพ่ายแพ้กลับไปแน่ ๆ ด้วยเหตุผลว่า... “ความคลั่งไคล้ในตัวมิกก็เมาส์กับโด널ด์ดัค ชนิดที่ว่ามันไปไหนต้องตามมันไปทุกแห่งอย่างไม่ลืมหูลืมตานัน เป็นเรื่องล้าสมัยไปแล้ว!!”

“ความคลั่งไคล้ในตัวมิกก็เมาส์กับโด널ด์ดัค ชนิดที่ว่ามันไปไหนต้องตามมันไปทุกแห่งอย่างไม่ลืมหูลืมตานัน เป็นเรื่องล้าสมัยไปแล้ว!!”

ไม่ปรากฏปฏิกริยาตอบโต้ได้ใด ๆ จาก Disney หลังฟังคำสบประมาทจากคู่แข่ง มีแต่สื่อที่พากันฉงนสนเท่ห์กับความกล้าบ้าบิ่นของอภิมหาเศรษฐีระดับโลกผู้นี้ โดยวิเคราะห์ว่า ส่วนหนึ่งแสดงถึงความปรารถนาอันแรงกล้าของเขาที่จะทำให้โลกยอมรับจีน อีกส่วนหนึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเขาตัดสินใจแล้วว่า จะกระโดดลงไปแย่งเค้กชิ้นโตจากธุรกิจสวนสนุกที่แสนจะสดใสร้อนแรงนี้มาครอบครองให้ได้ เพราะจากตัวเลขของหน่วยงานการท่องเที่ยวของจีนเปิดเผยว่า ปีที่แล้วจีนมีรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งปี 4 ล้านล้านหยวน ในจำนวนนี้เป็นรายได้จากสวนสนุกต่าง ๆ ถึง 230,000 ล้านหยวน ผลการวิจัยยังพบอีกว่า ปีนี้จะมีนักท่องเที่ยวจีนไปเที่ยวสวนสนุกถึง 282 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหนึ่งเท่าตัวเต็ม ๆ

บริษัทวิจัยมองการปะทะระหว่าง Wanda กับ Disney ว่าในอนาคตน่าจะไปได้สวยด้วยกันทั้งคู่ Wanda ด้อยประสบการณ์ว่าก็จริงแต่รู้จักลูกค้าและจำแนกลูกค้าได้ดีกว่า จึงเลือกวิธีหั่นราคาให้ต่ำกว่า Disney เพื่อหวังชิงลูกค้าระดับกลางและระดับ Mass ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ เฉพาะค่าผ่านประตู Wanda กำหนดราคาไว้ที่ 198 หยวนสำหรับวันธรรมดาและ 248 หยวนสำหรับวันหยุด แต่ Disney เก็บ 370 หยวนกับ 499 หยวนต่างกันถึงเกือบเท่าตัว Wanda เสนอขายแพ็คเกจสำหรับผู้ใหญ่ 2 คนที่ 888 หยวน รับประทานอาหารในพาร์ค 1 คินเล่นเครื่องเล่นได้ 2 วัน และ 1,588 หยวนสำหรับนอน 1 คินเล่นได้ทั้งซิมพาร์คสวนน้ำ และดูหนังทุกเรื่องในคอมเพล็กซ์ ขณะที่ Disney ตั้งราคาเริ่มต้นสูงถึง 2,590 หยวนต่อ 1 คนสำหรับการพักโรงแรม 2 คินและเล่นอีก 3 วัน

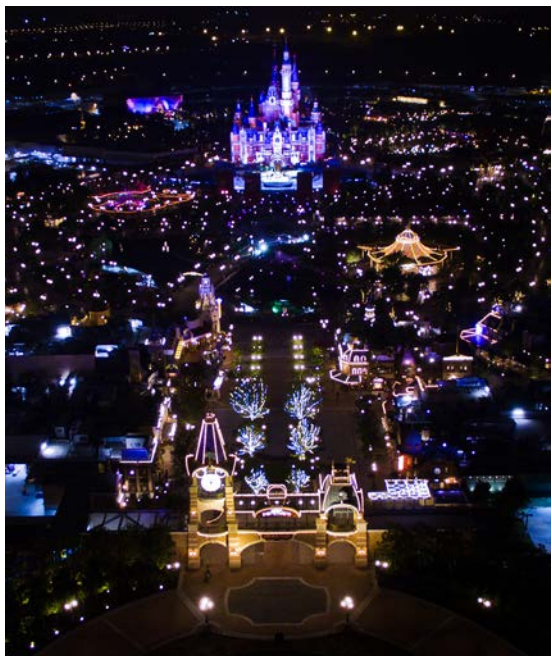
Mike Bastin นักวิชาการรับเชิญประจำมหาวิทยาลัยธุรกิจและเศรษฐกิจระหว่างประเทศของปักกิ่ง ชี้ให้เห็นจุดเด่นของ Wanda City ว่ารู้จักดึงรสนิยมการบริโภคของคนจีนที่เปลี่ยนไปออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ วางตำแหน่งสินค้าได้ถูกใจคนจีนที่เริ่มเบื่อหน่ายวัฒนธรรมตะวันตกที่นำเข้ามาทั้งดุ้น เริ่มต้องการเห็นแบรนด์ที่สะท้อนวัฒนธรรมและความ

“ภายใน 5 ปี Wanda จะสนุกสนานแบบเดียวกันนี้ขึ้นอีก 15-20 แห่งทั่วประเทศจีน ส่วนในต่างประเทศก็จะบุกออกไปทำอีกอย่างน้อย 5 แห่ง แห่งแรกก็เห็นเป็นรูปเป็นร่างแล้วคือสวนสนุกที่ฝรั่งเศส นอกกรุงปารีส”

เป็นจีนยืนเด่นออกมาให้โลกรู้จัก โดยยกตัวอย่างการปฏิวัติวัฒนธรรมอเมริกันที่แห่งแล้งภายในสวนสนุก Wanda City ให้เห็น 2-3 ตัวอย่าง เช่น การเอาต้นไม้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของจีนไปปลูกเป็นสวนป่าไฟขนาดใหญ่ให้คนไปเดินเล่นสบาย ๆ สร้างเครื่องเล่นที่เรียกว่า merry-go-round ซึ่งปกติเป็นม้าไม้หมุนได้ เปลี่ยนเป็นถ้วยชาเซรามิคลวดลายจีนใบใหญ่ให้เด็กเข้าไปนั่งแทน ออกแบบช้อปปีงมอลล์ และโอเชียนพาร์คให้มีบรรยากาศแบบจีน ๆ ตรงข้ามกับของ Disney Resort ซึ่งในความเห็นของศาสตราจารย์ Bastin มองว่ายังคงเดินตามแนวเทพนิยายปรัมปราของ Walt Disney หนีไม่พ้นเครื่องเล่นผจญภัยในดินแดนโจรสลัด การค้นหาหาสมบัติภายในถ้ำ มีปราสาทยอดแหลม ๆ สูง ๆ แบบยุโรปยุคกลางสร้างไว้เป็นสัญลักษณ์โดดเด่น เป็นต้น

Wanda City เป็นเพียงก้าวแรกในธุรกิจสวนสนุกอิมพัลส์ของ Wanda Group ก้าวต่อ ๆ ไปที่จะตามมาก็มีแผนชัดเจนแล้วเช่นกัน คือภายใน 5 ปี Wanda จะสนุกสนานแบบเดียวกันนี้ขึ้นอีก 15-20 แห่งทั่วประเทศจีน ส่วนในต่างประเทศก็จะบุกออกไปทำอีกอย่างน้อย 5 แห่ง แห่งแรกก็เห็นเป็นรูปเป็นร่างแล้วคือสวนสนุก EuropaCity ที่ Wanda ร่วมกับบริษัท Auchan ของฝรั่งเศส ลงมือก่อสร้างแล้วบนที่ดินผืนใหญ่ติดกับสนามบิน Charles De Gaulle นอกกรุงปารีส ใกล้เคียง ๆ กันนั้นเป็นที่ตั้งของสวนสนุก Disneyland อิมพัลส์เก่าแก่ที่สุดที่ Walt Disney ไปสร้างไว้เป็นแห่งแรกเมื่อปี 1992 ซึ่งก็หมายความว่าถ้า EuropaCity สร้างเสร็จเมื่อไหร่ที่นี้ก็จะเป็จุดต่อสู้อันเด็ดระหว่าง Wanda กับ Disney เพิ่มขึ้นอีกจุดหนึ่ง แต่สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้ Wanda ลังเลใจแม้แต่น้อย เพราะ Wanda มีเป้าหมายชัดเจนแล้วว่าจะใช้ EuropaCity เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวจีนที่แห่กันไปเที่ยวปารีสทุกปี ๆ ละหลาย ๆ ล้านคน

แต่เชื่อว่าธุรกิจสวนสนุกจะมีแต่ Wanda คู่กับ Disney เท่านั้นก็หาไม่ ขณะนี้ Universal Studio ของอเมริกาก็กำลังสร้างสวนสนุกแห่งใหม่ขึ้นในกรุงปักกิ่ง Six Flags ธุรกิจสวนสนุกอีกแห่งหนึ่งของอเมริกาก็กำลังจะแพ็คทีมกับกลุ่มบริษัท Riverside Investment ของจีน สร้างสวนสนุก Six Flags ขึ้นอีกหลายแห่ง ขณะที่ Eden Project ของอังกฤษก็ลงมือสร้างแล้วตามโครงการที่ได้ตกลงกับ Jinmao ของจีนตั้งแต่ปีที่แล้ว จะสร้างเป็นสวนสนุกแนวการศึกษาใช้คอนเซ็ปต์จับกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งหากสร้างเสร็จก็จะเป็นสวนสนุกเพื่อการศึกษาขนาดใหญ่แห่งแรกในเอเชีย

เกิดคำถามตามมาว่า แล้วสวนสนุกขนาดกลางขนาดเล็กของนายทุนจีนที่เปิดบริการอยู่แล้วอีกอย่าง

น้อย 3,000 แห่งทั่วประเทศจีนแล้ว จะไม่ถูกแรงซ้างสารเหล่านี้เหยียบย่ำจมดินไปหมดหรือ ? ยกตัวอย่างกลุ่มสวนสนุก Happy Valley เปิดอยู่ 6 แห่งที่เซินเจิ้น ปักกิ่ง เซียงไฮ้ เจิงตู อุ๋ฮั่น เทียนจิน กลุ่ม Fantawild Adventure มี 13 แห่ง กลุ่ม Chimelong Paradise (ฉางหลง) เป็นเจ้าของสวนสนุกหลากหลายแบบ ทั้งสวนซาฟารี สวนน้ำ สวนจระเข้ โรงละครสัตว์ Cinema Complex ฯลฯ ที่สำคัญที่สุดก็คือ ณ ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ มีเพียงร้อยละ 10 ของสวนสนุกเหล่านี้เท่านั้นที่มีรายรับคุ้มทุนหรือพอทำกำไรบ้าง

เกี่ยวกับอนาคตธุรกิจสวนสนุกในประเทศจีนที่กำลังแข่งขันกันอย่างหนักนั้น Lynn Xu รองประธานอาวุโสบริษัทวิจัย Nielsen ประจำประเทศจีนมองว่าไม่น่าหวัง เพราะนับแต่ต่อไปอีกอย่างน้อย 5 ปี เป็นช่วงปฏิรูปเศรษฐกิจ คนจีนจะถูกนโยบายสารพัดแบบของรัฐบาล คือด้านหนึ่งช่วยเพิ่มรายได้ อีกด้านหนึ่งกระตุ้นการใช้จ่าย ทำให้เกิดพลังในการซื้อหาจับจ่ายอย่างเต็มที่ แค่วงไตรมาสแรกของปีนี้ แม้ว่าคนทั่วโลกจะมองว่าเศรษฐกิจจีนตกต่ำหรืออย่างตีก็มองว่าเศรษฐกิจจะล่อตัว แต่รายได้จากการบริโภคของคนจีนทั่วประเทศกลับพุ่งสูงสุดเป็นประวัติการณ์...

“โดยเฉพาะการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวและการพักผ่อนหย่อนใจ จะมีอัตราเติบโตเป็นกอบเป็นกำให้

เห็นมากขึ้นเรื่อย ๆ ปัจจัยหนุนสำคัญก็มาจากประชาชนในหัวเมืองชั้น 3 รวมทั้งเกษตรกรในชนบททั้งหมด ซึ่งคนเหล่านี้ในวันมืรายได้เพิ่มขึ้น มีเงินเก็บมากขึ้น ชีวิตความเป็นอยู่ก็ดีขึ้น ธุรกิจสวนสนุกจะเป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่มือนาคตสโตโล แม้ทุกวันนี้จะต้องแข่งขันกันถึงพริกถึงขิงก็ตาม แต่สุดท้ายจะจบแบบแฮปปี้ เอนด์ดิ้ง”

ใครจะไม่เชื่อข้อมูลของ Nielsen ก็ได้ แต่ขอให้เชื่อวิสัยทัศน์ของอภิมหาเศรษฐีเบอร์ 1 ของจีนก็แล้วกัน .. ดูว่าเขาเอาเงินไปกองไว้ตรงไหน ตรงนั้นแหละ.. ไซ้เลย !!

ฮกเกี้ยน..เที่ยวไปเขียนไป

เพลินใจ... ไปในอุทยานอู่อีซาน

ถึงจะโชคร้ายไม่ได้ชื่นชมธรรมชาติบนภูเขาอู่อีซานอย่างเต็มที่เหมือนคนอื่น เพราะมีแต่สู้รบกับร่องเท้า เจ้ากรรมที่ประทังไม่ยอมขึ้นเขาไปด้วย แต่เนื่องจากสามีชอบบังคับให้ถ่ายรูป กลับมาบ้านเห็นรูปตัวเอง แล้วยิ่งเริ่มฟื้นความจำ พอเอาไปปะติดปะต่อกับเสียงพากันแจ้ว ๆ ของแม่เสี่ยวทรงที่ยังจำติดหู ก็ทำให้ได้เรื่องดี ๆ มาไม่ให้ฟังได้สักเรื่องสองเรื่องครอกน่า...

“ช่องเขาตรงนี้มีชื่อว่า อี้เสียนเทียน (ท้องฟ้าหนึ่งเส้น) เห็นมัยคะเป็นซอกเขาแคบมาก จุดที่กว้างที่สุดกว้างไม่ถึง 1 เมตรยาว 300 เมตร เป็นช่องตรง ๆ ทะลุไปออกฝั่งโน้นเลย ดูแล้วเหมือนมีใครเอามัดมาผ่าเนินเขาถูกนี้ให้แยกออกจากกัน ซอกแค่นี้คนรูปร่างเล็ก ๆ เดินเข้าไปจะครือ ๆ พอดีตัว แต่ถ้าคนอ้วนก็ต้องพลิกแพลงเอาหน้อยละคะ จะเดินตรงบ้างตะแคงตัวบ้างชะแม่วพุงบ้างลอดออกไปให้ได้ ถ้าไม่ได้จริง ๆ ก็ต้องถอยกลับออกมา ขณะอยู่ข้างในให้ทุกท่านแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าด้วยนะคะ จะเห็นท้องฟ้าเป็นเส้นเล็ก ๆ เหมือนเส้นกล้วยเตี๋ยว ในถูดูช่องเที่ยวต้องเข้าคิวยาวเป็นกิโลเลยคะ กว่าจะเข้าไปได้ที่ละคน”

ยายหมวยจะพูดจูงใจยังงี้ แต่กรูปี 8 คนของเราซึ่งส่วนใหญ่ชีวิตเลยเลข 6 มาแล้วทั้งนั้น ซ้ำยังเข้าข่ายอาจต้องชะแม่วพุงเดินเสียด้วย ฟังจบก็เดินไปชะโงกหน้ามองเข้าไปในซอกเขานิดนึ่ง เสร็จแล้วเดินกลับมารวมตัวกันรอแม่เสี่ยวหรงให้พาเดินต่อ

จุดที่ 2 เห็นจากในรูปเป็นรูปที่ถ่ายกับเจ้าแม่กวนอิมแกะสลักบนหน้าผา ก็พอนึกออกกว่ารูปนี้ถ่ายระหว่างทางจะขึ้นไปบนยอดเขา เทียนอิวเฟิง ซึ่งเป็นไฮไลท์ของคนที่มาเที่ยวอู่ฮั่น จากจุดที่เรายืนมีบันไดให้เดินขึ้นไปอีกประมาณ 400 เมตร ถ้ากัดฟันป็นขึ้นไปถึงยอดเขาจะเห็นทิวทัศน์พาโนราม่า 360 องศาของอู่ฮั่นทั้งเทือก เสี่ยวหรงทำให้พวกเราป็นขึ้นไป ถ้าไม่ขึ้นอย่าได้ไปพูดที่ไหนเป็นอันขาดว่ามาถึงอู่ฮั่นแล้ว

ไม่ได้ผลอีกตามเคยคะ.. 8 ส.ว. ต่างแหงนค้อมองตามมือเสี่ยวหรงที่ชี้ขึ้นไปบนยอดเขา แต่ไม่มีใครขยับเขยื้อน บางคนหันหลังกลับไปยกมือไหว้เจ้าแม่กวนอิม จึงงำขอพรอยู่พักหนึ่งแล้วก็เดินตามกันออก

มาโดยไม่ได้นัดหมาย

ดิฉันไม่เสียใจหรอกคะถ้าใครจะหาว่าไปทั้งทีเที่ยวไม่คุ้ม.. คุ้มไม่คุ้มอยู่ที่ใจของเราต่างหาก ใจจะบอกเราเองว่าแคไหนควรพอ แคไหนเรียกว่าเที่ยวคุ้ม ในวัยนี้ดิฉันยึดหลักว่าการท่องเที่ยวคือการเปิดหูเปิดตา เปลี่ยนสถานที่พักผ่อน ได้พบเพื่อนใหม่ ๆ ได้เห็นโลกที่ยังไม่เคยเห็น แต่อะไรที่เห็นลำบากเกินไปก็อย่าไปดิ้นรน ต้องขีดเส้นแบ่งให้ชัดเจนระหว่างเที่ยวต้นทุ้งกับเที่ยวสนุกสนาน

พอดีได้ลูกค้าที่คิดเหมือนดิฉันหมด แม่เสี่ยวหรงก็เลยสบาย พาพวกเรารลงจากเขามาก่อนเวลาแล้วก็พาไปปล่อยให้กินข้าวเที่ยงที่หน้าอุทยาน โชคดีข้าสองมีเก้าอี้ในกรู๊ปชวนแกลไปเลี้ยงข้าวด้วย ส่วนดิฉันคงดูขี้ตืดไม่น่ารักในสายตาของแกล พอกินข้าวเสร็จยังมีเวลาเหลืออีกเยอะแยะ ไปขอให้แกลพาไปเปลี่ยนรองเท้าที่โรงแรมหน้อย..หน้อยปฏิเสธ !! พาขึ้นรถกลับอุทยานทันทีอ้างว่าขึ้นซักห้าต้องต่อคิวแพนนาน เซอะ.. คอยดูนะ.. มือหน้าฉันนี่แหละจะเลี้ยงให้ร้องปวดท้องไปเลย !!

ลำธารที่เราไปส่องแพเชื่อว่า จิวชิวซี หรือ สายน้ำเก้าเลี้ยว ต้นน้ำของมันอยู่บนเขาเทียนอิวเฟิงที่เราไม่ยอมป็นขึ้นไปนั่นแหละ พอไหลลงมาถึงตีนเขาก็กลายเป็นลำธารไหลลดเลี้ยวเคี้ยวคดไปตามตามสภาพภูมิประเทศจนปลองที่ราบ แต่ส่วนที่ไหลอยู่ในหุบเขาที่เราจะไปส่องแพมีความยาว 9.5 ก.ม. ได้ชื่อว่าสายน้ำเก้าเลี้ยวเพราะมีจุดที่มันเลี้ยวแบบหักข้อศอกรวมกันถึง 9 ครั้ง น้ำในลำธารใสสะอาด บางช่วงตื่นจนมองเห็นก้นน้ำ บางช่วงก็ลึกขนาด 40-50 เมตรก็มี จุดที่ระดับน้ำต่างกันมาก ๆ กระแสน้ำจะเชี่ยวกราก กว่าที่จะผ่านไปแต่ละครั้งต้องหลบตา ลุ้นเหงื่อแตกเลยทีเดีย

แพที่ล่องเขาเลือกเอาแต่ไม้ไผ่ลำใหญ่ ๆ เนื้อหนา ๆ แก้อีกก็เป็นแก้อ้อไม้ไผ่สานติดกับแพเรียงกันไปข้างละ 4 ตัว แพจะออกก็ต่อเมื่อมีคนนั่งเต็มทั้ง 8 ที่ ใครอ้วนใครผอมยังต้องเฉลี่ยน้ำหนักให้ใกล้เคียงกันเพื่อไม่ให้แพเอียง มีคนถ่อ 2 คนคัดหัวคัดท้ายก่อนเดินทางน้ำไถ่แฉะนำไปซื้อถุงพลาสติกสวมทับรองเท้าอีกชั้นกันเปียก นั่งเรียบริบร้อยแล้วให้ทุกคนใส่เสื้อชูชีพ ลุงคนถ่อยังหันม้าย้ำอีกครั้งให้หนึ่งนั่ง ๆ ห้ามลุกขึ้นเดินเด็ดขาด สุดท้าย..อะไรรู้มั๊ยคะ ? เรียไรเงินคะ..คนละ 20 หยวนเป็นค่าเอ็นเทอร์เทนแก่ขู่ว่าจะไม่ให้ก็ไม่ว่านะ แต่แก่จะทำหน้าที่ถ่ออย่างเดียวไม่เล่าอะไรให้ฟัง ตลอด 1.5 ชม.ให้ชมนกชมไม้กันไปเองเงียบ ๆ !!

แหม..ว่าจะไม่ให้อยู่แล้วเขียว แต่พอเห็นทุกคนพร้อมใจกันควัก ซินไม่ให้อยู่คนเดียวมีหวังถูกลุงสั่งให้ถอดแห่ ๆ ไม่ใช่อะไรหรอกคะ ดิฉันรู้ว่าเอ็นเทอร์เทนเมนต์ของแกคืออะไร ก็คือยกกาพย์กลอนโบราณที่กวียุคก่อนเคยเขียนยืนยอธรรมชาติจุดนั้นจุดนี้มาท่องให้ฟัง ซี้ชวนให้ดูก้อนหินก้อนนั้นก้อนนี้แล้วเล่าตำนานเป็นตุเป็นตะ ดิฉันเจอมาเยอะแล้วคะ ไปล่องเรือที่ทะเลสาบซีหูก็เป็นอย่างนี้ ล่องแพที่กุ้ยหลินก็เป็นอย่างนี้ ยิ่งงูหูดิฉันก็ไม่ถึงฟังไม่รู้เรื่องหรอกคะ ครั้งนี้ก็หรือบเดิมาไม่ผิด ตลอดทางคนจีนในแพพากันหัวเราะครื้นเครง เพราะลุงแก่เล่าสนุกติดตลกอีกต่างหาก แก่ชี้ชวนให้ดูอะไรก็ยกกล้องขึ้นถ่ายกันใหญ่ ส่วนดิฉันจับความได้ไม่ถึง 10% จึงได้แต่นั่งดูเอง..จินตนาการเอง.. ก็สนุกไปอีกแบบ ถึงตรงไหนน้ำเชี่ยวน่าหวาดเสียวก็แบ่งความสนใจไปช่วยลุงลู่ทั้ง 2 คน ที่วิ่งซ้ายวิ่งขวางัดแพประสานกันอย่างเข้าจังหวะ แต่สุดท้ายก็รอดมาได้ !! รู้แล้ว..

เงิน 20 หยวนที่ให้คุณลุงไปคุ้มค่าที่สุดตรงรอดตายมาได้นี่แหละคะ

ขึ้นจากแพแล้วเสียวทรงก็ประกาศปิดโปรแกรมเที่ยวสำหรับวันนี้หนึ่ง เช้าวันที่สองเสียวทรงคนเดิมก็มารับลูกทัวร์คณะเดิมอีก คราวนี้พาเราเที่ยวหมดวันไปกับการเดินไรซา..ชิมชา..และซื้อชา เพราะอู่อีชานมีชื่อที่สุดเรื่องชา เป็นแหล่งกำเนิดของชาชื่อว่า "ต้าหงเผา" เดินไปไหนจึงมีแต่ร้านขายชาทั่วทั้งเมือง แต่เสียวทรงเตือนว่าอย่าซื้อ.. "ซาแท้เจ้าของต้องปลูกเองตัวเองขายเอง".. ว่าแล้วก็พาเราไปที่ร้าน ๆ หนึ่งแล้วปล่อยให้เราอยู่ที่นั่นเกือบครึ่งวัน আহมวย 2 คนช่วยกันชงชาฝีมือเป็นระวิง ปากก็บรรยายรสชาที่กำลึงชงให้ฟังไม่หยุดปาก ดิฉันถูกอาหมวยมอมชาอยู่หลายชม.จนคิดในใจว่า..พรงนี้ท้องผูกแหวง ๆ.. ชิมมากเกินไปมันก็เลอะชิคะ คิดจะกลับไปซื้อไอ้ที่ชิมแล้วถูกปากเมื่อตะกี้แต่จำชื่อไม่ได้ซะแล้ว สุดท้ายกลับออกมามือเปล่า ๆ .. สมน้ำหน้าแม่เสียวทรงชวดค่าคอมจากคุณยายซีตีตคนนี้อีกตามเคย !!

ตอนบ่ายเสียวทรงพาไปเดินชมไรซาในเขตอนุรักษ์ ตรงนี้มีต้นชาที่เป็นบรรพบุรุษแท้ ๆ ของชาต้าหงเผาอยู่ 4 ต้น เป็นชาป่าขึ้นเองตามธรรมชาติอยู่บนหน้าผาสูงประมาณ 20 เมตรแต่มองจากพื้นเห็นได้ชัดเจน ชา 4 ต้นนี้เฒ่าชแรกแก่ชราแค่ไหนเสียวทรงไม่ได้บอก บอกแต่ว่าทุกวันนี้ยังมีใบชาให้เก็บ ชาที่เก็บได้ถือเป็นสมบัติของชาติเสียวนะสนนราคาจึงไม่ต้องพูดถึง ตอนที่อเมริกาหันมาคินดีกับจีนแล้วส่งนิกสันมาเยือนจีนครั้งนั้น ประธานเหมาฯได้มอบชาหนัก 4 ต้าลึงจากต้นชาทั้ง 4 นี้ให้เป็นของขวัญ ทุกปีชาไร่ที่นี้จะทำพิธีเซ่นสรวงชาศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 4 ต้นเพื่อขอให้เก็บชาได้เยอะ ๆ

ส่วนชื่อ “ต้าหงเผา” มีความเป็นมาอย่างไรเธอก็มีตำนานมาเล่าให้ฟังอีก.. ปัญญาชนคนหนึ่งกำลังจะไปสอบจอหงวน ขณะเดินผ่านมาถึงจุดนี้เกิดเจ็บป่วยเดินทางต่อไม่ได้ พระรูปหนึ่งช่วยชีวิตเอาไว้โดยเอาใบชาให้เขากิน เมื่อเขาสอบได้เป็นจอหงวนเรียบบร้อย ก็ย้อนกลับมาขอบคุณพระสงฆ์รูปนั้น แล้วเอาเสื้อคลุมสีแดงที่ได้รับพระราชทานจากจักรพรรดิใหม่ให้กับต้นชาที่ช่วยให้เขาหายป่วย เป็นที่มาของชื่อ “ต้าหงเผา” แปลว่าเสื้อคลุมสีแดง และยังเป็นที่มาของความเชื่อว่าต้าหงเผาเป็นยาใช้รักษาโรคได้ โดยเฉพาะโรคกระเพาะถูกโรคกันดินักแล

และแล้ว..ก็ถึงวันลาจากอยู่ี่ซาน.. ลาจากเพื่อนร่วมเที่ยว.. เที่ยวกันไม่กี่วันก็จริงแต่ด้วยปากที่อยู่ไม่สุขของตัวเอง ดิฉันเชื่อว่าดิฉันรู้จักเพื่อนร่วมเที่ยวหลายคนดีพอสมควร และก่อนที่เรื่องราวอันน่าสนใจของพวกเขาจะถูกลืม ขอถือโอกาสนี้ฝากความทรงจำเป็นตัวอักษรด้วยการเล่าให้ท่านผู้อ่านฟังดีกว่า เชื่อเหลือเกินว่ามันจะทำให้ท่านเข้าใจชีวิตคนจีนยุคใหม่เพิ่มขึ้นอีกมิติหนึ่งเป็นอย่างน้อย..

เริ่มต้นที่คู่สามีภรรยาจากปักกิ่งก่อนนะคะ คู่นี้ดิฉันสนิทที่สุดเพราะนั่งติดกันในรถตลอด 3 วัน ภรรยาเป็นคนช่างคุย ส่วนสามีค่อนข้างเงียบขรึม ทั้งคู่อายุ 60

ต้น ๆ สามีเพิ่งเกษียณ ส่วนภรรยาเป็นแม่บ้าน แม่อายุจะอ่อนกว่าเรา 2 คนเกือบ 10 ปีแต่เพราะร่างกายที่มีส่วนเกินค่อนข้างเยอะ ไปเดินเที่ยวที่ไหนก็เชื่อซ้ากว่าคนอื่น จนบางครั้งเราต้องออกปากช่วยที่วล์ัมภาระเพื่อให้แกเดินเร็วขึ้น

ตอนแรกทั้งคู่เล่าให้ฟังว่ามาเที่ยวฮกเกี้ยนครั้งนี้เพื่อหนีหนาว แต่คุ้ยไปคุ้ยมาจึงรู้ว่าต้องการหนีมลพิษมากกว่า พอเข้าหน้าหนาวที่โรมลพิษในปักกิ่งจะรุนแรงถึงขั้นวิกฤต เมื่อก่อนตอนที่เงินยังไม่เปิดประเทศ ปัญหาที่รบกวนคนปักกิ่งเป็นประจำคือปัญหาพายุทราย มันจะหอบเอาทรายจากทะเลทรายโกบีพัดกระหน่ำกรุงปักกิ่งด้วยความเร็วดูจพายุบูแคม ใครอยู่นอกบ้านต้องรีบวิ่งหาที่หลบ ดิฉันเจอมากับตัวเองแล้วคะเมื่อ 10 กว่าปีก่อน กำลังเลือกผลไม้ที่หน้าร้านข้างตลาดอยู่ดี ๆ เสียงลมพัดดังหวิวหวิวมาแต่ไกลน่ากลัวมาก คนขายรีบกระตุกแขนให้หลบเข้าในร้านแล้วให้หลบตา แต่เพียง 10 นาทีที่เท่านั้นมั้งคะพายุก็ผ่านไป พอออกจากร้านเห็นรถที่จอดอยู่บนถนนกลายเป็นสีเทาหม่นถูกทรายคลุมมิดหมดทุกคัน ทุกวันนี้ปัญหาพายุทรายในปักกิ่งเบาลงเยอะแล้วคะ เพราะรัฐบาลใช้วิธีปลูกป่ารอบซานเมืองเป็นแนวกันลม

แต่ใครจะคิดว่ามาวันนี้คนปักกิ่งกลับต้องเผชิญ

ปัญหาที่หนักหน่วงกว่าเก่า เพราะมลพิษไม่ใช่ฝุ่นทราย ธรรมดา มันคือฝุ่นควันที่มีขนาดเล็กจนมองไม่เห็น ปิดปากปิดจมูกแล้วก็ยังไม่ค่อยอยู่ ต้นตอมาจากการเผาถ่านหินของโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งมีอยู่มากมายในกรุงปักกิ่ง ช่วงหน้าหนาวฝุ่นควันจะมากเป็นพิเศษเพราะไม่มีฝนช่วยชะล้าง อาคารสูงเกิดใหม่ก็เป็นตัวช่วยกักเก็บฝุ่นควันเป็นอย่างดี ทำให้มันกระจายไม่ออก คนปักกิ่งจึงอ่วมมรทภัยแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่รู้ด้วยว่าเมื่อไหร่ปัญหาจะแก้ตก

สามีภรรยาคุณี้ต้องถือว่ามีฐานะดีพอสมควร จึงกล้าลงทุนใช้เงินซื้อสุขภาพให้กับตัวเอง ถึงจะสิ้นแค่สัปดาห์เดียวก็ยังดี แกบอกแกนั่งเก้าอี้ 10 ซม.จากปักกิ่งมาฮกเกี้ยน ไปนอนพักที่เกาะกู่ลิ่งอวีหรือเกาะเปียวโนมาแล้ว 2 คืน มาเที่ยวอยู่อีซานอีก 3 คืน... “คืนพรุ่งนี้ก็กลับไปนอนบ้านแล้ว!” ดิฉันฟังน้ำเสียงแล้วบอกไม่ถูกว่าแกลดีใจหรือเสียใจ ได้แต่กล่าวคำอำลา “ใจเจี้ยน” ขอให้โชคดีแล้วพบกันใหม่ นะคะ

ส่วนเจ้าแกใจดีเลี้ยงข้าวเสี่ยวหงคนนั้น แกมาไกลถึงมณฑลเฮยหลงเจียง มณฑลเหนือสุดและหนาวสุดของจีน จุดประสงค์การมาอยู่อีซานของแกก็เหมือนกันคะ หนีหนาวมาหาอากาศอบอุ่นกว่าทางภาคใต้ เพราะแกมีโรคประจำตัวป่วยเป็นหอบหืดขั้นรุนแรง แกบอกเมื่อก่อนยังต้องทำงานหนีไปไหนไม่ได้ แต่ตอนนี้เกษียณแล้ววางแผนหนีลงใต้ทุกปี ไปแล้วก็อยู่เป็นเดือนจนกว่าความหนาวเหน็บผ่านไปค่อยกลับบ้าน ครั้งนี้ก็เหมือนกันกะจะอยู่ที่นี้ 2 เดือน ก่อนมาอยู่อีซานไปนอนที่เกาะเปียวโนมาแล้ว 2 อาทิตย์ และจากอยู่อีซานก็จะหนีไป

นอนอาบแดดฟังเสียงคลื่นที่เมืองซันย่าบนเกาะไหหลำ ต่ออีกเดือนเศษ

ตอนลงจากรถที่เสี่ยวหงพามาส่ง เราทั้งหมดเดินลากกระเป๋าเข้าสถานีรถไฟไปด้วยกัน ดิฉันสังเกตเห็นเจ้าแกว่างเดี่ยวคนเดียวมีกระเป๋าเล็กไปเล็ก ๆ มาไปเดียวอดไม่ได้เสี่ยวเข้าไปถาม.. กะจะมาใช้ชีวิตนอกบ้านถึง 2 เดือนทำไมเอากระเป๋าไปเล็กขนาดนี้มาคะ? แกหัวเราะอารมณ์ดีก่อนจะตอบว่า ยิ่งจะอยู่นานยิ่งต้องคล่องตัว กระเป๋าต้องเล็ก ของต้องน้อย จะได้ไม่เหนื่อย เสื้อผ้าเอามาไม่กี่ชุดก็พอ ใช้เสร็จก็ส่งซัก ร้านส่วนใหญ่คิดค่าบริการตามจำนวนชิ้น ส่วนท้องก็ฝากไว้กับร้านอาหารของจำเป็นที่เหลือมีอย่างเดียวคือ “ยา”..

“ก่อนเดินทางผมจะเข้าไปดูในเว็บก่อน เลือกโรงแรมถูกใจแล้วมัดจำทันที พอไปถึงที่ก็เที่ยว ๆ ๆ เที่ยวด้วยการเดินเยอะ ๆ เดินแล้วมันดีกับสุขภาพของผม”

มิน่าเล่าตลอด 3 วันที่เที่ยวด้วยกันเจ้าแกแกเดินจ้าลุกเดี่ยวจ้าตัวปลิวแบบมือเปล่า ๆ แม้แต่มือถือก็ไม่มี ใครจะแวะดูอะไรแกไม่สน จ้าอ้าวทำเวลาไปให้ถึงจุดนัดหมายข้างหน้าก่อนคนอื่นเสมอ ไปแล้วก็มองหาที่เหมาะสม ๆ ลงนอนพักเอาแรง ดิฉันไปถึงทีหลังเห็นแกนอนกรนครีอกพี..พี.. อยู่แล้วเป็นประจำ !!

ทั้ง 2 คนที่ดิฉันเล่าให้ฟัง เป็นตัวอย่างที่ดีสะท้อนให้เห็นการใช้ชีวิตของคนจีนยุคใหม่ที่.. หนึ่ง..มีเงินใช้สบาย ๆ ไม่เดือดร้อน สอง.. พร้อมทั้งจะใช้เงินเพื่อซื้อหากำไรให้กับชีวิต “เที่ยว” ก็คือกำไรอย่างหนึ่งในทัศนะของคนจีนยุคใหม่ เที่ยวแล้วสนุก..เที่ยวแล้วเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ.. เที่ยวแล้วเศรษฐกิจชาติเจริญ !!

สู้เพื่อเอ็ง!!

ข่าวจับนักศึกษาสอบเอ็นทรานซ์คณะแพทยศาสตร์ ม.รังสิต แอบเอาอุปกรณ์ไฮเทคเข้าห้องสอบเมื่อเร็ว ๆ นี้ ชวนให้อยากเล่าเรื่องเอ็นทรานซ์ที่ประเทศจีนให้ฟังบ้าง เพราะที่นั่นเพิ่งสอบเอ็นทรานซ์เสร็จพอดี CCTV ของจีน เอาทั้งข่าวทั้งสารคดีเกี่ยวกับการสอบเอ็นทรานซ์มาให้ดู หลายอย่างดูแล้วแทบไม่อยากเชื่อ โดยรูปแบบและเนื้อหา แล้วก็ไม่ต่างจากการสอบเอ็นทรานซ์ของไทยเรามากเท่าไร แต่โดย “ตึกรี้” แล้วเวอร์กว่าเราหลายสิบเท่า ไม่เชื่อลอง อ่านเรื่องที่กำลังจะเล่าให้ฟัง

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงไม่อิงนิยายแน่นอน CCTV ถ่ายทำ เป็นสารคดี 6 ตอน ออกอากาศก่อนสอบเกาเช่าไปไม่กี่วัน ผู้เขียนดูแล้วมหัศจรรย์ใจจนต้องไปเสิร์ชดูรายละเอียดในเว็บไซต์ Baidu ก็พบว่าไม่มีเรื่องดังกล่าวจริง Baidu ไม่ได้

อ้าง CCTV แต่อ้างที่มาจากหนังสือพิมพ์ “จิงหลิง” วันที่ 11 มิถุนายน 2016 แสดงว่าเรื่องนี้ถูกสื่อหลายสำนักเอา ไปเปิดเผย อ่านจบก็ลงมือจับความเป็นไทยแบบรวบรัด ใครสนใจอยากอ่านฉบับเต็มเชิญเข้าไปที่ Baidu เสิร์ชคำว่า “เหมามาฉั่ง” (Maotanchang) เจอแน่ ๆ

เอ็นทรานซ์ภาษาจีนเรียกว่า “เกาเช่า” (gao = สอบ kao = ชั้นสูง) จัดเป็นเหตุการณ์สำคัญระดับชาติเลยก็ว่าได้ จัดสอบพร้อมกันทั่วประเทศระหว่างวันที่ 7-8-9 มิถุนายนทุกปี ใครมีสำมะโนครัวอยู่ที่ไหนก็ไปสอบที่นั่น รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับระบบเกาเช่า เช่น การเลือก สาขาวิชา เลือกสถาบัน เลือกวิชาที่สอบ มีการปรับเปลี่ยน ให้เหมาะกับสถานการณ์อยู่เรื่อย ๆ เช่น แต่ก่อนวิชา บังคับพื้นฐานที่ทุกคนต้องสอบมี 2 วิชา คือ ภาษาอังกฤษ

กับ ความคิดการเมือง (โปรดสังเกตว่ามีวิชานี้ด้วย) เดียวนี้เปลี่ยนเป็นระบบ 3+3 คือบังคับ 3 วิชา.. จีน คณิตศาสตร์ อังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่น 1 ภาษา แล้วเลือกอีก 3 วิชาจาก 6 วิชาคือ ความคิดการเมือง (ลดความสำคัญลงมาแล้ว) ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา วิชาบังคับ 150 คะแนน วิชาเลือก 100 คะแนน รวมเป็น 750 คะแนน แต่ก่อนเคยมีคะแนนพิเศษบวกให้ฟรี ๆ สำหรับ “เด็กพิเศษ” เช่น เก่งกีฬาเป็นพิเศษ เล่นดนตรีเก่งเป็นพิเศษ มีคุณธรรมดีเด่นเป็นพิเศษ ได้รางวัลด้านโน้นด้านนี้เป็นพิเศษ ปีนี้ถูกตัดจนเกือบหมดเพราะกระแสเสียงในสังคมบ่นว่าไม่ยุติธรรม ต้องการให้ตัดลินจากคะแนนสอบล้วน ๆ

ปีนี้ CCTV ยังออกข่าวว่าเป็นปีแรกที่มีการใช้กฎหมายคุมเข้มการสอบเก่าเข้า โดยย่อ ๆ ก็คือใครทุจริตถูกจับได้มีโทษทางอาญาถึงขั้นจำคุกสูงสุด 7 ปี เบาลงมาก็ถูกตัดสิทธิ์สอบ 2 ปี มีการใช้อุปกรณ์ไฮเทคตรวจจับสิ่งแปลกปลอมขนาดเล็กจิ๋วที่อาจถูกลักลอบนำเข้าห้องสอบ การขนส่งข้อสอบจากโรงพิมพ์นอกจากปิดลับแล้วยังมีกล้องวงจรปิดติดตามไปตลอดทาง ระหว่างที่เด็ก ๆ สอบก็ใช้ทั้งโดรนทั้งรถตำรวจวิ่งจับสัญญาณสื่อสารผิดปกติตลอดเวลา (ดีกรีเข้มข้นกว่าเราแคไหนเห็นหรือยัง ?)

แม้ว่าจำนวนเด็กสอบเก่าจะลดลงในปีหลัง ๆ เพราะคนจีนฐานะดีนิยมส่งลูกไปซบตัวต่างประเทศมากขึ้นเรื่อย ๆ ปีนี้ผู้สอบเก่าลดลงมาอยู่ที่ 9.4 ล้านคน ขณะที่คนที่ไปเรียนต่อต่างประเทศกลับเพิ่มขึ้นสูงสุดเป็นประวัติการณ์ถึงกว่า 520,000 คน แต่แนวโน้มนี้ไม่สามารถช่วยให้บรรยากาศการสอบเก่าของจีนคลายความตึงเครียดลงเลยแม้แต่น้อย ในความรู้สึกของคนจีนทั่วไปเก่าเข้ายังคงมีความสำคัญมาก ๆ .. ยิ่งจนถึงยี่สิบกว่าความหวังไว้กับเก่าเข้า หวังว่ามันจะนำความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นมาสู่ครอบครัวคนจีนไม่ว่ายากดีมีจนแคไหนจึงพยายามดันลูกสุดฤทธิ์ เพื่อให้ลูกสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้

เมื่อฤดูสอบเก่าเข้ามาถึง ตัวเด็กเองไม่เท่าไร.. พ่อแม่ปู่ย่าตายายต่างหากที่เครียดกันจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ ช่วงนี้แหละเกิดสิ่งทีเรียกว่า “เศรษฐกิจเก่าเข้า” มาพร้อมกับ “สินค้าเก่าเข้า” ที่ถูกนำมาวางขายเต็มไปหมด ใครมีปัญญาเท่าไรก็รีบซื้อหามาให้ลูกใช้ จะเป็นอาหารบำรุงร่างกายก็ดี วิตามินเสริมความจำก็ดี เสื้อผ้าที่โฆษณาว่าใส่แล้วช่วยบำรุงขวัญให้เด็กก็ยังดี โรงแรมที่อยู่ใกล้สนามสอบก็ถือโอกาสขึ้นราคาห้องพัก เปลี่ยนเลขที่ห้องให้มีเลข 6 เยอะ ๆ (6 อ่านว่า “ลิว” แปลว่าราบรื่น) ตั้งชื่อห้องให้มีความหมายมงคล เช่น “ห้องจอบงวน” ซึ่งพ่อแม่ผู้ปกครองก็อุตสาห์มาเช่าให้ลูกนอน แค่ว่ามันอยู่ใกล้สนามสอบลูกจะได้นอนเพิ่มขึ้นอีกสักชั่วโมงก็ยังดี

คนจีนเปรียบเปรยเก่าเข้าเหมือนกับ “การเดินทางสะพานไม้แผ่นเดียว” (ตุ่มูเฉียว) ประมาทนิดเดียวก็พลัดตกสะพานไปไม่ถึงฝั่ง พ่อแม่จึงต้องฝึกปรีวิชาเดินสะพานไม่ให้ลูกให้จงหนัก คนมีสตางค์ก็จ้างครูไปตรวจดูที่บ้าน ทัว ๆ ไปก็ส่งไปตัวที่โรงเรียนกวตวิชา แพ่งเท่าไรก็สู้ขอเพียงให้รู้ว่าโรงเรียนนั้นตัวข้อสอบเก่า เก่งข้อสอบแม่น และนี่คือที่มาของสารคดีโรงเรียนกวตวิชา “เหมากานฉั่ง” ที่จะเล่าให้ฟังต่อไป

โรงเรียนมัธยมเหมากานฉั่ง ตั้งอยู่ที่ตำบลเหมากานฉั่ง เขตจินอัน เมืองหลัวอัน มณฑลอันฮุย มีชื่อเสียงไกลไปถึงต่างประเทศในฐานะที่เป็น “โรงงานสอบเอ็นทรานซ์ใหญ่ที่สุดในเอเชีย” ทุกปีมีนักเรียนนับหมื่น ๆ แห่งมาสมัครกวตวิชา

“

เมื่อฤดูสอบเก่าเข้ามาถึง ตัวเด็กเองไม่เท่าไร.. พ่อแม่
 ป่วยตายต่างหากที่เครียดกันจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ...
 “สิบห้าเกาเช่า” ก็ถูกนำมาวางขายเต็มไปหมด ใครมีปัญหา
 เท่าไรก็รีบซื้อหามาให้ลูกใช้ จะเป็นอาหารบำรุงร่างกายก็ดี
 วิตามินเสริมความจำก็ดี เสื่อผ้าก็โฆษณาว่าใส่แล้วช่วยบำรุง
 ขวัญให้เด็กก็ยังมี

”

กับร.ร.แห่งนี้ 2 ใน 3 เป็นเด็กที่เดินตกสะพานไม้บาดเจ็บ
 มาก่อน ตะเกียกตะกายมาเรียนใหม่เพื่อจะได้กลับไปเดิน
 สะพานไม้ใหม่อีกรอบ

นสพ.จึงหลงไปสัมภาษณ์เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เคยตก
 สะพานแล้วมาเรียนที่นี่เมื่อปี 2006-07 เนื่องจากเขาไม่
 ต้องการเปิดเผยชื่อจริง เรื่องราวทั้งหมดจึงเสิร์ฟผ่าน “ผม”
 แทนผู้ให้ข้อมูล

“ผมจบจากโรงเรียนมัธยมธรรมดา ๆ แห่งหนึ่งในเมือง
 หลิวอัน เมืองเดียวกับที่ร.ร.เหมาถานตั้งอยู่ ผมเรียน
 หนังสือไม่ค่อยเก่งเพราะไม่ขยัน จึงทำคะแนนสอบเก่าเข้า
 ไม่ได้ได้แค่ 450 คะแนน เข้ามหาวิทยาลัยไหนก็ได้ ตอน
 นั้นมีทางเลือกอยู่ 2 ทาง ทางหนึ่งคือไม่เรียน ไปหางานทำ
 แต่งงานแล้วมีลูก อีกทางหนึ่งต้องพยายามสอบใหม่ให้ได้
 พ่อผมอยากให้ผมสอบใหม่จึงจะยื่นคะแนนให้ผมไปสมัคร
 เรียนที่ร.ร.เหมาถานตั้ง เพราะพ่อเชื่อถือชื่อเสียงโรงเรียนนี้
 มาก ผมจึงไปสมัครแล้วเริ่มต้นเรียนในเดือนก.ค.โดยยอม
 เรียนซ้ำชั้น เรียนอยู่หนึ่งปีด้วยความยากลำบากสุด ๆ แต่
 ก็รู้สึกทันทีว่าความรู้แน่นขึ้น ตอนนั้นคิดเองในใจว่าถ้าไป
 สอบใหม่อีกครั้งน่าจะติดมหา'ลัยชั้น 2 ได้สบาย ๆ ดีไม่
 ดีอาจติดอันดับท้าย ๆ ของมหา'ลัยชั้นหนึ่งเสียด้วยซ้ำ เกา
 เช่าปี 2007 ผมก็ไปสอบเป็นครั้งที่ 2 ผลออกมาปรากฏว่า
 ผมทำคะแนนรวมได้ถึง 582 คะแนน เกินกว่าที่มหา'ลัยชั้น

หนึ่งต้องการถึง 30 กว่าคะแนน มีสิทธิ์เลือกมหา'ลัยดัง ๆ
 ได้หลายแห่ง สุดท้ายผมก็เลือกมหา'ลัย 211 อยู่ที่นานกิง

ผมไม่รู้วาร์.ร.เหมาถานตั้งที่ปั่นผมขึ้นมาเริ่มมีชื่อเสียง
 ตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้อีกทีก็เมื่อร.ร.นี้ได้กลายเป็นศูนย์กลางของ
 ตำบลเล็ก ๆ แห่งนี้ไปแล้ว เกือบทุกชีวิตและทุกเรื่องราวใน
 ตำบลนี้หมุนตัวอยู่รอบ ๆ ร.ร.เหมาถานตั้ง นี่เป็นเรื่องจริง
 เพราะแต่ละปีมีนักเรียนที่ต้องการมาสมัครเรียนเพื่อสอบ
 เกาเช่าเป็นหมื่น ๆ แต่หอพักของโรงเรียนมีไม่พอ นักเรียน
 จึงต้องไปหาบ้านเช่าอยู่ข้างนอก ส่วนหนึ่งมีผู้ปกครองตาม
 มาอยู่ด้วย ปกติจะเป็นแม่ที่ยอมลาออกจากงานประจำเพื่อ
 มาดูแลลูก ซักผ้า ทำกับข้าว เพื่อให้ลูกมีเวลาเรียนเต็มที่
 รอบโรงเรียนจึงมีบ้านเช่าชั่วคราวแบบนี้เกิดขึ้นไม่น้อยกว่า
 8,000 แห่ง

เดิมชาวบ้านในตำบลนี้เป็นชาวไร่ชาวนามาแต่กำเนิด พอ
 มีนักเรียนมาอยู่ใหม่เป็นหมื่น ๆ ก็มองเห็นช่องทางทำมา
 หากินที่ดีกว่า บ้างก็เปิดบ้านให้นักเรียนเช่า เปิดร้านอาหาร
 ร้านค้า ตลาดสด ร้านตัดผม ร้านขายเครื่องเขียน ฯลฯ หา
 รายได้จากนักเรียนได้สารพัดแบบ คิดดูซิครับ เมื่อถึงเวลา
 ที่นักเรียนเข้าเรียน ทั้งตำบลจะตกอยู่ในความเงิบ ถนน
 หนทางแทบไม่มีคนเดิน แต่พอพักเที่ยงหรือเลิกเรียนตอน
 เย็น บรรยากาศคึกคักขึ้นมาทันที ผู้คนเดินกันขวักไขว่จน
 แทบจะชนกันบนท้องถนน

“

ผมยังจำคำปลุกใจที่ครูประจำชั้นพูดกับพวกเราได้...“ก๊น !! จำแม่น ๆ สองขีดขวางหนึ่งขีดตรง !!” (干 อ่านว่าก๊น แปลว่าลุย!!) ครูพูดคำนี้กับเราทุกวัน เพราะกลัวพวกเราจะท้อสึกความยากลำบากไม่ไหว

”

เมื่อชาวบ้านต่างก็รู้ว่าชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาดีขึ้นได้เพราะโรงเรียน จึงประสานงานกับโรงเรียนและให้ความร่วมมือกับโรงเรียนอย่างใกล้ชิด เกิดเป็นสัญญาใจระหว่างชาวบ้านกับโรงเรียนขึ้นมาอย่างประหลาด เช่น บ้านเซาไห่หนาคินนั้นพบว่านักเรียนไม่กลับไปนอน ผู้ให้เขาก็จะเอาไปรายงานให้โรงเรียนรู้ ร้านเน็ตคาเฟ่ซึ่งมีอยู่หลายร้านในตำบล แต่กลับไม่มีเด็กเข้าไปเล่นเลย เพราะทางร้านช่วยร.ร.กวดขันไม่ยอมให้เด็ก ๆ เข้า

เท่าที่ผมรู้ ร.ร.ไม่เคยโฆษณาไ้อวดชักชวนใครให้มาเรียน แต่เพราะชื่อเสียงที่ร่ำลือไปไกลว่าดีวิดี นักเรียนทำคะแนนได้สูง สอบติดเกาเข้าได้เยอะ จึงมีเด็กมาขอเรียนมากมายจนทางร.ร.รับไม่ไหว ต้องหาทางคัดกรองเด็กออกด้วยซ้ำ วิธีที่ใช้ก็คือเรียกเก็บค่าใช้จ่ายพิเศษกับเด็กที่ทำคะแนนเกาเข้าต่ำกว่าเกณฑ์ที่ร.ร.ตั้งไว้ อย่างผมตอนนั้นสอบเกาเข้าได้ 450 คะแนน ถูกเรียกเก็บคะแนนละ 5 หยวนจนต้องจ่ายเพิ่มจากค่าเล่าเรียนปกติขึ้นมาอีกหลายร้อยหยวน วิธีนี้เป็นวิธีปิดเด็กเหลือขอทิ้งไป รั่วไว้แต่เด็กที่เรียนดีในระดับปานกลาง ซึ่งทางร.ร.มองว่าเด็กพวกนี้พื้นฐานพอใช้ได้เพียงแต่ขาดวินัย ที่สำคัญชี้แจงทำแบบฝึกหัดพอถูกทางร.ร.เคี่ยวหนัก ๆ ไม่นานก็เห็นผล อย่างผมอ่อนคำนวณที่สุด ตอนสอบทำได้แค่ 80 คะแนนจากคะแนนเต็ม 150 โดนเคี่ยวอยู่คนเดียวสอบครั้งที่ 2 กระโดดขึ้นมาเป็น 121 คะแนนเลย

จนเดี๋ยวนี้ผมยังจำคำปลุกใจที่ครูประจำชั้นพูดกับพวกเราได้...“ก๊น !! จำแม่น ๆ สองขีดขวางหนึ่งขีดตรง !!” (干 อ่านว่าก๊น แปลว่าลุย!!) ครูพูดคำนี้กับเราทุกวัน เพราะกลัวพวกเราจะท้อสึกความยากลำบากไม่ไหว ก็จำวัดประจำวันของผมคือตื่นนอนตี 5 ครึ่ง 6 โมงเช้าก็ต้องไปทบทวนบทเรียนที่โรงเรียน จนถึงเวลาเรียนก็เรียนต่อ ไปพักเอาตอนกินข้าวเที่ยง เพื่อนบางคนแม้แต่ข้าวเที่ยงก็วานให้คนอื่นซื้อให้ อ่านไปกินข้าวไป เลิกเรียนตอนเย็นต้องอ่านหนังสือทำแบบฝึกหัดต่อจนถึง 4 ทุ่มครึ่งจึงจะกลับบ้าน ตลอดสัปดาห์

ได้พักแค่ครึ่งวันคือบ่ายวันอาทิตย์ นักเรียนต้องใช้เวลาครึ่งวันนี้ทำธุระส่วนตัวทุกอย่างให้เสร็จ เช่น ซักผ้า จัดบ้าน ซั้วของ แต่ถ้าเป็นช่วงหยุดเทศกาลยาว ๆ ร.ร.ก็ให้เราหยุดเพิ่มอีกสัก 1-2 วัน พุดง่าย ๆ เราถูกร.ร.บังคับให้เบียดบังเวลาทั้งหมดเอาไปให้กับการเรียนล้วน ๆ

เรียนครบหนึ่งสัปดาห์ก็ต้องสอบ วิชาไหนสอบแล้วคะแนนตกจะถูกครูเรียกไปคุย ถ้ายังไม่ดีขึ้นอีกก็จะตามผู้ปกครองไปพบ แม้แต่ชั่วโมง self study ที่พวกเรานั่งทำแบบฝึกหัดกันเองในห้อง ครูก็จะเดินสังเกตการณ์อยู่นอกห้อง ภายในห้องยังมีกล้องวงจรปิดคอยตรวจจับพฤติกรรมของนักเรียนอีกต่างหาก

ที่นี้เลือกรับครูที่เป็นศิษย์เก่าจบจากร.ร.นี้เป็นส่วนใหญ่ เพราะครูเหล่านี้คุ้นเคยกับการถูกเคี่ยวแบบนี้มาก่อน และพร้อมที่จะเคี่ยวเด็กรุ่นต่อ ๆ ไปให้ดีเหมือนกับตัวเอง ครูของเราอาจไม่เก่งเท่าครูโรงเรียนดัง ๆ ในเมือง แต่เชี่ยวชาญการติวข้อสอบเกาเข้าเป็นพิเศษ ที่สำคัญมีความเสียสละสูงมาก ๆ ทุกวันนักเรียนตื่นตี 5 ครึ่ง 6 โมงเช้าเริ่มอ่านหนังสือ ครูก็ต้องตื่นเช้ากว่าเด็กเห็น ๆ อยู่ นักเรียนอ่านหนังสือจนถึง 4 ทุ่มครึ่งครูก็ต้องนอนตึกกว่า 4 ทุ่มครึ่งเป็นธรรมดา ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดไม่หยุด ครูก็ต้องตรวจแบบฝึกหัด

ไม่หยุดเหมือนกัน ข้ายังต้องเสียเวลาเรียกเด็กไปอธิบายทำความเข้าใจแบบฝึกหัดที่ทำผิดด้วย

แต่ผลตอบแทนที่ครูของผมได้รับก็ต้องถือว่าคุ้มเหนียวชนิดที่ครู.ร.ดี ๆ ในเมืองสู้ไม่ได้ นอกจากเงินเดือนประจำ 6,000-7,000 หยวนแล้ว แต่ละท่านยังมีเงินรางวัลที่โรงเรียนมอบให้ตามผลงานที่เด็กในชั้นสอบเกาเขาได้ด้วย เช่น เข้ามหา'ลัยชั้น 1 ก็คนจะได้เท่าไร? เข้ามหา'ลัยชั้น 2 ก็คนได้อีกเท่าไร? แต่ละปีได้รับไปก็ไม่่น้อย อีกทั้งสวัสดิการที่ร.ร.ให้ก็ดีมาก ที่พัก เสื้อผ้า อาหาร ทุกอย่างพร้อมที่สุดท้ายหลังจากเหนียวมาทั้งปีเมื่อนักเรียนสอบเกาเขาเสร็จโรงเรียนก็จะพาครูไปเที่ยว เทียวจนเดี๋ยวนี้ครูโรงเรียนผมบอกว่า “ชิงหมาโท” (ชื่อย่อของสิงคโปร์ มาเลเซีย ไทย) เทียวเปื้อแล้วอยากไปเที่ยวยุโรปบ้าง

ผมได้ข่าวมาว่าขณะนี้.ร.ร.ของผมมีโครงการจะขยายตัวได้ยืนว่ามีโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งถูกเหมาถ่านจั่งซื้อกิจการไปแล้ว ในส่วนของ.ร.ร.เองก็จะขยายกิจการกวดริชาลงไปถึงระดับมัธยมต้นและประถมปลาย ซึ่งผมเองคิดว่าขาวนี้มีความเป็นไปได้มาก トラบไตที่ระบบสอบเกาเขาของเรายังได้สำคัญและแข่งขันกันหนักขนาดนี้ โรงเรียนกวดริชาติ ๆ อย่างเหมาถ่านจั่งก็คือเนื้อดินดีที่จะผลิดอกออกผลแตกกิ่งก้านสาขาออกไปอีกเรื่อย ๆ”

อ่านเรื่องราวของ “โรงงานสอบเกาเขาใหญ่ที่สุดในเอเชีย” นี้แล้วบางคนอาจคิดว่านี่คือสวรรค์ของเด็กที่เคยสอบตกเอ็นทรานซ์ บางคนอาจคิดกลับกันว่ามันคือนรก

ชัด ๆ บังคับเด็กยิ่งกว่าค่ายทหาร แต่สำหรับผู้เขียนหวนคิดถึงถึงการสอบจอหงวนของจีนเมื่อหลายศตวรรษก่อนคิดแล้วก็มานั่งสงสัยว่ากาลเวลาผ่านไปนานแล้ว ทำไมเส้นทางสู่ปัญญาชนของจีนจึงยังไม่เปลี่ยน ว่าไปแล้วหนักหนาสาหัสกว่าเมื่อก่อนเสียด้วยซ้ำ เพราะสมัยก่อนคนสอบจอหงวนมีไม่กี่คน แต่ทุกวันนี้เกือบทุกคนรอบครอวยากให้ลูกเป็นจอหงวนกันหมด คิดไปคิดมาคำตอบน่าจะอยู่ที่จำนวนประชากรของจีนที่มีมากที่สุดในโลก อัตราส่วนการแข่งขันและความเครียดจึงสูงกว่าใคร ๆ ในโลก

แต่ยังคงรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่ามัน “เวอร์” เกินไปหรือเปล่า? ความ “เวอร์” ของพ่อแม่ทำให้สังคมทั้งหมดพลอยทำอะไรเวอร์ ๆ ไปด้วย เวอร์แบบหลือเชื่อจริง ๆ !! ถ้าเช่นนั้นสาเหตุของมันน่าจะมีเรื่องความคิดความเชื่อหรือทัศนคติของ “คน” เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ใครครวญมาถึงตรงนี้แล้วผู้เขียนอยากจะโทษว่า เป็นเพราะค่านิยมเฉพาะตัวของคนชนชาติจีนต่างหากที่ต่อให้ตายก็ไม่เปลี่ยน... หนึ่งในค่านิยมของคนจีนที่ให้ความสำคัญกับการศึกษามาก ๆ ๆ สองคือค่านิยมเรื่องหน้าตา (เมียน) ที่คนจีนยึดมั่นถือมั่นยิ่งกว่าคนชาติไหน ๆ เข้าทำนองน้อยหน้าใครไม่ได้ ยิ่งเป็นเรื่องหน้าตาของวงศ์ตระกูลแล้วยังไงก็ไม่ยอม เมื่อค่านิยมสองอย่างนี้ถูกพ่อแม่เอามาขยายรวมกัน ผลที่ออกมา ก็อย่างที่เห็น...

พ่อแม่ดันทุรังหัวชนฝา ลูก ๆ ก็ “ลุย” จนน่าสงสาร !!

เจ้าพ่อไอที กับ อีคอมเมิร์ซ

Sometimes life hits you in the head with a brick. Don't lose faith!
บางครั้ง ชีวิตก็พาดหัวคุณด้วยอิฐหนา
แต่จงอย่ายอมแพ้!

- Steve Jobs ผู้ก่อตั้งบริษัท Apple -

If you don't give up, you still have a chance. Giving up is the greatest failure!
ถ้าคุณไม่ยอมแพ้ คุณก็ยังมีโอกาส
การยอมแพ้คือความล้มเหลวอย่างแท้จริง!

- Jack Ma ผู้ก่อตั้ง Alibaba Group -

สองผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลกยุคดิจิทัล จากสองฟากโลก โลกตะวันตก สตีฟ พอล จ๊อบส์ (Steven Paul Jobs) และโลกตะวันออก หม่า หยุน หรือ แจ็ค หม่า (Jack Ma) ที่เรารู้จักกันสองบุรุษผ่านความล้มเหลวมานับครั้งไม่ถ้วน ทั้งทะยานขึ้นทะเลฟ้า ดำดิ่งลงทะเลเหว แต่ก็ยืนหยัดฟันฝ่า กลับมามียิ่งใหญ่ได้ สตีฟ จ๊อบส์ เคยเก็บกระป๋องน้ำอัดลมไปแลกเศษเงินเป็นค่าคินขวด โดยได้เพียงขวดละ 5 เซนต์ (ไม่ถึง 2 บาท) เพื่อไปซื้อข้าวยังชีพ ขณะที่แจ๊ค หม่า ดันรนสมัครงาน 30 กว่าแห่ง สุดท้ายได้เป็นครูสอนภาษาจนๆ ได้เงินเพียง 12 ดอลลาร์ (400 กว่าบาท) ต่อเดือน แต่เพราะ "ทำในสิ่งที่รัก และรักในสิ่งที่ทำ" ทั้งสองจึงทำความสำเร็จ!

2 คน 2 คน... สตีฟ v แจ็ค

คมแรก เจ้าพ่อไอทีแห่งโลกตะวันตกที่ตัวตายแต่ชื่อยังอยู่ สตีฟ จ๊อบส์ เป็นบิดาแห่งนวัตกรรมตัว i อันยิ่งใหญ่ในสามโลก ทั้ง iMac, iPod, iPhone, และ iPad (จะมีใครรู้มัยว่า i ของสตีฟ ย่อมาจากคำว่าอะไร?? -- อ่านเฉลยได้ในตอนท้าย)

ทว่า ก่อนนวัตกรรมตัว i นี้ สตีฟ จ๊อบส์ ยังเป็นคนแรกที่ทำให้คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล หรือ PC เป็น "ส่วนบุคคล"

อย่างแท้จริง คือลดขนาดจากเครื่องจักรใหญ่โตเทอะทะ ใช้ในงานธุรกิจอุตสาหกรรม กลายมาเป็นเจ้าคอมพิวเตอร์เครื่องเล็ก ที่ใครๆ ก็จำเป็นต้องมีไว้ที่บ้าน เรียกว่า สตีฟดังและรวยมาตั้งแต่ยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย คือในปลายทศวรรษ 1970s เมื่ออายุเพียงแค่ 20 กว่า!

คนที่สอง เจ้าพ่ออีคอมเมิร์ซแห่งโลกตะวันออก ปี 2014 บริษัท Alibaba ของแจ๊ค หม่า เสนอขายหุ้นครั้งแรก (Initial Public Offering-IPO) ในตลาดหุ้นนิวยอร์ก ที่หุ้นละ 68 ดอลลาร์ สามารถระดมทุนได้เกินกว่า 2 หมื่นล้านดอลลาร์ ทำให้ Alibaba มีมูลค่าบริษัทสูงกว่า Facebook, eBay หรือแม้แต่ Amazon และทำให้ยอดขายนายแจ๊ค หม่า กลายเป็นมหาเศรษฐี ดีอันดับเบอร์ 1 ของจีนในทันที!

กำเนิดผู้ยิ่งใหญ่.. ที่ไม่มีใครต้องการ

สตีฟ จ๊อบส์ เกิดจากพ่อมุสลิมชาวซีเรีย อับดุลฟัตตะห์ "จอห์น" จันดาลี (Abdulfattah "John" Jandali) กับแม่ชาวอเมริกันเชื้อสายสวิสและเยอรมัน โจแอน แครโรลด์ ซีเบิล (Joanne Carole Schieble) เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1955 ขณะที่พ่อและแม่บังเกิดเกล้ายังไม่ได้แต่งงานกัน และยังเรียนหนังสืออยู่ที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน ด้วยเหตุนี้ สตีฟจึงเป็นที่ "ไม่ต้องการ" (Rejected) ตั้งแต่แรกเกิด!

ครอบครัวแรกที่พ่อแม่สตีฟเลือกมาให้อุปการะสตีฟ มีคุณสมบัติที่ทั้งสองต้องการคือ รวยและมีการศึกษาสูง ทว่าด้วยความที่ครอบครัวนั้นอยากได้ลูกผู้หญิงมากกว่า จึงเปลี่ยนใจในนาทีสุดท้าย ไม่ยอมรับสตีฟไว้เป็นบุตรบุญธรรม สตีฟจึงเป็นที่ "ไม่ต้องการ" ตั้งแต่แรกเกิด เป็นคำรบที่สอง!

จนในที่สุดครอบครัว "จ๊อบส์" ถูกเลือกให้เข้ามาดูแลสตีฟ โดยทั้งพอลและคลารา จ๊อบส์ เป็นเพียงแค่นายจ้างและ

ไม่จบปริญญา ไม่ผ่านเงื่อนไขใดๆ ที่พ่อแม่สตีฟตั้งไว้เลย คู่กรณีทั้งสองครอบครัวเป็นเรื่องเป็นราวกันจนถึงขั้นต้องพึ่งศาล กระทั่งพอลและคลาราให้สัญญาว่าจะให้สตีฟได้เรียนจนถึงระดับปริญญา พ่อแม่สตีฟจึงยินยอม และสตีฟจึงได้รับการ "ยอมรับ" (Accepted) เป็นครั้งแรก! ซึ่งเรื่องการไม่เป็นที่ต้องการนี้ เป็น "แผลในใจ" ของสตีฟมาโดยตลอด...

กำเนิดอินเทอร์เน็ต.. หน้าไม่ให้เห็นใจรัก

10 กันยายน 1964 เด็กชายหมา หยุน เกิดมาในครอบครัวยากจนที่เมืองหางโจว ตัวผอมเล็ก หน้าตาไม่น่ามอง เขาเติบโตมาในยุคปฏิวัติวัฒนธรรม ยุคที่เงินมีแต่ความวุ่นวาย การเมืองร้อนแรง เศรษฐกิจย่ำแย่

แต่ที่แย่ไปกว่านั้น เด็กชายหมา หยุน เรียนหนังสือก็ไม่เอาไหน สอบที่ไร ตกทุกที สอบแข่งขันเข้าเรียนแต่ละระดับก็ยากเย็นแสนเข็ญ ประถม 2 รอบ มัธยม 3 รอบ สอบเอ็นทรานซ์อีก 3 รอบ ถึงกระนั้น เขาก็ยังไม่เจียม กล้าที่จะสมัครเข้าเรียนที่ฮาร์วาร์ด มหาวิทยาลัยอันดับ 1 ในอเมริกาถึง 10 รอบ และแน่นอน เขาถูกปฏิเสธทั้ง 10 รอบ!

ชีวิตหมา หยุน ดูจะชินชากับการถูกปฏิเสธเป็นที่ “ไม่ต้องการ” (Rejected) มาตั้งแต่เล็ก!

อย่างไรก็ตาม แม้ตั้น้อยหมาจะไม่เก่งในเรื่องเรียน แต่มีสิ่งหนึ่งที่เด็กบ้านนอกคนนี้นึกกลับสนใจอย่างจริงจัง นั่นก็คือ “ภาษาอังกฤษ” โอ้ว..ช่างไม่น่าเชื่อ!

บังเอิญในปี 1972 ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาขณะนั้น “ริชาร์ด นิกสัน” มาเยือนประเทศจีนอย่างเป็นทางการ เป็นครั้งแรกในยุคจีนคอมมิวนิสต์ และได้มาแวะเยี่ยมเยือนเมืองหางโจวที่เต็มไปด้วยธรรมชาติอันแสนงดงามด้วย หางโจวดังในชั่วข้ามคืน! ชาวต่างชาติโดยเฉพาะฝรั่ง หลังไหลเข้ามาท่องเที่ยวหางโจวอย่างไม่ขาดสาย

ตั้น้อยหมา หยุน ฉวยโอกาสนี้เรียนรู้ฝึกฝนภาษาอังกฤษที่เขาชอบ ยอมตื่นแต่เช้าตรู่ ปั่นจักรยานนานกว่า 40 นาที ไปฝึกรอฝรั่งยังโรงแรมที่พัก เพื่อเสนอตัวเป็นไกด์พาเที่ยว เพียงเพื่อแลกกับการได้พูดคุยกับฝรั่ง ได้ฝึกภาษา! หมา หยุน นายแนนมาก!!

ที่สำคัญ ชื่อภาษาอังกฤษของเขา Jack Ma ได้มาจากลูกทัวร์ฝรั่งที่รู้สึกว่าคุณชื่อเงินของเขาออกเสียงยากเกินไปอีกด้วย...

ก่อนจะเกิดแอปเปิล... สตีฟ v สตีฟ

เป็นไปตามคำสัญญาของครอบครัว “จ๊อบส์” ที่ให้ไว้ตอนรับสตีฟมาเลี้ยงว่าจะส่งสตีฟเรียนให้ถึงระดับปริญญา สตีฟได้เข้าเรียนที่วิทยาลัยรีด (Reed College) ซึ่งเป็นวิทยาลัยเอกชนในเมืองพอร์ตแลนด์ รัฐโอเรกอน ที่ค่าเรียนแพงมาก...

ทว่า อีกแค่หนึ่งภาคการศึกษาถัดมา สตีฟก็เลือกที่จะหยุดเรียน เพราะไม่อยากให้พ่อแม่บุญธรรมต้องลำบากหาเงินส่งเสียเขา

ในช่วงวัยรุ่น สตีฟได้รู้จักกับเพื่อนรุ่นพี่คนสำคัญ สำคัญถึงขนาดที่ว่าถ้าไม่มีคนๆ นี้ ก็คงไม่มีสตีฟ จ๊อบส์ ที่โด่งดัง เขาคืออีกสตีฟหนึ่ง หรือ สตีฟ “วอซ” วอซนิแอก (Steve Wozniak) ผู้ร่วมก่อตั้งบริษัท Apple กับสตีฟ จ๊อบส์นั่นเอง

วอซเรียนวิศวะอยู่ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ (University of California, Berkeley) ขณะที่สตีฟยังเรียนอยู่ไฮสคูล ทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทต่างวัย ที่มีอายุห่างกันถึง 5 ปี!

วีรกรรม (หรืออวีรกรรม?) ของสองสตีฟก่อนก่อตั้งบริษัท Apple อย่างหนึ่ง ก็คือการสร้างกล่องบลูบ็อกซ์ (Blue Box) ที่เอาไว้โกงบริษัทโทรศัพท์ในยุคนั้น เจ้ากล่องนี้ทำให้เราสามารถโทรศัพท์ไปที่ไหนก็ได้ในโลก ฟรี ไม่เสียตังค์!

ด้วยฝีมือของวอซ ที่สร้างเจ้ากล่องนี้ได้ในราคาถูก ทำให้ทั้งสองขายกล่องบลูบ็อกซ์ (ซึ่งผิดกฎหมาย) ได้กำไรดี และนี่เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้สตีฟรู้สึกว่ามีไอเดียที่ไม่น่าเชื่อ แต่ยังสามารถทำเงินได้ด้วย สตีฟถึงกับพูดไว้ในภายหลังว่า ถ้าไม่มีกล่องบลูบ็อกซ์ ก็อาจไม่มีบริษัท Apple Oh..No! ผู้ยิ่งใหญ่ก็ผิดอย่างนี้ได้?

แล้วเรื่องต่อไปนี่ละ ผิดมั๊ย? สตีฟ จ๊อบส์ รับงานจากบริษัทผลิตตู้เกมส์อาเขต Atari มา ให้ออกแบบแผงวงจรที่ใช้ในตู้วิดีโอเกม โดยบอกว่าถ้าสตีฟสามารถลดจำนวนชิป (Chip) ที่ต้องใช้บนแผงวงจรลงได้ จะให้เงินตัวละ 100 ดอลลาร์

สตีฟผู้ไม่มีความสามารถเชิงเทคนิคแบบนี้เท่าใดนัก เพราะที่ผ่านมาจะเป็นฝีมือของวอซทั้งสิ้น สตีฟหนุ่มจึงส่งต่องานนี้ให้วอซ โดยตกลงว่าได้เงินมาเท่าไรจะแบ่งให้ครึ่งนึง

และระดับเทพอย่างวอซ ก็ไม่ทำให้สตีฟต้องผิดหวัง จริงๆ ไม่ใช่แค่สตีฟ กระทั่งวิศวกรของ Atari ยังต้องทึ่ง เพราะวอซสามารถลดชิปที่ต้องใช้ลงจากเริ่มต้น 96 ตัว เหลือเพียง 46! นั่นคือ ลดลงไปถึง 50 ตัว! คิดเป็นเงินที่จะต้องได้เท่ากับ 5,000 ดอลลาร์ ในสมัยนั้นต้องถือว่าเยอะ..เยอะมากๆ

สตีฟ จ๊อบส์ จะได้เงิน 5,000 นี้จากบริษัทจริงๆ หรือไม่? แล้ววอซล่ะ..จะได้ครึ่งหนึ่งของเงินนี้มั๊ย? ส่วนตั้น้อยแจ๊ค หมา ชีวิตจะต้องถูกปฏิเสธอีกกี่รอบ ทั้งหมดนี้หาคำตอบได้ในฉบับหน้า...

[เฉลย: เนื่องจาก iMac คือโปรดักส์ตัวแรกของ Apple ที่ใช้ตัว i ในปี 1998 ซึ่งสตีฟ จ๊อบส์ ต้องการให้ผู้ใช้เครื่อง iMac รุ่นใหม่ สะดวกสบายกับการท่องโลกอินเทอร์เน็ต ดังนั้น i แรกเริ่มจึงมาจากคำว่า internet นั่นเอง!]

ชั้นเชิงและท่าทีในการทำดี

สิ่งเล็กๆ ที่ส่งผลแตกต่างกัน

1. เปียนฮูหยิน เป็นภรรยาที่โจโฉชื่นชอบที่สุด แม้ต้นกำเนิดเธอเป็นนางระบำ แต่ก็มีพฤติกรรมจรรยาดีสมเป็นศรีภรรยา เธอคือมารดาผู้ให้กำเนิด โจผี โจเจียง และโจลิต ลูกๆแต่ละคนของนางเปียนฮูหยินคุณภาพคับแก้วทั้งสิ้น เปียนฮูหยินใช้ชีวิตสมถะมาตลอด แม้สามีนางจะเป็นถึงมหาอุปราช เสื้อผ้าของนางไม่มีลายปักสดสวย เครื่องประดับก็ไร้หยกไร้อัญมณี เครื่องเรือนเครื่องใช้ในตำหนักก็ไม่ได้ตกแต่งวิจิตรหรือทาสีสวยงามแต่อย่างใด

ครั้งหนึ่งโจโฉได้ต่างหูสวยงามมาหลายคู่ นึกถึงภรรยาคนโปรดคนนี้ เลยคิดจะนำกลับมาให้เปียนฮูหยินเลือกใช้ เมื่อเปียนฮูหยินเห็นต่างหูทั้งสามคู่อยู่ตรงหน้า เธอเลือกอันที่ดูกลางๆ ไม่ใช่อันที่สวยงามที่สุด หรือสวยงามน้อยที่สุด

โจโฉประหลาดใจ ทนไม่ได้ที่จะถามเปียนฮูหยินว่าเหตุใดจึงเลือกชิ้นที่ดูกลางๆ ฮูหยินตอบว่า “หากเลือกชิ้นที่งดงามที่สุดคือมีจิตใจละโมภ หากเลือกชิ้นที่ดูแย่ที่สุดคือคิดหลอกลวงสร้างภาพ ดังนั้นจึงเลือกชิ้นที่กลางๆ”

2. ขณะที่สถานการณ์บ้านเมืองกำลังเละเทะสุดขีดในยุคสามก๊ก เมืองหลวงถูกเผาออกจากศึกการชิงอำนาจของตั้งโต๊ะและกลุ่มพันธมิตร 18 หัวเมือง หลังตั้งโต๊ะถูกโค่นล้ม พระเจ้าเหียนเต๋ก็ระหกระเหินเร่ร่อนกลับไปไกลเอียง เมืองหลวงที่วอดวายและเต็มไปด้วยซากปรักหักพัง ชีวิตพระเจ้าเหียนเต๋และข้าราชการบริพารไม่ต่างจากคนยากไร้พเนจร

ขุนศึกหลายต่อหลายคนกำลังดูเชิง บ้างคิดตั้งตัวเป็น
ฮ่องเต้ บ้างคิดจะยกพระญาติคนอื่นที่ควบคุมได้ง่ายกว่า
เป็นแทน โจโฉตัดสินใจเดินทางมาทางเมือง เลือกลง
อู่มูซูพระเจ้าเหี้ยนเต้เพื่อเป็นศูนย์กลางในการบัญชาขุนศึก
ที่แตกแยก และรวบรวมขุนนางกอบกู้ราชวงศ์ฮั่นขึ้นมาใหม่

โจโฉไปรับพระเจ้าเหี้ยนเต้ที่ลกเอี้ยง และขอให้พระเจ้า
เหี้ยนเต้แปรพระราชฐานไปยังเมืองใหม่ เมืองที่อยู่ใน
อิทธิพลของโจโฉ เมืองฮูโต

เมื่อพระเจ้าเหี้ยนเต้มาถึงเมืองฮูโต โจโฉย้ายของออก
จากตำหนักของตัวเอง แล้วมอบตำหนักนี้ให้เป็นที่อยู่อาศัย
ชั่วคราวของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตอนรับฮ่องเต้อย่างนบนอบ
พิธีพิถัน ครบถ้วนทั้งพิธีกรรม และมารยาท ตรงข้ามกับที่
บรรดาขุนศึกทั้งหลายเคยกระทำและคิดจะทำ

โจโฉจัดการชีวิตประจำวันของพระเจ้าเหี้ยนเต้อย่าง
รอบคอบ ทำตัวเสมือนพ่อบ้านมากกว่าแม่ทัพขุนศึก จริงๆ
อาจเรียกได้ว่าโจโฉเป็นผู้ชุบชีวิตใหม่ให้พระเจ้าเหี้ยนเต้

ซึ่งในตอนนั้นแม้จะเป็นถึงฮ่องเต้ ด้วยในสถานการณ์
ตกอับ อาจจะไม่ม่แม้กระทั่งอ้างอำนาจที่เป็นรูปเป็นร่าง
สมบูรณ์

โจโฉจึงจัดการนำเครื่องใช้ที่ฮ่องเต้พึงจะมีถวายให้แก่
พระเจ้าเหี้ยนเต้

ที่น่าประทับใจกับพระเจ้าเหี้ยนเต้คือ โจโฉเขียนถวาย
พร้อมข้าวของเครื่องใช้ว่า

“เครื่องใช้ทั้งหมดที่ถวายให้แก่พระองค์ คือบรรดา
สิ่งของที่ฮ่องเต้ต้องค้ก่อนๆพระราชทานให้กับปู่และบิดาของ
ข้าพเจ้า เครื่องใช้เหล่านี้ ปู่และบิดาของข้าพเจ้าไม่เคยนำ
ออกมาใช้ เพราะเห็นเป็นพระกรุณาของฮ่องเต้ต้องค้ก่อนๆ
ทั้งหลาย จึงเก็บไว้อย่างดี ขณะนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าถึงเวลาก่อน
ครวที่จะถวายคืนกลับไปให้แก่พระองค์!”

3

เล่าเปียว ขุนศึกใหญ่คนหนึ่งในยุคปลายราชวงศ์
ฮั่น เป็นตัวเก็งคนสำคัญในยุคสามก๊กกำลังก่อตัว โลกยุค
มองอนาคตของแผ่นดินจีนว่าจะแยกเป็นของ โจโฉ ซุนกวน
และเล่าเปียว

ชื่อชั้นของเล่าเปียวในพงศาวดารสามก๊กอาจจะทั้งภาพ
จำของเล่าเปียวไว้ไม่ค่อยดีนัก แต่ช่วงวัยหนุ่มและวัยกลาง
คนของเล่าเปียวไม่ธรรมดาเลยซักนิดเดียว ครบรสทั้งขุนศึก
นักปกครอง และปัญญาชน

เล่าเปียวมีจุดยืน มีความสามารถในการครองใจคนและ
สยบความวุ่นวายในแดนเกงจิ๋ว ทำให้เกงจิ๋วมั่นคง จนกลายเป็น
เป็นที่หลบภัยของเหล่าปัญญาชนทั้งหลาย

เล่าเปียวในช่วงวัยรุ่น มีอาจารย์ชื่อหวางซางเป็นเจ้าของ
เมืองลำหยง เห็นประชาชนชาวลำหยงฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย
หวางซางจึงคิดจะทำตัวประหยัดมัธยัสถ์เพื่อเป็นตัวอย่าง
(กตตัน) ให้ผู้คนปรับเปลี่ยนวิถีชีวิต แต่ว่าวิถีประหยัดของ
หวางซางทำเกินกว่าเหตุ ชาวบ้านชาวช่องอยากจะศึกษาเอา
เยี่ยงอย่างได้ เล่าเปียวจึงออกมากล่าวกับอาจารย์ว่า

“ฟุ่มเฟือยก็อย่าเกินเบื่องบน ประหยัดก็อย่าจนกตตัน
เบื่องล่าง ในหลักทางสายกลางของท่านขงจื้อ มันก็คือเรื่อง
ฉิป้ออวีละอายที่จะเป็นคนประเสริฐโดยลำพัง(บุคคลใน
ประวัติศาสตร์ที่มีพฤติกรรมจรรยาดีอยู่คนเดียวจนแปลก
แยก) หากท่านเจ้าเมืองไม่สนใจคำสอนของท่านขงจื้อ แต่
ลอกเลียนแบบจริยธรรมฉาบฉวย ก็คงไม่พ้นที่จะต้องโดน
ทอดทิ้งให้ไร้ประโยชน์ต่อโลกนี้มิใช่หรือ!”

เป็นสูญหินเลือกต่างหูนันที่ดูกลาง ๆ เพราะเดิมาก็ไม่ใช่คนติดยึดกับความสวยหรู แต่จะเลือกเอาของที่แย่ที่สุดก็ไม่คงเพราะคิดว่าจะทำให้ดูเหมือนเรียกร้องให้สนใจในความเรียบง่าย สมถะของตน

โจโลให้เหตุผลในการมอบข้าวของเครื่องใช้ให้แก่ฮ่องเต้ตกอับด้วยคำว่า "ถวายคืน" ข้าวของทั้งหมดที่บรรพบุรุษเคยได้รับจากฮ่องเต้องค์ก่อน มิได้ตีฆ้องร้องเป่าว่ามอบให้ด้วยความซื่อสัตย์กตัญญู เพื่อเรียกร้องบุญคุณหรือคุณงามความดีเข้าหาตัว เปิดช่องทางให้พระเจ้าเหี้ยนเต้รับด้วยความสบายใจ ไม่ได้ตีฆ้องบุญคุณ ไม่ได้ถูกลดคุณค่าเป็นแค่ผู้รับน้ำใจแต่ฝ่ายเดียว

หนุ่มน้อยเล่าเปียวกล่าวเตือนสติอาจารย์ว่าอยากดั้นด้วยความดีเกินควรจนผู้คนเบื่องล้งอึดอัด การกดดันเกินเหตุด้วยพฤติกรรมดีเกินชั้น ก็เท่ากับการจับความคุณธรรมเรื่องความมัจฉะสัจเป็นตัวประกัน โดยถ้าใครไม่ประหยัดตามคนนั้นคือฝ่ายตรงข้ามกับคุณธรรม

ทั้งหมดคือความละเมียดใส่ใจในการแสดงออกซึ่งความดี

เพราะบางที "ทำดี" ต่อการใช้พฤติกรรมดีก็ถูกใช้เป็นอุปรณ์สร้างความกดดันให้กับคนข้างเคียงไม่ว่าโดยตั้งใจหรือโดยสัญชาติญาณ ไม่ต้องแปลกใจว่าคำคมอวดอ้างคุณธรรมและสติปัญญาในหลายต่อหลายครั้งถูกใช้เป็นอาวุธตีแทงคนอื่นมากกว่ากลมเกลียวตัวเอง

ดีเพื่อแสดงความดี ดีเพื่อแสดงตัวตน หรือดีเพื่อกดดันคนอื่นให้ต่ำลงและยกตัวตนของผู้กระทำให้สูงกว่า จึงทำให้เกิดความอึดอัด และต่อต้านกับคนที่เราสื่อสารด้วย

เส้นแบ่งเขตบาง ๆ ที่กั้นระหว่างคนทำดีเท่าไรก็ไม่มีการอยากเข้าใกล้ กับคนทำดีที่มีพลังช่วยผลักดันคนรอบข้างให้เห็นดีเห็นงามกับความดีนั้น ๆ จึงอยู่ที่ทำที่ที่ว่า ความดีที่แสดงออกไป มันไปกดดัน ประชดประชัน หรือเหยียดอะไรใครรอบข้างหรือไม่ อย่างไร

เรื่องแบบนี้ไม่มีหลักการตายตัว อาศัยก็แต่ความเข้าใจในใจเขาใจเรา รวมถึงความละเอียดในศิลปะการใช้ชีวิต

จะว่ายากก็ยาก จะว่าง่ายก็ง่าย

ยากที่ว่าเรื่องนี้ไม่มีคำสอนประเภท How to ให้ทำตามสเตปง่ายที่ว่าขอแค่ตั้งหลักจะทำดีด้วยความใจกว้าง ไม่ได้เพื่อโด่งดัง เพื่อให้เป็นหนี้บุญคุณ เพื่อกดดันหรือเหยียดคนอื่น เท่านั้นก็อยู่ในข่ายความละเมียดนี้ไปเกินครึ่ง

ชั้นเชิงในการทำความดีพวกนี้มีอยู่จริง และสัมผัสได้ว่า ความดีแบบไหนน่าอึดอัด ความดีแบบไหนน่าอุ่นใจ

คือสิ่งละอันพันละน้อยที่ให้การกระทำคล้าย ๆ กันมีผลแตกต่างกัน และอาจเป็นหนึ่งในกุญแจที่แก้ปัญหา "ทำดีแล้ว ไม่มีใครรัก"

"ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ โพสต์ ทูเดย์ ฉบับวันที่ 15 พฤษภาคม 2559"

หลู่ชวั้น

ประพันธ์กรผู้ใช้ปากกาเป็นอาวุธ

“

ข้าพเจ้าคิดว่าบรรดาผู้ที่ร้ายแล้วกลับตกต่ำยากจนลงสมควรจะเข้าใจได้ว่า โลกที่แท้จริงเป็นเช่นไร

”

ในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๐๑๖ นี้จะเป็นเป็นวันครบรอบ ๑๓๕ ปีของหลู่ชวั้น 鲁迅 LUXUN (ค.ศ.๑๘๘๑-๑๙๓๖) นักประพันธ์ นักคิด นักเขียน และกวีคนสำคัญของจีน ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็น “ปรมาจารย์ของวรรณคดีจีนสมัยใหม่” เขาเกิดในตระกูลนักศึกษาปัญญาชน ที่เมืองเส้าซิง 绍兴 Shaoxing มณฑลเจ้อเจียง แดนเจียงหนานภาคกลางด้านตะวันออกของจีน

หลู่ชวั้นมีชื่อจริงว่า โจวชูเหริน 周树人 Zhou Shuren บิดาชื่อโจวป้ออี้ 周伯宜 มารดาชื่อหลู่รู่ย 鲁瑞 มีปู่เป็น “จิ้นสื่อ” รับราชการอยู่ในราชบัณฑิตสถาน บิดาเจริญรอยตามปู่ในฐานะนักศึกษาปัญญาชน แต่ไม่มีตำแหน่งทางราชการใด ๆ มารดาหลู่ชวั้นแม้เป็นชานวนมาจากชนบท แต่เป็นหญิงที่มากความสามารถ มีจิตใจเข้มแข็ง นิสัยโอบอ้อมอารี เรียนหนังสือด้วยตนเองจนมีความรู้ดี หลู่ชวั้นผูกพันและได้รับอิทธิพลทางความคิดจากมารดามาก นามปากกา “หลู่ชวั้น” ก็ตั้งมาจากแซ่ของมารดานั่นเอง

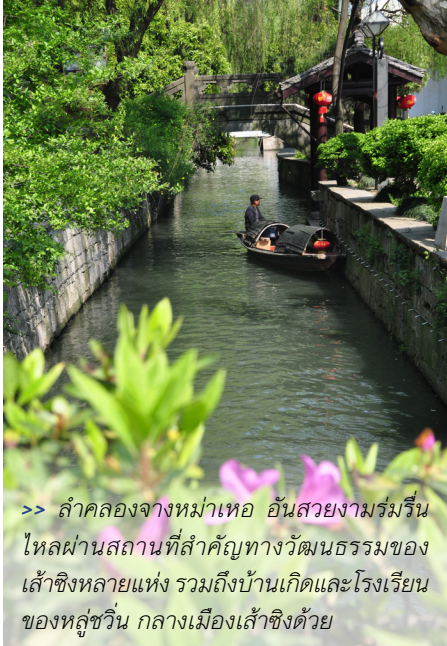
ชีวิตในวัยเยาว์ของหลู่ชวั้นเติบโตขึ้นมาด้วยความรัก

และความห่วงใยจากมารดาอันเป็นที่รักของหลู่ชวั้นมาโดยตลอด ตรงข้ามกับพ่อซึ่งมีความเข้มงวดกวดขันในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนของลูกชาย อย่างไรก็ตาม ภาพประทับใจของหลู่ชวั้นในวัยเยาว์คือ ภาพชีวิตในชนบท เมื่อได้เดินทางกับมารดาไปอยู่ที่บ้านยาย หลู่ชวั้นได้รู้จักชีวิตอันแร้นแค้นของชาวนา ยังผลให้ทัศนคติของหลู่ชวั้นซึ่งเป็นเด็กเมืองได้ขยายตัวกว้างขวางออกไป และมีอิทธิพลต่องานของเขาในกาลต่อมา

>> ภาพถ่ายหลู่ชวั้น ปรมาจารย์แห่งวรรณคดีจีนสมัยใหม่ ผู้ใช้ปากกาเป็นอาวุธ

>> ลำคลองจากงาเหอ อันสวยงามร่มรื่นไหลผ่านสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมของเส้าซิงหลายแห่ง รวมถึงบ้านเกิดและโรงเรียนของหลู่ซวิน กลางเมืองเส้าซิงด้วย

>> รูปปั้นหลู่ซวินในวัยเยาว์ กับเด็กเส้าซิงในยุคปัจจุบัน

>> ป้ายอักษร “บ้านเดิมของบรรพบุรุษหลู่ซวิน”

>> แสตมป์ที่ระลึกในวาระครบรอบ ๘๐ ปีของหลู่ซวิน จัดพิมพ์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ (หลู่ซวินได้ถึงแก่กรรมก่อนหน้านี้แล้ว ๒๕ ปี)

หลู่ซวินเริ่มเรียนหนังสือเมื่ออายุได้ ๗ ขวบ พออายุได้ ๑๒ ขวบก็ถูกส่งเข้าโรงเรียนสอนหนังสือแบบเก่าที่มีชื่อเสียงเรื่องความเข้มงวดที่สุดในเมือง แม้ว่าหลู่ซวินจะยังเยาว์วัย แต่ก็ได้ให้ความสนใจ โดยเฉพาะในตำราเรียนเท่านั้น หากแต่หนังสือต่าง ๆ ตลอดจนถึงชีวิตสัตว์พืชพันธุ์ไม้ดอก เขาก็สนใจอย่างมากอีกด้วย หนังสือที่หลู่ซวินชอบอ่านมากที่สุด ในวัยเยาว์คือ ซานไห่จิง 山海经 Shanhai Jing (หนังสือว่าด้วยภูเขาศาและทะเลสมัยบรรพกาล) รวมทั้งนิยายและเทพนิยายต่าง ๆ รวมทั้งยังชอบศิลปะพื้นบ้านการร้องรำทำเพลง ขบวนแห่งานประเพณี ใจตามหมู่บ้าน ศิลปะพื้นบ้านเหล่านี้ ส่วนใหญ่มาจากชาวนา ที่ได้ถ่ายทอดชีวิตและความรู้สึกนึกคิดของชาวนาแท้ ๆ ทำให้หลู่ซวินประทับใจตั้งแต่เด็ก

เมื่อหลู่ซวินอายุ ๑๓ ปี ครอบครัวก็ต้องประสบเคราะห์ร้าย เมื่อปู่ที่รับราชการอยู่ถูกจับและถูกจำคุกในข้อหากระทำความผิดฐานทุจริตในการสอบไล่ ครอบครัวหมั่นหม่อมต่อการถูกทางการลงโทษพ่วงด้วย จึงต้องแยกย้ายกันหลบหนีเพื่อที่จะได้ไม่ถูกดำเนินคดี หลู่ซวินถูกส่งไปอยู่กับยายในชนบท หลังจากนั้นก็ไปอยู่บ้านลุง บางครั้งก็ถูกพวกผู้ดีเหยียดหยาม ช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง ที่พ่อของหลู่ซวินก็ล้มป่วยด้วยโรคเรื้อรังนานถึง ๓ ปี หลู่ซวินบันทึกชีวิตในช่วงนี้ไว้ว่า

“...มีอยู่ถึง ๔ ปีที่ข้าพเจ้าต้องเข้า ๆ ออก ๆ อยู่ตามโรงรับจำนำและร้านขายยาแทบทุกวัน...รับเงินมาท่ามกลางความเหยียดหยาม แล้วไปยังร้านขายยา เพื่อซื้อยาให้พ่อที่ป่วยเรื้อรังอยู่...”

พ่อของหลู่ซวินสิ้นลมในปี ค.ศ. ๑๘๘๗ จากประสบการณ์ของชีวิตที่เคยอยู่อย่างสุขสบายและพลิกผันมาเผชิญกับความยากจน ทำให้หลู่ซวินได้รับบทเรียนจากชีวิตมาพอสมควรทีเดียว

“ข้าพเจ้าคิดว่าบรรดาผู้ที่ร่ำรวยแล้วกลับตกต่ำยากจนลงสมควรจะเข้าใจได้ดีว่า โลกที่แท้จริงเป็นเช่นไร”

เมื่ออายุได้ ๑๘ ปี แม่ของหลู่ซวินรวบรวมเงินให้หลู่ซวินได้ ๘ เหรียญเป็นค่าเดินทาง เพื่อเปลี่ยนสถานที่และสภาพแวดล้อมอันเลวร้ายใหม่ แล้วหลู่ซวินก็ออกเดินทางจากบ้านมายังนครหนานจิงเพื่อศึกษาต่อ

“...ในเมื่อเป็นประชาชนของประเทศที่อ่อนแอและล้าหลังแล้ว ไม่ว่าร่างกายของเราจะสมบูรณ์แข็งแรงอย่างไร ก็เป็นได้แต่แบบอย่างในการถูกตัดหัวเสียบประจานกับผู้ชมเหตุการณ์อย่างปราศจากความหมายเท่านั้น และไม่อาจจะตายลงไปด้วยโรคร้ายไข้เจ็บสักเพียงไร ก็ใช้ว่าจะเป็นเรื่องที่น่าอนาใจ หรือถือเป็นเคราะห์กรรมอะไรเลยด้วยซ้ำไป เพราะเหตุนี้สิ่งสำคัญที่สุดในเวลานี้ก็คือการเปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกเขา นับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกอยู่ว่า วรรณคดีคือปัจจัยที่ดีที่สุดในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้”

จากบ้านเกิดที่เส้าซิง มณฑลเจ้อเจียง มารดาได้มอบเงินเก็บของนางเพื่อให้หลู่ซวินเดินทางมายังนครหนานจิง ที่นครหนานจิง หลู่ซวินเข้าศึกษาในโรงเรียนการรถไฟและเหมืองแร่ เขามุ่งมานะศึกษาเล่าเรียนมาก จนได้รับผลการเรียนดีเลิศ ในระหว่างนั้น บ้านเมืองได้เกิดเหตุการณ์แปดชาติจักรวรรดินิยมตะวันตกเข้ารุกรานจีน ยังผลให้เกิดกบฏนักมวย (อี่เหอถวน) ขึ้น แปดชาติตะวันตกเข้ายึดกรุงปักกิ่งในปี ค.ศ. ๑๙๐๐ ชนชั้นปกครองราชวงศ์ชิงยอมจำนน

>> สี่ตัวอักษร “กระดูกสันหลังของชาติ” คำสวดดีหลู่ชวี่นของท่านประธานเหมาเจ๋อตง

ต่อชาติจักรวรรดินิยม หันมาปราบปรามชนชาวจีนผู้รักชาติ ความสำนึกเรื่องรักชาติ และต่อต้านจักรวรรดินิยมและชนชั้นปกครองแมนจูได้เจริญงอกงามขึ้นในความคิดจิตใจของหลู่ชวี่นอย่างรวดเร็ว

หลู่ชวี่นจบการศึกษาจากโรงเรียนการรถไฟและเหมืองแร่ในปี ค.ศ. ๑๙๐๒ เนื่องจากมีประวัติการเรียนที่ดีเด่นมาโดยตลอด จึงได้รับทุนไปศึกษาต่อที่ญี่ปุ่น เข้าศึกษาในวิทยาลัยโคบุเนะ ระหว่างนี้เองหลู่ชวี่นได้ตัดหางเปียของตนเองทิ้ง หลังจากจบการศึกษาที่วิทยาลัยโคบุเนะอย่างรวดเร็วในปี ค.ศ. ๑๙๐๔ หลู่ชวี่นได้ตัดสินใจศึกษาวิชาการแพทย์ด้วยความหวังที่จะ “กู้ชาติโดยทางการแพทย์” โดยเข้าศึกษาที่วิทยาลัยการแพทย์เซนไดในปีเดียวกันนั้น ระหว่างการศึกษาแพทย์นี้เอง มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นยังผลให้หลู่ชวี่นตัดสินใจเลิกศึกษาวิชาแพทย์แทบจะทันที

กล่าวคือ ภายหลังจากชั่วโมงการสอน เมื่อมีเวลาว่าง อาจารย์มักจะนำภาพทิวทัศน์หรือข่าวมาฉายสไลด์ให้นักศึกษาได้ชมกัน ขณะนั้น อยู่ในระหว่างสงครามรัสเซีย - ญี่ปุ่น ภาพที่ฉายภาพหนึ่งเป็น เหตุการณ์ตอนที่ชาวจีน

>> สถานที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ในวัยเยาว์ให้แก่หลู่ชวี่น คือสถานเว่ยซู่ซู่ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับบ้านของหลู่ชวี่น เป็นโรงเรียนที่ขึ้นชื่อว่า เข้มงวดที่สุดในเมือง

>> รูปบรรพชนหลู่ชวี่น คุณปู่-คุณย่า และคุณพ่อ-คุณแม่ โดยเฉพาะคุณแม่ (ภาพขวาล่าง) เป็นผู้มีอิทธิพลทางความคิดต่อหลู่ชวี่นเป็นอย่างยิ่ง

ถูกทหารญี่ปุ่นจับในข้อหากระทำจารกรรมให้รัสเซียแล้ว ถูกลงโทษประหารชีวิต ในภาพที่ฉาย...หลู่ชวี่นเห็นชาวจีนจำนวนมากต่างยินยอมเหตุการณ์อย่างนิ่งเฉย ไร้ปฏิกริยาใด ๆ ทั้งสิ้น

หลู่ชวี่นเล่าถึงเหตุการณ์ครั้งนี้ ซึ่งมีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อชีวิตของตนว่า

“...สไลด์ภาพนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นขึ้นมาว่า วิชาแพทย์ไม่มีความสำคัญอย่างที่คิดไว้เลย ในเมื่อเป็นประชาชนของประเทศที่อ่อนแอและล่าหลังแล้ว ไม่ว่าร่างกายของเขาสงบหรือแข็งแรงอย่างไร ก็เป็นได้แต่แบบอย่างในการถูกตัดหัวเสียบประจานกับผู้ชมเหตุการณ์

อย่างปราศจากความหมายเท่านั้น และไม่ว่าจะตายลงไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บสักเพียงไร ก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องที่น่าอนาใจหรือถือเป็นเรื่องระหว่ากรรมอะไรเลยด้วยซ้ำไป เพราะเหตุนี้ สิ่งสำคัญที่สุดในเวลานี้ก็คือ การเปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกเขา นับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกอยู่ว่า วรรณคดีคือปัจจัยที่ดีที่สุดในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้”

จากนั้น หลู่ชวี่นจึงตัดสินใจเลิกศึกษาวิชาแพทย์แทบในทันที แล้วหันมาศึกษาวิชาวรรณคดีแทน หลังจากศึกษาวรรณคดีของประเทศต่าง ๆ ในญี่ปุ่นเป็นเวลา ๗ ปี จึงเดินทางกลับจีน ในตอนแรก หลู่ชวี่นเป็นครูสอนหนังสือที่โรงเรียนการฝึกหัดครูเจ้อเจียง

>> โต๊ะและเก้าอี้เรียนของหลู่ซวี่น บนโต๊ะไม่มีรอยกรีดตัวอักษร 早 เจ้า หรือ เข้า ตามปณิธานของหลู่ซวี่นที่ตั้งใจจะต้องเข้ามาเรียนเช้าให้จงได้

ในนครหางโจว ต่อมา จึงเขียนนิยายเรื่องสั้น หลังการปฏิวัติซินไฮ่ ไค่ฉงล้มระบอบจักรพรรดิราชวงศ์ชิง สถาปนาระบอบสาธารณรัฐ ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ค.ศ.๑๙๑๑ หลู่ซวี่นได้เข้ารับราชการโดยคำเชิญชวนของไซ่หยวนผย นักการศึกษาคนสำคัญผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีศึกษาธิการในรัฐบาลปฏิวัติชั่วคราวของ ดร.ซุนจงซาน

นิยายเรื่องสั้นเรื่องแรกของหลู่ซวี่นที่โด่งดังมากคือ "บันทึกประจำวันของคนบ้า" (狂人日记) หลังจากนั้น หลู่ซวี่นก็เขียนเรื่องสั้น ความเรียง และแปลวรรณคดีต่างประเทศ โดยเฉพาะจากรัสเซียและประเทศต่าง ๆ ทางยุโรปตะวันออก งานส่วนใหญ่ของหลู่ซวี่นเป็นการวิพากษ์วิจารณ์สังคม สะท้อนชีวิตชาวจีนที่ต้องอดอยากยากจนในฐานะพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศ นิยายที่มีชื่อเสียงที่สุดของหลู่ซวี่นคือ "ประวัติจริงของอาคิ๋ว"

โดยที่ข้อเขียนของหลู่ซวี่นส่วนมาก คัดค้านและโจมตีขุนศึกซึ่งครองอำนาจในสมัยนั้นว่าเป็น "เผด็จการทรราชย์" จึงถูกปองร้าย ต้องหนีจากกรุงปักกิ่ง ไปสอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเซี่ยเหมิน แล้วย้ายมามหาวิทยาลัยจงซาน (ในนครกวางเจา) ภายหลังจึงไปอยู่ที่นครเซี่ยงไฮ้ หลู่ซวี่นถึงแก่กรรมด้วยวัณโรค ในขณะที่มีอายุได้ ๕๖ ปี ตลอดชีวิตของหลู่ซวี่นได้เขียนความเรียง ๖ ล้านตัวอักษร บทประพันธ์ ๕ ล้านตัวอักษร

ท่านอดีตประธานเหมาเจ๋อตงได้สดุดีหลู่ซวี่นว่า

"...เป็นผู้ซุชงที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และนักรบที่ห้าวหาญที่สุดของพลังวัฒนธรรมใหม่ เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดในการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน" .....

“

ถ้าอาคิ๋วเป็นนักการเมือง อาคิ๋วก็ดูจะมีความสุขในการแสดงตนเป็นคนรักชาติกว่าใคร ๆ อาคิ๋วเปรียบเสมือนนักการเมืองที่รักษาตึกนํ้าลายไหล แล้วก็โกงกินจนประชาชนต้องอดอยากยากจนถึงขั้นนํ้าตาไหลกันจริง ๆ คนอย่างอาคิ๋วจำเป็นต้องยอมสยบต่อผู้มีอำนาจเหนือตน แต่ขณะเดียวกันก็จะแสดงความซื่อซ้อเข้าใส่ผู้ที่ต่ำต้อยกว่าตน นี่คือนักปฏิวัติผู้สร้างชัยชนะให้แก่อิทธิพลของตัวเองได้ทุกสถานการณ์!

(บทวิเคราะห์เรื่องจริงของอาคิ๋ว จากหนังสือกวีนิพนธ์ของหลู่ซวี่น โดยอาจารย์ทวีป วรดิลก ผู้แปลและเรียบเรียง)

”

เรื่องจริงของอาคิ๋ว (阿 Q 正传) คือบทประพันธ์ที่โด่งดังที่สุดของหลู่ซวี่น เขียนขึ้นในปีค.ศ.๑๙๒๑-๒ เป็นที่นิยมอ่านกันแพร่หลายไปทั่วโลก รวมทั้งถูกนำไปแสดงเป็นละครเวทีในหลายประเทศ หลู่ซวี่นตั้งใจเขียนเพื่อสะท้อนชีวิตชาวบ้านที่ถูกครอบงำด้วยชนชั้นคนรวย แล้วถูกซ้ำเติมด้วยระบบการปกครองท้องถิ่น คนอ่อนแอกว่าถูกเอาเปรียบเปรียบ ถูกริดรตทรัพย์สินหรือแรงงาน

อาคิ๋ว - ตัวละครอมตะของหลู่ซวี่นเป็นคนงานรับจ้าง จิปาถะอยู่ในหมู่บ้านเว่ยจงงในชนบท เหตุการณ์เกิดขึ้นในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในช่วงปี ค.ศ.๑๙๑๑ อาคิ๋วผู้ไม่มีงานประจำทำเป็นหลักแหล่ง แล้วแต่ว่าบ้านไหนต้องการคนช่วยทำงานก็จะเรียกอาคิ๋วไปทำ แต่แม้ว่าจะอยู่ในฐานะยากจน อาคิ๋วก็สามารถมีความสุขทางใจได้เสมอ โดยเฉพาะเมื่อเวลาถูกคนที่เหนือกว่า ไม่ว่าจะโดยฐานะทางสังคมหรือกำลังกายกลับแกล้งหรือทำร้าย อาคิ๋วจะสามารถ "เอาชนะทางใจ" ด้วยความโปร่งใจเสมอมา

>> หนังสือเรื่องจริงของอาคิ๋ว อันโด่งดังอันดับหนึ่งของหลู่ซวี่น

>> หนังสือรวมผลงานบทความของหลู่ซวิน เรื่องบันทึกประจำวันของคนบ้า รวมอยู่ในเล่มนี้

>> สินค้าที่ระลึกนานาชนิดที่เกี่ยวกับท่านหลู่ซวิน ทั้งหนังสือ คำคม ภาพวาดพัด ที่คั่นหนังสือ ฯลฯ

ตามปกติ อาคิวงจะคะเนคู่ปรปักษ์ก่อน ถ้าติดอ่างแกจะด่าเอา เพราะยากที่คู่ปรปักษ์จะด่าทันแก ถ้าเรียวแรงน้อยกว่า แกก็จะทุบตีเอา แต่เนื่องจากโดยส่วนมาก อาคิวงมักเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เลยก้อย ๆ เปลี่ยนยุทธวิธีใหม่ โดยมากมักจะลึงตามอง เวลาถูกรังแกหนัก ๆ เข้า อาคิวงก็เอาชนะทางใจ “กูถือเสียว่าถูกลูกมันตีก็แล้วกัน โลกทุกวันนี้มันแยจจริง” แล้วก็เดินจากไปด้วยความพอใจในชัยชนะ

วันหนึ่งอาคิวงถูกคนข่มเหงสองรายติด ๆ กัน อาคิวงก็พยายามลิมมันเสีย เพราะ “การลิมเสีย” เป็นของวิเศษที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ

ต่อมา เมื่อเกิดการปฏิวัติซินไฮในปี ค.ศ.๑๙๑๑ ชาวการปฏิวัติแพร่สะพัดมาถึงหมู่บ้านเว่ยจวง อาคิวงซึ่งแต่เดิมชิงชังการปฏิวัติ ครั้นเห็นชนชั้นปกครองในหมู่บ้านต่างหวาดกลัวกัน ก็เลยประกาศตัวเป็นนักปฏิวัติกับเขาด้วย ยังผลให้คนในหมู่บ้านตื่นตื่น อาคิวงเดินรื่องไปตามหมู่บ้าน “กบฏแล้วโว้ย! กบฏแล้ว!”

ครั้นเมื่อบ้านท่านจ้าวถูกปล้นหาตัวคนร้ายไม่ได้ โดยที่อาคิวงแสดงตนเป็นนักปฏิวัติบ้างเป็นกบฏบ้าง โดยไม่รู้เลยว่าความจริงมันคืออะไร อาคิวงก็เลยเป็นแพะรับบาป ถูกจับในข้อหาปล้นบ้านท่านจ้าว เนื่องจากการปฏิวัติครั้งนี้ยังไม่ส่งผลใด ๆ มาถึงชนชั้นชานาซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ชนชั้นปกครองเดิมในชนบทยังคงมีอิทธิพลเป็นศักดิ์นาอยู่ตามเดิม อาคิวงจึงถูกพิพากษาลงโทษประหารชีวิต แม้ถึงคราวจะถูกประหาร อาคิวงก็ยังหลอกตัวเองจนถึงนาที่สุดท้ายว่า “ผ่านไปสี่สิบปีก็จะเป็นอีกคนหนึ่ง” หมายความว่า เมื่ออาคิวงมาเกิดใหม่ ก็จะต้องเป็นคนสำคัญอีกแน่นอน

ในปี ค.ศ.๑๙๓๐ เอ็ดการ์ สโนว์ (Edgar Snow) ผู้สื่อข่าวชาวสหรัฐ ผู้ได้สัมภาษณ์ท่านเหมาเจ๋อตง ที่ เหียนาน

และได้เขียนหนังสือ Red Star Over China หรือ ดาวแดงเหนือแผ่นดินจีน อันลือลั่น ได้มีโอกาสพบหลู่ซวิน และเขาได้กล่าวถึงอาคิวงว่า

“อาคิวงมองทุกสิ่งด้วยภาพลวงตาแห่งความโง่เขลาและความเชื่อผิด ๆ มงาย จึงบังเกิดความพิศวงงงงงน้อยอยู่เสมอ อาคิวงรู้ถ้อยคำต่าง ๆ แต่ไม่เข้าใจความหมายของมันเลย ต้องได้รับความอภัยสอดส่องครั้งแล้วครั้งเล่า และในแต่ละครั้ง ก็สามารถหาเหตุผลทางปรัชญาทำให้ความฟ่ายแพ้กกลายเป็นชัยชนะขึ้นมา จนกระทั่งเป็นบุรุษผู้อยู่เหนือคนทั้งหลายโดยสิ้นเชิง”

หลู่ซวินได้กล่าวตอบเอ็ดการ์ สโนว์ว่า

“ก่อนหน้าสาธารณรัฐ (ค.ศ.๑๙๑๑) ประชาชนเป็นทาส หลังจากนั้น เรากลายมาเป็นทาสของอดีตทาส”

“เวลานี้ คุณได้มีการปฏิวัติชาตินิยมเป็นครั้งที่ ๒ (โดยเจียงไคเช็ค ผู้นำพรรคก๊กมินตั๋ง) แล้ว” เอ็ดการ์ สโนว์ถาม “คุณยังรู้สึกอยู่ว่า อาคิวงยังมีเหลืออยู่มากเหมือนก่อนไหม?” หลู่ซวินหัวเราะแล้วตอบว่า

“เลวกว่าเมื่อก่อนเสียอีก เพราะเวลานี้ อาคิวงหลายคนกำลังปกครองประเทศของเราอยู่”

“ประวัติจริงของอาคิวง” ได้กลายเป็นต้นธารของวรรณกรรมจีนสมัยใหม่ และหลู่ซวินได้ทำให้วรรณกรรมจีนมีที่ยืนในเวทีโลก จนถึงขนาดมีคนเคยบอกหลู่ซวินว่าเขาอาจจะได้รับรางวัลโนเบล แต่หลู่ซวินก็กล่าวอย่างถ่อมตัวต่อคนผู้นั้นว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า ยังไม่มีนักเขียนจีนคนใดที่สมควรได้รับรางวัลนี้”

มองอดีตผ่านสายตาหลู่ซวินจากเรื่องอาคิวง แล้วย้อนกลับมามองสังคมในปัจจุบัน อาคิวงยังมีอยู่อย่างดาดดินเสียจริง ๆ ...คุณเห็นด้วยบ้างไหมครับ

เส้าชิง บ้านเกิดหลู่ซวี่

เมืองเส้าชิง 绍兴 Shaoxing ตั้งอยู่บริเวณตอนใต้ของอ่าวหางโจว ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลเจ้อเจียง เป็นเมืองประวัติศาสตร์บนดินแดนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแยงซี อดีตเคยเป็นราชธานีของแคว้นเยว่ ในสมัยซุนชิวจ้านกั๋ว นอกจากนี้ เส้าชิงยังได้รับการยกย่องว่าเป็นเมืองแห่งชนชั้นสูง เป็นหนึ่งในเมืองบ่อเกิดวัฒนธรรมจินภาคกลาง เป็นเมืองแห่งจิว-เยว่จวี เรื่องที่โด่งดังที่สุดคือ เหลียงซานป้อ จู้อิ่งโถ (เหลียงจู) หรือ ม่านประเพณี Butterfly Lovers ฯลฯ

เส้าชิงเป็นบ้านเกิดของบุคคลเรื่อรนามในประวัติศาสตร์จีนหลายท่านเช่น ลิปิกเรอก-หวางซีจือ กวีเอกสมัยราชวงศ์ซ่งใต้-ลูโหยว ชิวจวิน-นักปฏิวัติหญิงเรื่อรนามสมัยปลายราชวงศ์ซ่ง รวมไปถึงอดีตนายกรัฐมนตรึโจวเอินไหล และบุคคลที่สร้างชื่อเสียงให้กับเส้าชิงอีกท่านหนึ่งที่จะขาดไปเสียไม่ได้ก็คือ หลู่ซวี่

บ้านเกิดของหลู่ซวี่ ตั้งอยู่ใจกลางย่านวัฒนธรรมของเส้าชิง ริมคลองขนาดเล็กงาม่าเหออันในสี่เสาอดไหล ผ่านหน้า มีสถานที่ที่น่าสนใจ ๓ แห่งคือ

>> ห้องนอนของหลู่ซวี่ในวัยเยาว์ ที่ยังคงเก็บรักษาไว้ได้ในสภาพดี

>> ห้องครัวภายในบ้านของหลู่ซวี่ ที่ยังคงจัดแสดงข้าวข้าว เครื่องใช้ในยุคนั้นให้เห็น

>> สวนไปเฉาหยวน ด้านหลังบ้านหลู่ซวี่ สถานที่หลู่ซวี่เคยมาวิ่งเล่นในวัยเยาว์

1. หอนิทรรศการหลู่ซวี่ (鲁迅纪念馆) จัดแสดงชีวประวัติของหลู่ซวี่และครอบครัว ผลงานของหลู่ซวี่บริเวณใกล้เคียง ๆ กัน จะเป็นบ้านของบรรพบุรุษหลู่ซวี่

2. ซานเว่ยซู่ (三味书屋) โรงเรียนในวัยเยาว์ของหลู่ซวี่ ที่ขึ้นชื่อว่าเข้มงวดที่สุดในเมือง อยู่ใกล้บ้านเกิด เพียงคนละฟากฝั่งคลอง ภายในยังจัดแสดงห้องเรียนที่หลู่ซวี่เคยนั่งเรียน บนโต๊ะเรียนไม้ ยังปรากฏรอยสลักตัวอักษร 早 เจ้า หรือ เช้า เพราะช่วงนั้นหลู่ซวี่ต้องคอยดูแลบิดาที่ป่วยกระเสาะกระแสะ และวิ่งเข้าออกโรงรับจำนำและร้านยาอยู่เสมอ จึงทำให้มาโรงเรียนสาย ถูกครูดุอยู่เสมอ เขาจึงตั้งปณิธานว่า จะต้องมาโรงเรียนเช้าให้ได้

3. บ้านอาศัยของหลู่ซวี่ (鲁迅故居) และสวนไปเฉาหยวน (百草园) ยังจัดแสดงห้องรับแขก ห้องครัว ห้องนอนของหลู่ซวี่และครอบครัวไว้ในสภาพเดิม รวมทั้งสวนสวยหลังบ้าน ต่อมาเมื่อครอบครัวประสบกับความยากแค้น จึงจำเป็นต้องขายให้คนในตระกูลจู่ ภายหลังรัฐบาลได้ซื้อกลับคืนมา เพื่อจัดตั้งเป็นอนุสรณ์สถานให้กับประพันธ์กรผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้

>> ประติมากรรมทองเหลือง ในวัยเยาว์ของหลู่ซวี่ ภายในสวนไปเฉาหยวน

อีก 5 ปี คนจีน จะมีชีวิตเปลี่ยนไปอย่างไร ? (4)

การจ้างงาน

แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับนี้ จีนตั้งเป้าว่าภายใน 5 ปีจะต้องสร้างงานในเขตเมืองขึ้นใหม่อีกกว่า 50 ล้านตำแหน่ง เพราะคาดว่าตั้งแต่ปี 2016-2020 ความต้องการงานใหม่ในเขตเมืองจะเกิดขึ้นปีละ 15 ล้านคน จึงต้องสร้างงานไว้รองรับอย่างต่ำปีละ 10 ล้านตำแหน่ง

ยกเว้นเกษตรกรกับคนที่ทำธุรกิจอิสระเป็นนายของตัวเองแล้ว คนที่เหลือล้วนเป็นมนุษย์เงินเดือนต้องรับจ้างคนอื่นทำงานทั้งสิ้น จะทำอย่างไรให้มนุษย์เงินเดือนมีเงินไว้เลี้ยงตัวเอง เป็นการระหับที่อันหนักหน่วงสำหรับรัฐบาล

EMPLOYMENT

To have another 50 million people employed

Plan

More than **50,000,000** people will be newly employed in the urban areas.

Outcome

The number of new workforce looking for jobs in urban areas every year will be about 15 million in the coming five years. The country has to create at least 10 million new jobs in urban areas to meet the increase of laborers ever year.

โดยเฉพาะจีนซึ่งมีประชากรมากถึง 1,300 ล้าน เป็นคนในวัยทำงาน 760 ล้านหรือประมาณ 59% เกือบครึ่งหนึ่งเป็นมนุษย์เงินเดือนที่ต้องหางานทำแต่บางครั้งกลับหางานไม่ได้ ในรอบ 15 ปี ตั้งแต่ปี 2002-2016 อัตราคนว่างงานของจีนในเขตเมืองกว้างขึ้นกว้างลงอยู่ที่ 4.30-3.90% ต้นปีนี้ตัวเลขอยู่ที่ 4.04% ซึ่งรัฐบาลก็ยึดตัวเลขนี้เป็นเป้า สัญญาว่าจะรักษาคนว่างงานไว้ที่ 4.04% ไปจนถึงปี 2020

ตัวเลขนี้แม้ไม่ใช่เป้าที่เกินจริง แต่ผู้เชี่ยวชาญยังเชื่อว่าอาจต้องออกแรงเข็นกันเต็มที่ถึงขั้นหืดขึ้นคอเลยทีเดียว

ประการหนึ่ง ช่วงนี้เศรษฐกิจจีนอยู่ในระหว่างปรับเปลี่ยนโครงสร้างครั้งใหญ่ ตั้งแต่ปีที่แล้วก็เริ่มมีกระแสลอยแพคนงานติดต่อกันมาเรื่อย ๆ ส่วนใหญ่เป็นคนงานที่ทำงานในอุตสาหกรรมการผลิตแบบเก่าซึ่งรัฐบาลมีนโยบายจะค่อย ๆ ลดการผลิตลง วิสาหกิจถ่านหินและเหล็กกล้ารวมกันจะทยอยปลดออกไม่ต่ำกว่า 2 ล้านคน เกือบทั้งหมดเป็นแรงงานไร้ทักษะจากชนบท รัฐบาลจึงต้องเตรียมงบประมาณไว้ถึง 1 แสนล้านหยวนไว้รองรับ ส่วนหนึ่งคงต้องนำไปใช้ในโครงการสวัสดิการสงเคราะห์คนงานในระหว่างตกงาน อีกส่วนหนึ่งเอาไว้จัดเทรนนิ่งฝึกอบรมทักษะใหม่ ๆ เตรียมความพร้อมให้คนงานเหล่านี้เข้าสู่ตลาดแรงงานอีกครั้ง การที่คนงานไร้ฝีมือ 2 ล้านคนว่างงานพร้อม ๆ กันและต่างก็รอคอยให้รัฐจัดหางานใหม่ให้ เป็นภาระหนักอึ้งขนาดไหนเห็นกันอยู่ชัด ๆ

จริง ๆ แล้วสิ่งที่รัฐบาลต้องการเห็นมากกว่า คือให้แรงงานพลัดถิ่นไร้ฝีมือเหล่านั้นกลับบ้านเกิดไปหาทางตั้งเนื้อตั้งตัวใหม่ แต่คนจำนวนมากขนาดนั้นกลับไปแล้วจะมีงานให้ทำหรือไม่ นี่ก็เป็นปัญหาอีก

นอกจากแรงงานไร้ฝีมือ 2 ล้านคนที่รอให้รัฐช่วยหางานใหม่ให้แล้ว แต่ละปียังมีเยาวชนสำเร็จการศึกษาเข้าสู่ตลาดแรงงานมาสมทบอีกปีละ 12 ล้านคน ปีที่แล้วมี

บัณฑิตจบใหม่จากมหาวิทยาลัย 7.65 ล้านคนมากที่สุด เป็นประวัติการณ์ นักศึกษาอาชีวะระดับปวส.อีก 4.35 ล้านคน จากการสำรวจของ 51 job.com เว็บไซต์หางานชั้นนำของจีนพบว่า เดือน พ.ค. ที่ผ่านไป มีบัณฑิตจบใหม่หางานได้แล้ว 52.11% หรือประมาณ 4 ล้านคน แต่กระทรวงทรัพยากรมนุษย์และความมั่นคงทางสังคมของจีนกลับให้ข้อมูลที่สวนทางกันบอกว่า 3 เดือนแรกของปีนี้หน่วยงานภาครัฐสามารถดูดซับแรงงานใหม่เข้าทำงานได้เพียง 5.2 ล้านคน ลดลงกว่าช่วงเดียวกันของปีที่แล้วถึง 229,000 คน

การจัดหางานให้ถูกใจแรงงานระดับมัธยมในยุคนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะทุกคนต่างตั้งสเปคงานไว้สูงลิ่ว เมืองที่ต้องการไปเป็นอันดับต้น ๆ ล้วนเป็นเมืองชั้นเอกอย่าง เซินเจิ้น เซียงไฮ้ ปักกิ่ง กว่างโจว ฯลฯ เมืองเล็ก ๆ ต่างจังหวัดมักถูกเมิน เงินเดือนที่อยากได้จึงต้องตั้งสูงตามไปด้วยเพราะค่าครองชีพในเมืองใหญ่สูงมาก

ทางแก้ปัญหาที่รัฐบาลพยายามผลักดัน คือส่งเสริมให้พวกเขาสร้างธุรกิจเล็ก ๆ ของตัวเองแทนที่จะไปเป็นลูกจ้างให้คนอื่น เรื่องนี้สำนักงานสถิติของจีนโชว์ว่า ปีที่แล้วมีนักศึกษาจบใหม่แสดงความสนใจทำธุรกิจของ

“การจัดหางานให้ถูกใจแรงงานระดับมัธยม ในยุคนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะทุกคนต่างตั้งสเปคงานไว้สูงลิ่ว เมืองที่ต้องการไปเป็นอันดับต้น ๆ ล้วนเป็นเมืองชั้นเอกอย่างเซินเจิ้น เซียงไฮ้ ปักกิ่ง กว่างโจว ฯลฯ เมืองเล็กๆ ต่างจังหวัดมักถูกเมิน เงินเดือนที่อยากได้จึงต้องตั้งสูงตามไปด้วยเพราะค่าครองชีพในเมืองใหญ่สูงมาก”

ตัวเอง 77.2% ที่มีแผนธุรกิจอยู่ในใจบ้างแล้วมี 60.2% ถ้าแนวโน้มดังกล่าวคาดหวังได้จริง ภาระที่รัฐต้องคอยหางานให้ทำทุกปีก็จะลดลง ที่สำคัญแนวโน้มนี้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจระดับชาติเป็นอย่างดี เพราะจีนมีนโยบายอยากให้เห็นธุรกิจ startup เล็ก ๆ ลงทุนน้อย ๆ แต่ใช้นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ เกิดขึ้นมาก ๆ เพื่อให้ธุรกิจเหล่านี้เติบโตขึ้นมาเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของประเทศ

INTERNET ACCESS

Internet access speed will be increased and the charges will be lowered; 98 percent of villages will be hooked up to the Internet by fiber-optic cables

Plan

The per-capita income of both rural and urban residents will double by 2020 compared to 2010.

>1,000
Mbps

Urban areas will realize full fiber-optic network coverage and the Internet speed will reach 1,000 Mbps or more

98%

98 percent of villages will be connected to the Internet by fiber-optic cables

4G

4G network will cover all towns and densely populated villages

Outcome

The country will further boost Internet speed and cut costs during the 13th Five-Year Plan.

การเข้าถึงอินเทอร์เน็ต

เมื่อถึงปี 2020 รายได้ครัวเรือนทั้งชนบทและในเมืองของจีนจะเพิ่มขึ้นเท่าตัวเทียบกับปี 2010 รัฐบาลจะช่วยให้ชาวชนบทร้อยละ 98 เชื่อมเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ทางสายเคเบิลใยแก้ว ส่วนชาวเมืองจะเชื่อมต่อได้ทั้ง 100% ด้วยความเร็วมากกว่า 1000 Mbps รัฐบาลจะเร่งให้ระบบอินเทอร์เน็ตมีความเร็วสูงขึ้นขณะที่ผู้ใช้มีรายจ่ายลดลง เครือข่าย 4G จะเข้าถึงเมืองทุกเมืองรวมทั้งหมู่บ้านที่มีประชากรหนาแน่น

ผ่านช่วงเวลาพัฒนาเครือข่ายสารสนเทศมา 20 ปี ผู้นำจีนบอกว่าจีนเปลี่ยนบทบาทจากนักแสดงตัวประกอบมาเป็นพระเอกเต็มตัวแล้ว เวลานี้จีนมีเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่แข็งแกร่ง และมีศักยภาพที่จะพัฒนาต่อไปได้ไม่รู้จักหยุด มูลค่าเศรษฐกิจสารสนเทศของจีนสูงถึง 16.2 ล้านล้านหยวน เพิ่มขึ้น 21% กว่าปี 2013 ถ้าคิดเป็นสัดส่วน GDP ก็อยู่ที่ 26% ทั่วประเทศมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 668 ล้านคน และอีก 557 ล้านคนเข้าถึงเครือข่ายออนไลน์ผ่านมือถือ การค้าออนไลน์ก็มีมูลค่ามากกว่า 5.3 ล้านล้านหยวน

ก่อนหน้านี้ที่จีนจะประกาศแผนพัฒนาอินเทอร์เน็ตฉบับนี้ นายกรัฐมนตรีหลี่เค่อเฉียงเคยทำให้คนจีนทั่วประเทศตื่นเต้นกับคำว่า "Internet Plus" ในระหว่างรายงานผลการปฏิบัติงานของรัฐบาลเมื่อเดือน พ.ค. ปีก่อน "Internet+" หมายถึงการบูรณาการระบบอินเทอร์เน็ตให้เข้า IT technology อื่น ๆ เช่น big data analysis, cloud computing ฯลฯ ซึ่งเมื่อผสมผสานกันเป็นเนื้อเดียวกันดีแล้ว จะกลายเป็นระบบสารสนเทศใหม่ที่มีศักยภาพสูง สามารถสร้างเทคโนโลยีใหม่ ๆ แนวคิดใหม่ ๆ กระทั่งอาชีพใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง Internet+ จะช่วยให้การผลิตแบบเก่าเป็นแบบอัจฉริยะ ระบบการทำงานของหน่วยงานรัฐเป็นแบบอัจฉริยะ ประชาชนจะมีวิถีคิดและการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไป ทุกอย่างจะสะดวกสบายขึ้นและทันสมัยขึ้น..

"ทศวรรษหน้าเป็นทศวรรษที่อินเทอร์เน็ตของจีนจะขยายตัวออกไปยืนในระดับแนวหน้าของโลก"... เกือบจะทันทีที่ได้ยินคำประกาศนี้ บริษัทยักษ์ใหญ่ด้าน IT ของจีนซึ่งคาดว่าจะเป็นผู้ได้รับประโยชน์เต็ม ๆ ก็ออกมาขานรับด้วยอาการฮึกเหิมกันยกใหญ่..

Xiaomi ผู้ผลิตสมาร์ตโฟนรายใหญ่ที่สุดของจีนยัดดอกพุดอย่างมันอกมันใจว่า.. "Xiaomi จะขึ้นมาเป็นเบอร์ 1 ของโลกในอีก 10 ข้างหน้า" Baidu เสิร์ชเอ็นจินยักษ์ใหญ่ของจีนก็รับเอาโครงการ "China Brain" ออกมานำเสนอ ระบุว่า เป็นโครงการที่สนองตอบความคิดเรื่อง Internet Plus ของผู้นำจีนเป็นอย่างดี China Brain ประกอบด้วยโครงการต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นการทำงานประสานกันระหว่างมนุษย์กับ

.....
"Internet+ จะช่วยให้การผลิตแบบเก่าเป็นแบบอัจฉริยะ ระบบการทำงานของหน่วยงานรัฐเป็นแบบอัจฉริยะ ประชาชนจะมีวิถีคิดและการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไป ทุกอย่างจะสะดวกสบายขึ้นและทันสมัยขึ้น"
.....

สมองกล ความฉลาดล้ำเลิศของมันจะช่วยพลิกโฉมการทำงานรูปแบบเก่าของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง

Jack Ma เจ้าของ Alibaba ก็ไม่อยู่เฉย รีบออกมาช่วยแจงเหตุผลแทนรัฐบาลที่เพิ่งประกาศปรับลดอัตราการค้าเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศจากเลข 2 หลัก ลงมาที่ต่ำกว่า 7 ด้วยกลัวว่าคนจีนจะพากันตกใจกับตัวเลขนี้ แจ็คหม่าบอกว่า..

"มันก็เหมือนกับความสูงของคนเรา พอสูงเต็มที่สูงต่อไม่ได้ ก็ต้องหันมาพัฒนาสมองและความเฉลียวฉลาดทางปัญญาเป็นของธรรมดา" วิสัยทัศน์ของแจ็คหม่าย่อมมีน้ำหนัก เพราะเขาเองก็เคยมีความสูงแค่ระดับคนเดินถนนลากรองเท้าแตะเก่า ๆ แต่บัดนี้สูงขึ้นมาเทียบเท่ากับบอริสมหาเศรษฐิกิจโลก แล้วจะว่านโยบายพัฒนาสมองและปัญญาของรัฐบาลผิดได้อย่างไร ?

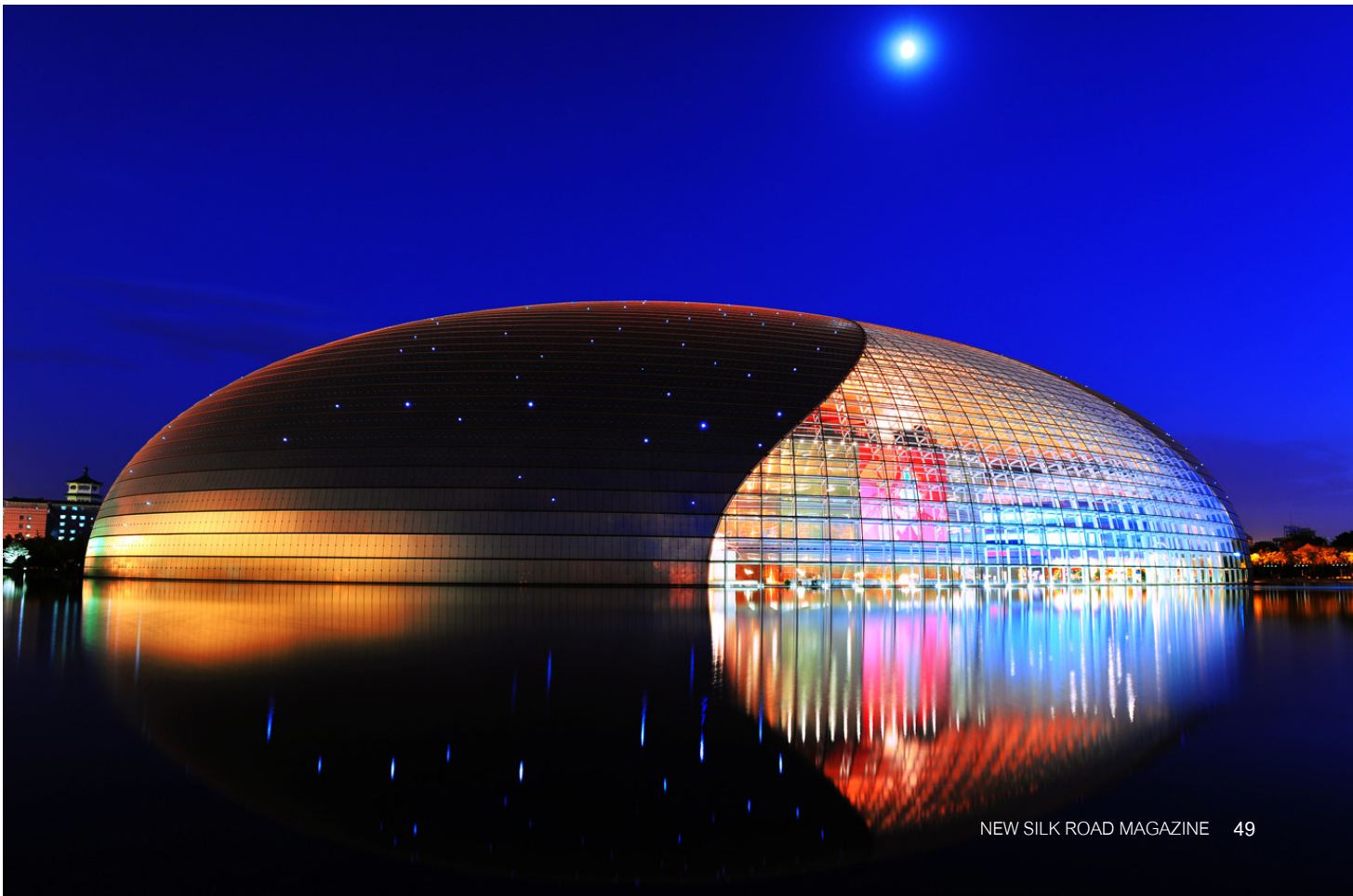

โรงอุปรากรแห่งชาติจีน

National Grand Theater, China

โรงอุปรากรแห่งชาติจีน (National Grand Theater, China) - ไช่ยกั๋ว, ไช่ตั้ม คือชื่อเล่นของอาคารหลังนี้ ทำให้ช่วงปี ค.ศ.2008 ปักกิ่งถูกแซวว่าเป็นสวรรค์ของนก (เพราะมีทั้งสนามกีฬาริงนกและไชนก...) เป็นอาคารรูปทรงประหลาดล้ำสมัยที่ได้รับสิทธิ์ให้ตั้งอยู่ที่ใกล้จัตุรัสเทียนอันเหมินมากที่สุด อาคารทรงรีโค้งโดดเด่นลอยตัวกลางน้ำอยู่บนพื้นที่ที่รายล้อมด้วยอาคารสำคัญทางประวัติศาสตร์ หลายคนคงเห็นเหมือนกันว่าถ้ามองจากระยะไกล เหมือนกับมียานอวกาศร่อนลงใจกลางเมืองปักกิ่ง และเมื่ออยู่ใกล้ ก็เหมือนไช่ยกั๋วลอยอยู่กลางบ่อน้ำ บนเปลือกอาคารไม่มีบานประตู

หน้าต่าง และดูเหมือนไม่มีแม้แต่ทางเข้า! เป็นโลกใบใหม่ที่ลอยวิ้งวิ้งและโลกใบนั้นกำลังเปิดม่านให้ผู้คนได้เห็นผ่านผนังกระจกที่เปิดเป็นแนวโค้งผืนกว้างกลางเปลือกอาคาร ในยามค่ำคืน ไช่ยกั๋วใบนี้ลอยสว่างโดดเด่นขึ้นมาติดกับอาคารโบราณโดยรอบ รูปทรงที่เรียบง่ายจนตะตา กลับมีที่มาไม่ได้ราบรื่นอย่างรูปทรง ไช่ยกั๋วใบนี้ใช้เวลาสร้างถึง 9 ปี และช่วงหนึ่งใน 9 ปีนั้นถูกหยุดโครงการไว้เพื่อตรวจสอบครั้งใหญ่ อะไรคือแนวคิดของการออกแบบอาคารหลังนี้ และกว่าจะสร้างอาคารหลังนี้ได้ ต้องพบเจอกับปัญหาอะไร ติดตามได้ใน โรงอุปรากรแห่งชาติจีน

อาคารเลขที่ 2 บนถนนจางอันตะวันตก

ถนนจางอันคือถนนเส้นสำคัญที่ตัดคั่นระหว่างพระราชวังต้องห้ามและจัตุรัสเทียนอันเหมิน ใจกลางมหานครปักกิ่ง พื้นที่ที่ย่านนั้นคือสัญลักษณ์ศูนย์กลางอำนาจแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน นอกจากนี้เรื่องการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวด ภาพลักษณ์ของสถานที่แห่งนี้ก็อยู่ภายใต้การดูแลอย่างเคร่งครัดของรัฐบาลจีนเสมอมา เข้มงวดระดับที่ว่ารถสาธารณะสายที่ผ่านถนนจางอันห้ามมีป้ายโฆษณาสินค้าติดบนตัวรถ

ห้วงมุมทางตะวันตกของถนนจางอันมีอาคารมหาศาลาประชาชนเป็นอาคารเลขที่ 1 ส่วนอาคารเลขที่ 2 คืออาคาร “ไซยักซ์” หรือบางคนเรียกให้เห็นภาพกว่านั้นว่า “ไซ่ตัม”

น่าประหลาดที่ว่าอาคารทันสมัยเป็น iconic มีทั้งความกล้าที่จะเรียบง่ายและทำทนายแบบนี้เข้ามาตั้งอยู่บนย่านที่เข้มงวดเรื่องภาพลักษณ์ขนาดนี้ได้ได้อย่างไร

เส้นทางแห่งโครงการโรงอุปรากรแห่งชาติจีน

ตำแหน่งที่ตั้งของโรงละครแห่งชาติ รายล้อมด้วยอาคารที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ผังตรงกันข้ามคือ กำแพงพระราชวังต้องห้ามปักกิ่งตะวันตก และด้านข้างห่างจากจัตุรัสเทียนอันเหมินเพียงมีแค่มหาศาลาประชาชนคั่นอยู่อาคารเดียว

จากจัตุรัสเทียนอันเหมิน เพียงเดินไปไม่ถึง 500 เมตร ก็ถึงโรงอุปรากรแห่งชาติจีน

ที่ตั้งโครงการโรงอุปรากรแห่งชาติจีน มีการวางผังแม่บทให้สร้างในตำแหน่งนี้ตั้งแต่ปีค.ศ.1958 โดยจัดเป็นหนึ่งในโครงการ “สิบสถาปัตยกรรมสำคัญแห่งชาติ” เพื่อเฉลิมฉลองวาระครบรอบ 10 ปีแห่งการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน แต่ด้วยสภาพเศรษฐกิจและการเมืองที่วุ่นวาย จนแล้วจนรอดก็ยังไม่ได้สร้างเสียที จนเกือบ 50 ปีต่อมา เมื่อถึงยุคที่จีนเปิดกว้างสู่โลกภายนอก จึงมีโอกาสเติมต่อจิ๊กซอว์ชิ้นนี้

ในปี 1997 รัฐบาลจีนได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาออกแบบก่อสร้างโครงการนี้อีกครั้ง การประกวดแบบครั้งนี้มีบริษัทสถาปนิกต่างชาติเข้าร่วม 10 ประเทศ 36 บริษัท โดยคณะกรรมการที่พิจารณาดัดสินผลงานเป็นผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านสถาปัตยกรรม ศิลปะ และศาสตร์การละครเวทีชาวจีน

8 ท่าน และชาวต่างชาติ 3 ท่าน โดยมีแนวทางคัดเลือกผลงานการออกแบบสองข้อง่าย ๆ หนึ่งคือต้องเป็นโรงอุปรากรระดับโลก สองคือห้ามสูงกว่ามหาศาลาประชาชนจีน!

แบบที่ส่งเข้าประกวดผ่านการคัดเลือกและปรับปรุงรอบแล้วรอบเล่า จนในที่สุดก็ประกาศผลออกมาในปีค.ศ.1999 ว่า แบบที่ชนะการประกวดคือแบบของสถาปนิกชาวฝรั่งเศส Paul Andreu (พอล แอนดรูว หรือในสำเนียงฝรั่งเศสว่า ปอล อองเดรอ)

Paul Andreu สถาปนิกผู้เชี่ยวชาญการออกแบบสนามบินแต่มีชื่อออกแบบได้แต่สนามบิน

Paul Andreu เป็นสถาปนิกที่ได้รับการยกย่องว่าเชี่ยวชาญการออกแบบสนามบินคนหนึ่งของโลก เขาคือผู้ออกแบบสนามบินของเมือง จาการ์ต้า ไคโร บรูไน ฯลฯ และเขาก็คือผู้ออกแบบสนามบิน Charles De Gaulle สนามบินหลักแห่งนครปารีส สนามบินที่ได้ชื่อว่ามีภารกิจคับคั่งเป็นอันดับสองของยุโรป ผลงานของเขายังรวมถึงสนามบินผู้ตงแห่งเมืองเซี่ยงไฮ้

แต่นั้นไม่ได้หมายถึงว่าเขาออกแบบได้แต่สนามบินอย่างเดียว เขายังเป็นหนึ่งในผู้ออกแบบประตูชัยแห่งใหม่ของปารีส (Grande Arche) และ อาคาร Oriental Art Center ที่เซี่ยงไฮ้

แล้วความเชี่ยวชาญในการออกแบบสนามบินของ Paul

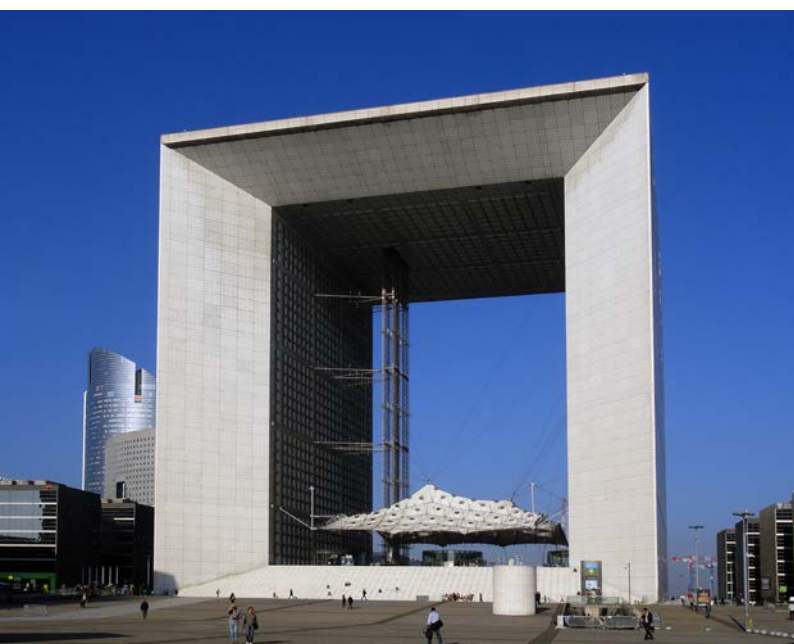
>> Paul Andreu สถาปนิกชาวฝรั่งเศส

Andreu มีประโยชน์อย่างไรกันเล่า กับการออกแบบอาคารอื่นที่ไม่ใช่สนามบิน ?

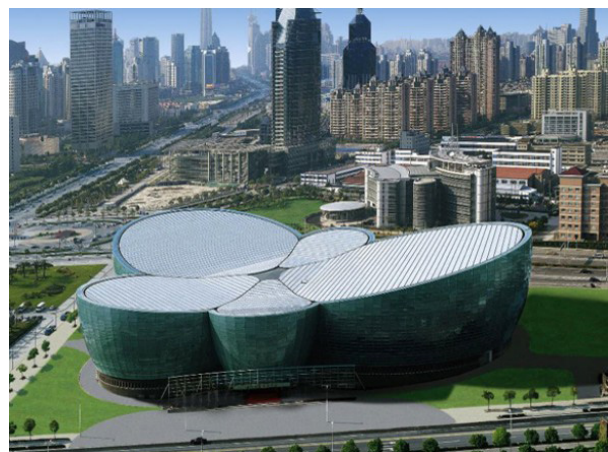
จากแนวคิดและผลงานที่เขาแสดงออกมา มันหมายถึงจุดแข็งในการสร้างสรรค์และจัดการกับปริมาตรของอาคารขนาดใหญ่ การสร้างความสวยงามจากรูปทรงโดยใช้โครงสร้างช่วงกว้าง และมุมมองอันแตกต่างที่เห็นการออกแบบพื้นที่ภายในอาคารเป็นองค์ประกอบแบบเมือง

สำหรับท่านที่ยังไม่เข้าใจในประโยคแบบโลกสถาปนิกอันรุ่มร่ามในย่อหน้าข้างต้น ก็อาจจะอธิบายอีกแบบได้ว่า Paul Andreu ถนัดการออกแบบอาคารที่ใหญ่ๆโล่งๆกว้างๆให้น่าสนใจ โดยมีความคิดสร้างสรรค์ด้านโครงสร้าง และไม่ได้มองเห็นภายในตึกเป็นเพียงห้องภายใน แต่มองเห็นเป็นเมืองย่อยๆเมืองหนึ่ง

ถ้ายังไม่เข้าใจอีกเราจะค่อยๆทำความเข้าใจกับไปผ่านอาคารโรงละครแห่งชาติจีนกัน

>> อาคาร Grande Arche, ประตูชัยยุคใหม่แห่งปารีส

>> อาคาร Oriental Art Center, เซี่ยงไฮ้

อภิมหาไข่ต้ม

ไข่ต้มใบนี้ ทำจากโครงสร้างเหล็ก พาดช่วงยาวเป็นทรงวงรีมีมา เส้นผ่านศูนย์กลางด้านยาวเท่ากับ 212.20 เมตร กว้าง 143.64 เมตร สูง 46.285 เมตร สูงน้อยกว่ามหาศาลาประชาชนจีน 3.32 เมตร เปลือกอาคารมุงด้วยแผ่นไทเทเนียม 18,398 แผ่น และกระจกโปร่งใสพิเศษ 1,226 แผ่น โดยมีช่วงที่เป็นกระจกกว้างต่อเนื่องที่สุดตรงฐานที่สัมผัสน้ำกว้าง 100 เมตร มีพื้นที่ผิวเปลือกไข่รวม 149,500 ตารางเมตร ขณะที่พื้นที่อาคารมีขนาดถึง 30,000 ตารางเมตร ครอบคลุมด้วยพื้นที่สีเขียว 39,000 ตารางเมตร บ่อน้ำรอบอาคารมีขนาด 35,500 ตารางเมตร

ก่อนที่จะล้าสักข้อมูลด้านตัวเลขกันไปหมด จึงขอสรุปว่า เล็กๆไม่ ไหญ่ๆจีน!

สำหรับผู้ติดตามคอลัมน์นี้มาบ้างจะทราบดีว่า เราไม่ได้ชื่นชมสถาปัตยกรรมกันที่ขนาดหรือจำนวนตัวเลข แต่เราชื่นชมกันที่แนวคิดและความสร้างสรรค์

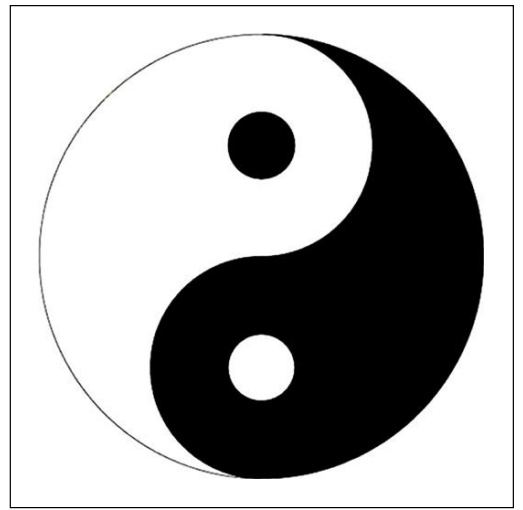

รูปทรงเรียบง่ายแต่ท้าทาย ต่อตัวแต่ทะเยอทะยาน

แม้รูปแบบอาคารของ Paul Andreu จะถูกนิยามจากโลกสถาปัตยกรรมว่าเป็นเป็นรูปแบบ Futuristic (แบบล้ำอนาคต) แต่ Paul Andreu รู้ดีว่าอาคารที่จะอยู่ในตำแหน่งนี้ของเมืองปักกิ่งต้องเผชิญกับความท้าทายของโลกเก่า เพราะในย่านใจกลางเมืองปักกิ่ง มีแรงกดดันเรื่องการควบคุมรูปแบบสถาปัตยกรรมให้สอดคล้องไปกับอาคารประวัติศาสตร์เดิมรอบข้างทั้งจากกฎเกณฑ์ผังรัฐบาลและจากมุมมองของสังคม แต่เขาก็มีจุดยืนว่า รูปแบบหนึ่งของการเคารพบริบททางประวัติศาสตร์ก็คือการออกแบบให้อาคารใหม่สะท้อนบริบทของยุคสมัยที่ก่อสร้างมันขึ้นมา

>> เงามอาคารสะท้อนน้ำ กับ สัญลักษณ์ไท่จี้ (ไท่เก๊ก) หรือที่คนไทยเราคุ่นเคยเรียกว่า สัญลักษณ์เต๋า

ในขณะที่เดียวกันสิ่งที่เค้าวอกแบบก็ไม่ใช่อาคารรูปร่างที่แปลกประหลาดจนกลายเป็นทัศนียภาพของเมือง อาคาร Futuristic หลังนี้เป็นรูปทรงวงรีเรียบง่ายลอยอยู่กลางผืนน้ำ

เป็นไข่มุกแห่งวัฒนธรรมกลางบ่อน้ำ เสมือนเป็นโลกอีกใบหนึ่ง โลกแห่งวัฒนธรรมและโลกแห่งละคร ที่ซึ่งผู้เข้าชมปลดเปลื้องภาระจากโลกภายนอก

แม้มีเสียงคัดค้านบางส่วน สถาปนิก Paul Andreu ก็ตอบรับเสียงคัดค้านอย่างสุภาพว่า ข้อติติงทั้งหลายเขาพร้อมรับฟังและปรับปรุง ในขณะที่เดียวกันก็จะไม่ขอทิ้งเนื้อหาสาระสำคัญของแนวคิดการออกแบบ

คือยอมปรับเล็กลงน้อยๆได้ แต่ไม่มีทางปรับ Concept! เขาออกแบบอาคารให้ลอยอยู่ตรงกลางผืนน้ำและล้อมด้วยพลาซ่าอีกที ผู้คนสามารถเดินดูอาคารโดยรอบได้ แต่ต้องทิ้งระยะห่างเพราะมีผืนน้ำกัน ก่อนอาคารกลางน้ำนั้นไม่มีแม้ประตูหน้าต่างหรือทางเชื่อมให้เห็นว่าจะเดินเข้าไปได้

ผู้คนภายนอกจะเห็นโลกภายในนั้นได้ ก็โดยการมองผ่านแผ่นกระจกใสซึ่งเปิดเป็นแนวโค้งช่วงกลางอาคารอย่างสมมาตรคล้ายเส้นสายของม่านเวทีละครที่ค่อยๆเปิดออก

ให้มองเห็นเมืองแห่งการแสดงภายใน ส่วนเปลือกด้านข้างอาคารยังคงซ่อนเนื้อหาบางส่วนไว้หลังม่านไท่เทเนียม

ทั้งพื้นผิวที่มีทั้งพื้นที่ ปิด/เปิด ไส้/ทึบ เป็นผืนใหญ่ตัดกันชัดเจน ความเรียบง่ายในทรงโค้งของอาคารและแนวเส้นโค้งที่ตัดกันระหว่างผิวไท่เทเนียมและกระจกใส ทำให้เราจินตนาการเชื่อมโยงไปสู่สัญลักษณ์ไท่จี้(หรือที่คนไทยคุ้นที่ จะเรียกว่าสัญลักษณ์เต๋า) ที่เป็นเส้นตัดกันระหว่างขาวกับดำ มืดและสว่าง และเมื่อเทียบกับสภาพแวดล้อมรอบข้าง ตัวความกลมของอาคารเองก็ตัดกับอาคารสี่เหลี่ยมที่ตั้งอยู่โดยรอบพื้นที่

เรียกได้ว่าในรูปรองทันสมัยแบบตะวันตก แต่สะท้อนบางสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ของตะวันออกอยู่ลึกๆ

สำหรับผู้ที่สนใจในคติความเชื่อแบบเต๋า จะอธิบายว่านี่คือความกลมกลืนในความแตกต่างก็ว่าได้ เรียบง่ายแต่ท้าทาย ถ่อมตัวแต่ทะเยอทะยาน จึงอยู่ด้วยกันได้อย่างไม่ขัดแย้ง

เข้าสู่เกาะแห่งวัฒนธรรมกลางน้ำ

ที่จริงอาคารมีทางเข้าที่เห็นได้ชัดจากด้านหน้า โดย Paul Andreu ออกแบบให้เป็นพลาซ่าขนาดย่อมๆที่ลดระดับจากพื้นปกติ เพื่อเข้าสู่โถงต้อนรับที่ชั้นใต้ดิน

เพื่อให้ได้ผลตามแนวคิดเกาะแห่งวัฒนธรรม เขาต้องทำให้ตัวอาคารภายในตัดขาดออกจากโลกภายนอกชัดเจน ผู้คนจะเข้าไปภายในอาคารได้ต้องผ่านทางเชื่อมยาว 80 เมตร ซึ่งมีปลายทางเป็นคอร์ทวงรีด้านใน โดยทางเดินลอดใต้ผืนน้ำเส้นนี้มีหลังคาเป็นกระจกใส

ให้ผลทางจิตใจเหมือนเป็นทางเข้าสู่สถานที่ใหม่ ที่ไม่ธรรมดา

และจากคอร์ทได้เดินภายใน เมื่อขึ้นบันไดสู่ด้านบนที่ระดับพื้นโถงใหญ่ สัมผัสของการรับรู้ทิศทางของเมืองภายนอกก็มลายหายไปด้วยโครงสร้างโค้งที่ครอบคลุมเราไว้ได้หลังคาเดียว

เหมือนเดินอยู่ในเมืองปักกิ่งซึ่งวางแผนวางแนวถนนไปตามทิศออกตกเหนือใต้อยู่ดีๆ แล้วหลงเข้ามาอยู่ในพื้นที่ที่ทิศทางทั้งหลายของเมืองสลายไป

เรื่องนี้สำหรับชาวปักกิ่งจะสัมผัสได้เป็นพิเศษ เนื่องจากผังเมืองของปักกิ่งวางตัวในแนวแกนทิศที่ชัดเจนทำให้เซนส์ของทิศทาง (Sense of orientation) ของชาวปักกิ่งจะมีสูงมาก หากเราเดินเข้าไปตามทาง ชาวปักกิ่งจะไม่บอกทิศทางเป็นซ้ายขวา แต่จะเป็นทิศต่างๆ เช่น ให้เดินไปทางตะวันออก 3 บล็อก แล้วไปทางเหนืออีก 2 บล็อก

แต่เมื่ออยู่ในอาคารนี้ ทั้งหมดคือพื้นที่ที่ไหลลื่นต่อเนื่องขนาดใหญ่

เมืองในเมือง

Paul Andreu มองเห็นพื้นที่ภายในเป็นเสมือนเมืองอีกเมืองหนึ่ง ในเมืองนั้นมีโรงมหรสพ โรงอุปรากร โรงคอนเสิร์ต เป็นองค์ประกอบหลัก ในโถงที่เชื่อมโยงแต่ละส่วนเข้าหากันก็มีทั้งร้านค้า ร้านอาหาร โถงพักผ่อน เรียงรายอยู่ข้างทางเหมือนร้านค้าริมถนนในเมือง ทั้งหมดอยู่ใต้โครงสร้างหลังคาที่ไม่มีเสาค้ำยันใดเลย ห้องหรืออาคารภายในแยกออกจากโครงสร้างหลังคาอย่างเด็ดขาด ผืนกระจกตรงกลางอาคารทำให้แสงธรรมชาติส่องผ่านเข้ามาได้เต็มที่ ผ่านแผงกระจกใสก็จะมองเห็นผืนน้ำและแนวต้นไม้ต่อเนื่องออกไปที่นอกอาคารต่อเนื่องกับผืนฟ้าขึ้นไปถึงกลางอาคาร

>> คอร์ทใต้ดินปลายทางเดิน

กระจกผืนใหญ่นำภาพและแสงธรรมชาติภายนอกซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามระยะเวลาระหว่างวันและตามฤดูกาลให้เข้าสู่พื้นที่ภายในของอาคาร

สภาพอากาศและระยะเวลาของวันแต่ละวันเป็นอย่างไรภายในก็มีบรรยากาศเปลี่ยนไปเป็นเช่นนั้น เชื่อมโยงกับความเปลี่ยนแปลงภายนอก

เมื่อมองจากเฉลียงทางเดินชั้นบนของโรงละคร ก็เหมือนมองถนนและพลาซ่าในเมืองเมืองหนึ่งจากมุมสูง เป็นเมืองภายในที่สภาพแสงเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาภายนอก

ลองนึกเปรียบเทียบอาคารประเภทห้างสรรพสินค้าทั่วไปที่พยายามทำให้พื้นที่ในอาคารเป็นเมืองแห่งการช้อปปิ้ง แม้ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นเมืองภายในอาคารเหมือนกัน แต่เป็นเมืองที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาล หรือบางครั้งก็ตั้งใจทำให้นักช้อปปิ้งไม่รู้วันรู้คืน

สถาปัตยกรรมจึงแตกต่างกันด้วยวิธีคิดตั้งต้น แนวคิดการออกแบบของสถาปนิกจึงมิใช่คำว่ากระจกบานใหญ่ หรือ

เอาแสงธรรมชาติเข้ามา-ออกไป แต่แนวคิดการออกแบบคือ การมองเห็นว่าพื้นที่และบรรยากาศภายในอาคารควรเป็นอย่างไร แล้วจึงคิดหองค์ประกอบของอาคารมาตอบโจทย์ สำหรับอาคารหลังนี้ Paul Andreu เลือกใช้กระจกบานใหญ่พาดจากพื้นถึงฝ้าเพดานมากำกับกะเกณฑ์แสงธรรมชาติภายใน

Paul Andreu กล่าวว่า อาคารที่ไม่คิดถึงเรื่องปริมาตรพื้นที่ภายในและแสงสว่าง ก็เป็นได้แค่ประติมากรรม (ไม่ใช่สถาปัตยกรรม - ผู้เขียน)

แนวคิดในการมองเห็นพื้นที่ภายในอาคารนี้เป็นเสมือนเมือง ยังมีเป้าหมายให้พื้นที่นี้เป็นของคนทุกเพศทุกวัย ทุกชนชั้น เป็นลานเมืองที่ผู้คนมากหน้าหลายตาพบปะกัน มิใช่ให้โรงอุปรากรเป็นสถานที่ของชนชั้นสูงที่ต้องป็นหอคอยงาช้างเพื่อเข้าชม

ต้อนรับมวลชนไม่ใช่ต้อนรับแค่ผู้ลากมากมี...

พื้นที่ภายในทั้งหมดเชื่อมต่อกันอย่างไหลลื่นและต่อเนื่อง ผู้คนเลือกเดินได้ตามแต่ใจต้องการ โดยมีโรงอุปรากร 3 โรง เป็นศูนย์กลาง

โรง Opera house (2,207 ที่นั่ง) คือโรงอุปรากรที่ใหญ่ที่สุดกลางอาคาร รองรับการจัดแสดงประเภทละครเวที อุปรากร ศิลปะการเต้น การแสดงบัลเลต์

>> Opera House

>> Concert Hall

โรง Concert Hall (1,859 ที่นั่ง) คือโรงเพื่อการแสดงดนตรี เช่นวงออเครสตรา มีที่นั่งชมโดยรอบเวที เน้นตกแต่งด้วยสีเงินและขาว ฝ้าเพดานหล่อเป็นลวดลายคลื่น ตอบสนองรูปแบบการตกแต่งแบบ Abstract โดยมีจุดประสงค์หลักคือเพื่อช่วยระบบอะคูสติก ภายในโรง Concert Hall นี้มี Pipe organ ขนาดมหึมาที่มีจำนวนและขนาดใหญ่ที่สุดในเอเชีย

โรง Theater (1,036 ที่นั่ง) คือโรงที่มีไว้เพื่อการแสดงอุปรากรจีน จึงเน้นโทนสีอ่อนแบบจีน เช่นสีม่วง แดงเข้ม

ทั้งสามโรง ออกแบบด้วยเทคนิคและแนวคิดที่ว่า จะต้องเป็นโรงอุปรากรชั้นนำระดับโลก จึงเต็มไปด้วยระบบแสงสีเสียงเต็มที และการเลือกใช้วัสดุพื้น, ผนัง, ฝ้าที่เหมาะสมกับการแสดง เช่นพื้นโรงแสดงบัลเลต์ ต้องออกแบบให้ป้องกันแรงกระแทกเป็นพิเศษ ไม่ทำอันตรายแก่เท้านักแสดง

รอบโรง Opera house มีการตกแต่งด้วยม่านที่ทำจากเส้นโลหะสีทองซึ่งดิ่ง เกิดเป็นผืนผนังล้อมรอบทางเดินอีกชั้น ม่านโลหะเป็นม่านกึ่งทึบกึ่งโปร่ง หากมีไฟส่องสว่างที่ม่านนั้นก็จะเห็นเป็นผืนผนังชัดเจน แต่หากเป็นช่วงเวลากลางวันที่ไม่ได้มีไฟส่องก็จะเห็นเหมือนม่านบาง ๆ โปร่ง ๆ คั่นพื้นที่ระหว่างพื้นที่หน้าโรงกับโถงใหญ่

ม่านโลหะส่งผลให้เกิดการรับรู้ระยะที่แตกต่างในทางจิตวิทยา และสื่อถึงการแบ่งระหว่างโลกละครและโลกของความเป็นจริง ม่านมีอยู่แต่มองเห็นเพียงเลื่อนรางกันอยู่ระหว่างสองโลก

>> ม่านโลหะสีทอง ทำให้เกิดเป็นผนังกึ่งโปร่งแสง บาง ๆ คั่นอยู่ระหว่างระเบียบทางเดินรอบโรงแสดง และโถงใหญ่

นอกจากนั้นการให้แสงสว่างภายในอาคารก็ยังใช้รูปแบบเดียวกับการให้แสงตามถนนในเมือง แสงสว่างที่ส่องภายในอาคารจะส่องเป็นจังหวะเท่าๆกัน ไม่มีการซ่อนไฟไว้ตามหลืบแบบการตกแต่งภายในอาคารทั่วไป ดวงไฟทุกดวงจะอวดโฉมโคมไฟที่ถูกเลือกมาอย่างดี เป็นเหมือน Street Furniture

ขอบอาคารมีไฟส่องจากพื้นขึ้นไปตามแนวผนังโค้งต่อเนื่องเป็นผืนเดียวกับเพดานซึ่งทำจากไม้ Brazil Redwood สีเข้มที่ตีเส้นคั่นด้วยแนวเส้นโลหะ ลักษณะการให้แสงแบบนี้ก็เหมือนกับการให้แสงส่องขึ้นต้นไม้ใบไม้ตามทางเดินสวยๆ ใน Plaza ของเมืองทันสมัย

ด้วยวิธีการคิดรูปแบบการใช้ไฟข้างต้น เมื่อมองจากภายนอกอาคารยามค่ำ จึงได้บรรยากาศเมืองกลางน้ำ

ทั้งหมดคือการอธิบายคำเกริ่นข้างต้นว่า Paul Andreu มีจุดแข็งในการสร้างสรรค์พื้นที่จากโครงสร้างขนาดใหญ่ และมีความต่างในการออกแบบเพราะมองเห็นภายในอาคารเป็นเสมือนเมืองอีกเมืองหนึ่ง

ฝ่าฟันหลากหลายข้อจำกัดให้แนวคิดเป็นจริง

แต่คำบรรยายแนวคิดทั้งหมดจะกลายเป็นเพียงแค่การเล่นละครฉากหนึ่งเท่านั้นถ้าไม่สามารถผ่านอุปสรรคทางด้านเทคโนโลยีการก่อสร้าง

อาคารนี้ถูกจำกัดความสูงไว้ไม่ให้เกินมหาศาลาประชาชนจีน และก็ต้องใช้พื้นที่ถึง 30,000 ตารางเมตร แต่กับแนวคิดที่ต้องการให้เป็นพื้นที่โล่งกว้าง และมีแค่ก่อนอาคารที่เรียงง่ายโดดเด่นตั้งอยู่ จึงต้องกดพื้นที่ใช้สอยส่วนใหญ่ลงไปชั้นใต้ดิน อาคารนี้มีส่วนที่ลึกที่สุดอยู่ใต้ผิวดินถึง 32.5 เมตร เท่ากับตึก 10 ชั้นใต้ดิน!

อุปสรรคสำคัญคือระดับน้ำใต้ดินซึ่งมีแรงมหาศาลที่สามารถดันอาคารให้ลอยขึ้น ทำให้การสร้างส่วนใต้ดินก็เหมือนความพยายามกดชั้นเปลวเพลิงในน้ำ แรงดันจะส่งผลเสียหายกับโครงสร้างได้ และหากสูบน้ำบริเวณที่ก่อสร้างออกเพื่อแก้ปัญหาระหว่างการก่อสร้าง ก็อาจทำให้เกิดดินทรุดรอบๆพื้นที่ได้อีก

พื้นที่รอบๆ นี้ทำเป็นเล่นได้ซะที่ไหน...เติมไปด้วยอาคารสำคัญระดับชาติทั้งนั้น

ทางแก้ที่ดีที่สุดคือ ไม่ฝืนแรงดันจากน้ำใต้ดิน แต่ดันแรงดันนี้ทิ้งออกไปโดยสิ้นเชิง

วิศวกรใช้วิธีสร้างกำแพงลงไปล้อมรอบอาคารส่วนที่ลึกถึงระดับน้ำใต้ดินทั้งหมด และทำให้กำแพงนี้กดลึกเกินไวกว่าระดับน้ำใต้ดินที่ลึกที่สุด ซึ่งต้องฝังลึกไปได้พื้นดินถึง 60 เมตร กำแพงจะคั่นน้ำใต้ดินออกจากอาคารส่วนที่อยู่ใต้ดินโดยสิ้นเชิง โดยไม่เกิดแรงดันยกให้กำแพงหรืออาคารลอยตัว

เหมือนสร้างปล่องทะเลใต้ระดับน้ำที่ต่ำที่สุดลงไป ผลคือสามารถสลายแรงดันยกตัวอาคารได้หมด

และส่วนประกอบต่อมาที่จะทำให้อาคารสมบูรณ์ได้ตามแนวคิด คือผืนน้ำรอบอาคาร

หากเป็นในเมืองไทยแนวคิดนี้คงเป็นแนวคิดธรรมดา แต่สำหรับที่ปักกิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะเหตุใด?

เพราะฤดูหนาวในปักกิ่งจะทำให้ น้ำทั้งหมดกลายเป็นน้ำแข็ง...แล้วไง? จัดเป็นลานไอซ์สเก็ตเลยไม่ดีหรือ?

นอกจากลานน้ำที่กลายเป็นน้ำแข็งจะผิด Concept ทั้งนี้ เพราะไม่สะท้อนเงาอาคารเป็นทรงไข และไม่ทำให้อาคารลอยตัดขาดจากสภาพแวดล้อม ส่วนลานไอซ์สเก็ตก็ไม่ใช่จุดประสงค์ของโรงละคร ที่สำคัญน้ำแข็งจะทำความเสียหายต่อระบบท่อส่งจ่ายน้ำ ตัวโครงสร้างบ่อน้ำ รวมถึงคานระจกตรงทางเดินเชื่อมอาคารที่อยู่ใต้น้ำได้อย่างง่ายดาย เพราะเมื่อน้ำแข็งตัว ปริมาตรจะเพิ่มขึ้นมากกว่าเมื่อตอนอยู่ในสถานะของเหลว ปริมาตรที่ขยายตัวขึ้นย่อมดันให้ทุกอย่างเสียหาย

โดยทั่วไปในเมืองหนาวจึงต้องสูบน้ำออกจากบ่อน้ำหรือสระน้ำภายนอกอาคารให้หมด และไม่ควรถือค้ำไว้แม้กระทั่งในท่อจ่ายน้ำ

นี่คือสาเหตุว่า เวลาไปเที่ยวปักกิ่งฤดูหนาวบ่อน้ำหรือสระน้ำจึงไม่มีน้ำเหลืออยู่(ยกเว้นบ่อธรรมชาติซึ่งไม่ค่อยมีโครงสร้างอะไรให้เสียหาย)

เมืองหนาวก็มึงงานยากของเมืองหนาว...

ทางแก้ปัญหาของอาคารนี้คือการวางระบบท่อแบบปิด ลึกลงไปใต้ผิวดิน 80 เมตร ซึ่งที่ระดับนั้นจะมีอุณหภูมิคงที่

อยู่ที่ 13 องศาเซลเซียส แล้วให้ท่อน้ำระบบปิดนำอุณหภูมิใต้ดินไหลเวียนมาหล่อเลี้ยงน้ำรอบอาคาร บ่อนี้ก็จะมีน้ำอยู่ตลอดเวลา หากน้ำจะจับตัวแข็ง ก็เป็นเพียงแผ่นบางๆที่ผิวหน้าเท่านั้น

จะว่าไปเรื่องอุณหภูมิไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เพราะด้วยเรื่องอุณหภูมินี้แหละที่ก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมที่ Paul Andreu มีส่วนร่วม และส่งผลให้โครงการนี้ต้องหยุดชะงักกลางครั้น!

โศกนาฏกรรมที่สนามบิน Charles De Gaulle

เช้าวันที่ 23 พ.ค. 2004 ระหว่างที่โครงการโรงอุปรากรแห่งชาติดำเนินไปตามปกติ อีกซีกโลกหนึ่งที่ ฝรั่งเศส บ้านเกิดของสถาปนิก Paul Andreu เกิดข่าวช็อกโลก อาคาร Terminal 2E ปีกหนึ่งของสนามบิน Charles De Gaulle ถล่มลงมา มีผู้เสียชีวิต 4 ราย และบาดเจ็บอีก 3 ราย (โชคดีที่ในเช้าวันนั้นยังมีคนอยู่ในบริเวณนั้นไม่มาก) ซึ่งส่วนต่อเติมส่วนนั้นก็มี Paul Andreu นี้แหละเป็นผู้ออกแบบ!

ถ้าเป็นหลังยุค 9/11 อาจคิดว่าเป็นการก่อการร้าย แต่ในยุคนั้นผู้คนต่างช็อกไปตามๆกัน เพราะมันมาจากความผิดพลาดของตัวโครงสร้างเอง

และเหมือนพระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรกให้ชีวิต Paul Andreu ต้องดรามาไปกับซับพล็อตมากขึ้น 2 ใน 4 ของผู้เสียชีวิตเป็นชาวจีน

รัฐบาลจีนสั่งระงับและทบทวนโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงอุปรากรแห่งชาติจีน เพราะเป็นสถาปนิกคนเดียวกัน!

และการออกแบบ Terminal 2E ใช้แนวคิดโครงสร้างแบบเปลือกไข่(Shell) คล้ายกันกับที่จีน

ความแตกต่างคือ Terminal 2E ไม่ได้ใช้โครงเหล็ก แต่ใช้โครงคอนกรีตเสริมเหล็กค่อยๆประกอบขึ้นเป็นโค้งอุโมงค์ และมีโครงเหล็กเชื่อมเข้ากับโครงคอนกรีตเสริมเหล็กที่ด้านนอกอีกทีเพื่อติดตั้งเปลือกกระจกใสที่ชั้นนอกสุด

ทั้งหมดกลายเป็นเปลือกอาคาร 3 ชั้น คือ คอนกรีตเสริมเหล็ก โครงเหล็กและกระจก

โครงสร้างแบบเปลือกไข่ (Shell Structure) คือ โครงสร้างที่ใช้เนื้อวัสดุได้มีประสิทธิภาพมาก โดยใช้โครงสร้างแผ่นบางสร้างรูปทรง ซึ่งต้องใช้รูปทรงที่สามารถถ่ายเทน้ำหนักไปตามธรรมชาติของรูปทรงนั้นๆเอง เช่นทำเป็นโค้งทรงกระบอก หรือโดม

ลองคิดถึงไข่ไก่ที่สามารถรับแรงมหาศาลได้เมื่อเทียบกับความบางของเปลือกดู ที่เป็นเช่นนั้นเพราะรูปทรงไข่ไก่ ถ่ายแรงได้ด้วยตัวเอง โดยเฉพาะเมื่อตั้งไว้ถูกทิศทาง

โครงสร้างเปลือกไข่เป็นรูปทรงที่แข็งแรงมาก แต่หากมีจุดอ่อน ก็จะมีประอบางมากเช่นกัน (เช่นเมื่อเปลือกไข่โดนของที่มีความแหลมคมจะแตกง่ายมาก)

ซึ่งหลังการสอบสวนก็พบว่า สาเหตุการถล่มเริ่มต้นที่การหดตัวไม่เท่ากันอันเนื่องมาจากอุณหภูมิที่เปลี่ยนแปลงของเหล็กและคอนกรีต

สัปดาห์ก่อนเกิดเหตุถล่ม สภาพอากาศมีอุณหภูมิเฉลี่ยอยู่ที่ 25 องศาเซลเซียส แต่เช้าวันนั้นอุณหภูมิลดลงเหลือเพียง 4 องศาเซลเซียส

โดยทั่วไป วัสดุต่างชนิดกันจะมีอัตราการหดขยายตัวเมื่ออุณหภูมิเพิ่มขึ้นหรือลดลงแตกต่างกัน เหล็กมีการหดขยายตัวมากกว่าคอนกรีตมาก และเนื่องจากมีการเชื่อมเปลือกคอนกรีตเข้ากับโครงเหล็กอย่างแน่นหนา เมื่ออุณหภูมิเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจึงทำให้เหล็กซึ่งเป็นเปลือกชั้นสองของอาคารหดตัว และดึงรั้งเปลือกคอนกรีตด้านในที่หดตัวไม่ทันให้แยกตัวออกจากกัน ผลคือโครงสร้างถล่มและพังลงมาในที่สุด

แต่อาคารในส่วนอื่นที่ออกแบบเหมือนกันกลับไม่ถล่ม เพราะส่วนที่ถล่มลงมาต่างกับส่วนอื่นอีกตรงที่มีการต่อทางเดินเชื่อมเข้ากับผิวอาคารส่วนนั้น ซึ่งก็เป็นสาเหตุหนึ่งเช่นกัน เพราะจุดที่ทางเชื่อมต่อเข้าไปใน Terminal ก็เหมือนรอยเปลือกอาคารที่โดนเจาะให้เสียรูปทรงการรับแรง เหมือนไขไก่ที่โดนเจาะบางส่วนไป จะสูญเสียความแข็งแรงอย่างง่ายดาย

เมื่อทั้งสองอย่างมาเจอกันจึงทำให้เกิดความสูญเสียช็อกโลก

เหตุการณ์ในครั้งนี้ให้บทเรียนแก่วงการก่อสร้าง หนึ่งในนั้นคือเรื่องการค้าถึงปัจจัยด้านการขยายตัวของวัสดุที่แตกต่างกัน

Paul Andreu ไม่ได้ถูกตัดสินให้มีความผิด เพราะเขาไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องโครงสร้างอาคารโดยตรง และในเชิงเทคนิคยังมีปัจจัยอื่นระหว่างการออกแบบก่อสร้างอีกมาก

>> Paul Andreu สถาปนิกให้สัมภาษณ์หน้าอาคารโรงอุปรากรแห่งชาติจีน

แต่กระนั้นก็ตาม เขาก็ได้รับผลกระทบ รัฐบาลจีนสั่งทบทวนรูปแบบและรายละเอียดโครงสร้างอาคารทันที แม้ว่าโครงสร้างทรงเปลือกไขไก่ของอาคารโรงอุปรากรแห่งชาติจะเป็นโครงสร้างเหล็กล้วนก็ตาม

การตรวจสอบนี้รวมถึงอาคารใหญ่โครงการอื่นที่มีรูปแบบทำหยาด้วย (หลังคาเปิดปิดได้ของสนามกีฬาปักกิ่ง ก็ถูกยกเลิกเพราะการทบทวนครั้งนี้)

นี่คือสาเหตุให้โครงการนี้หยุดกลางครั้นไปพักใหญ่และใช้เวลาก่อสร้างรวมยืดไปเป็น 9 ปี

วัฒนธรรมเพื่อประชาชน ไม่อาจนับผลตอบแทนเป็นตัวเงิน

การทบทวนโครงสร้างอาคาร และระยะเวลาก่อสร้างที่ยาวนานขึ้น เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้งบประมาณในการก่อสร้างอาคารนี้ต้องปรับขึ้นจากประมาณการเดิมที่ 2.688 พันล้านหยวน ไปเป็น 3.2 พันล้านหยวน ซึ่งทำให้อาคารนี้แทบไม่มีความเป็นไปได้ในการคืนทุนจากการขายบัตร เพราะต้นทุนในการก่อสร้างก็สูงถึงที่นั่นละห้าแสนหยวน อย่างไรก็ตาม รัฐบาลจีนประกาศว่ายินดีเพิ่มงบประมาณก่อสร้างเพราะอาคารสำหรับวัฒนธรรมของชาติไม่ใช่อาคารเพื่อการทำกำไรเป็นตัวเงิน

ในสามปีแรก รัฐบาลจีนรับภาระค่าดำเนินการอาคารทั้งสิ้น 80 เปอร์เซ็นต์ของค่าดำเนินการประจำปี และหลังจากสามปีก็จะรับภาระ 60 เปอร์เซ็นต์ โดยรัฐบาลจีนและรัฐบาลปักกิ่งแบ่งกันรับภาระไปคนละครึ่ง

ทางโรงอุปรากรแห่งชาติจีนจัดให้มีสัดส่วนตัวราคาถูกถึง 70 เปอร์เซ็นต์ เพื่อให้ประชาชนทั่วไปได้เข้าถึงศิลปะ และมีตัวราคาสูงพิเศษ 10 เปอร์เซ็นต์เพื่อใช้รายได้จากตลาดส่วนนี้มาสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน

อาคารนี้เปิดอย่างเป็นทางการในเดือนธันวาคม ปี 2007 ทุกวันนี้ยังคงฝังตัวตระหง่านให้นักท่องเที่ยวได้เยี่ยมชมและประชาชนได้เข้าไปสัมผัส โดยมีศิลปะการละครและดนตรีทั้งระดับชาติและระดับโลกมาเยือนที่นี่ไม่ขาดสาย นี่คือการภูมิใจของชาติที่เกิดจากไข่มุกแห่งวัฒนธรรมเมื่อดวงกลางเมืองปักกิ่ง คือประตูสู่วัฒนธรรมระดับโลก “ไข่มุกไข่มุก” ไปนี้คือ National Grand Theater of China

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง

ตอน : ผู้ยอดยุทธ หาโชยอตเยี่ยมเพียงพร้อม (2)

ตามที่ได้กล่าวไปเมื่อตอนที่แล้ว 5 ยอดยุทธที่ได้รับการยกย่องในมตนะนิยายของท่านกิมย้ง มังกรหยก ภาค 1 และภาค 2 แต่ละคนล้วนมีวิชาฝีมือร้ายกาจ รวมทั้งการใช้ชีวิตที่แสนพิสดารและน่าสนใจยิ่ง สามารถนำมาใช้เป็นข้อคิด แบบอย่างและอุทาหรณ์ได้เป็นอย่างดี ยอดฝีมือที่จะกล่าวถึงคนต่อไปคือ เจ้าเกาะดอกท้อ อั้งเอี้ยะซือ หรือ ฉายา มารบูรพา

มารบูรพา หรือ อั้งเอี้ยะซือ ผู้มีนิสัยประหลาดและชอบสวมหน้ากาก เป็นยอดฝีมือที่เก่งทั้งบุนและบู๊ มีวิชาหลากหลายอาทิ ฝ่ามือเทพกระบี่สยบผู้กล้า เพลงกระบี่ขลุ่ยหยก เพลงตะพายุกวาดใบไม้ ดรรชนีแสงคุณ เป็นต้น นอกจากนี้ยังเชี่ยวชาญกลยุทธ์ ค่ายกล หมากรุก ศิลปะและดนตรี เป็นคนแปลก ไม่ยึดติดขนบธรรมเนียมประเพณี ชอบสันโดษ ทำตนลึกลับ ไม่ชอบเข้าสังคมและชอบสวมหน้ากาก ดุสุ่มรอบคอบแต่บางครั้งอารมณ์แปรปรวนฆ่าคนได้ไม่กระพริบตา สิ่งเดียวที่เขาจะยึดมั่นถือมั่นอยู่ก็คือ ความรักที่มีต่อภรรยาที่จากไป และอึ้งย้ง ลูกสาวคนเดียวของเขา

อั้งเอี้ยะซือร่วมถกกระบี่ที่เขาหัวซานครั้งแรกและพ่ายแพ้กะแ้งเตงเอี้ยง เขาหวังว่าจะได้ยลคัมภีร์เก้าอิมจินเก็งสักครั้งกระทั่งได้มาพบกับจิวเป๊ะทงโดยบังเอิญ จิวเป๊ะทงนิสัยเหมือนเด็ก ถูกภรรยาของอั้งเอี้ยะซือล่อลวงขอล้ออ่านคัมภีร์ ด้วยนางมีความจำเป็นเลิศนางกลับไปเขียนคัมภีร์ให้สามีได้ศึกษา แต่มีเหตุเกิดขึ้นเมื่อลูกศิษย์สองคนของอั้งเอี้ยะซือ คือ ตั้งเฮียงฮวดและบ๊วยเถียนฮวง แอบรักกันแต่กลัวอาจารย์จับได้จึงคิดหนีไปจากเกาะดอกท้อแถมไม่ได้หนีไปเฉย ๆ กลับขโมยคัมภีร์ไปด้วย อั้งเอี้ยะซือโกรธมากทำร้ายศิษย์คนอื่นจนขาพิการและขับไล่ออกจากเกาะทั้งหมด

สูญหินของอั้งเอี้ยะซือขณะกำลังตั้งครุภีจึงทุ่มเทพลังกายพลังใจเขียนคัมภีร์เก้าอิมจากความทรงจำของนางขึ้นมาใหม่ให้กับสามี สุดท้ายนางเสียชีวิต อั้งเอี้ยะซือเสียใจมาก เขาเก็บศพภรรยาไว้ในห้องเย็นที่จัดแต่งอย่างดีและไปพูดคุยด้วยเป็นประจำ แม้ภายนอกจะกล่าวโทษศิษย์ทั้งสองที่

ขโมยคัมภีร์และเผาทารกที่เอาคัมภีร์มาให้อ่านแต่ลึกๆแล้วมารบูรพาอยู่แกล้งใจว่า เป็นเพราะเขาที่อยากศึกษาวรรยุทธในคัมภีร์เก้าอิม ภรรยาจึงต้องตายก่อนวัยอันควรและทำให้ลูกสาวเป็นกำพร้า เมื่ออึ้งย้งเติบโตขึ้นและมีเรื่องขัดใจกับพ่อ นางจึงหนีออกจากเกาะดอกท้อไปผจญภัยในยุทธภพ และได้พบกับก๊วยเจ๋ง

ที่แรกอั้งเอี้ยะซือไม่ชอบก๊วยเจ๋งเพราะความซื่อจนดูเหมือนเซ่อและตำแหน่งราชาบุตรเขยดาบทองที่ติดตัวก๊วยเจ๋งมาจากมองโกล แต่เพราะความรักลูกและเห็นจุดจบอันน่าสลดของลูกศิษย์ทั้งสอง ตั้งเฮียงฮวดและบ๊วยเถียนฮวงที่ไม่สมหวังและต้องตายอย่างอนาถ เขาจึงยอมรับก๊วยเจ๋งและภายหลังได้เป็นกำลังสำคัญในการวางแผนการรบช่วยก๊วยเจ๋งปกป้องเมืองเซียงเอี้ยงจากการรุกรานของมองโกล

อย่างไรก็ตามอั้งเยี่ยะซือชอบพอนิสัยของเอี้ยก้วยที่ดูแล้วมีส่วนคล้ายกับตัวเองคือมีทั้งดีและไม่ดีพอๆกัน และไม่สนใจกับขนบธรรมเนียมที่คร่ำครึ มารบูรพาถึงกับยอมรับเอี้ยก้วยเป็นสหายต่างวัย

พูดถึงยากจก ภาพของขอทานในชุดเสื้อผ้าขาดวินมอมแมม สะพายถุงผ้าหัวน้ำเต้าและถือไม้เท้า เดินกันขวั๊กไขว่เต็มบ้านเต็มเมือง ภาพลักษณะอาจดูไม่ดีแต่ขอทานเหล่านี้เป็นกำลังสำคัญในการปกป้องแผ่นดินต้าซ้องจากชนเผ่าอื่นที่คอยจ้องรุกราน ในยุทธจักรของมังกรหยกทั้งภาคที่ 1 และภาคที่ 2 รวมถึงอ้อมตะนิยายเรื่องอื่นๆของท่านกิมย้งด้วย พรรคยาจกมีบทบาทสำคัญในเรื่องดังกล่าว หัวหน้าพรรคยาจกเป็นหนึ่งใน 5 ยอดฝีมือที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีคุณธรรมเป็นเลิศ นาม **อั้งซิดกง หรือ ยาจกอุดร** แดกฉานวิชา 18 ฝ่ามือพิชิตมังกรและไม้เท้าตีสุนัข นอกจากนี้มีคุณธรรมเป็นเลิศแล้ว ยังเป็นคนที่อยู่ไม่เป็นที่ชอบท่องเที่ยวเดินทาง ตัดใจอาหารรสเลิศ จนครั้งหนึ่งเสียนานเสียการเพราะความตะกละของตนเอง จึงตัดสินใจโทษตัวเองโดยการตัดนิ้วมือข้างหนึ่งทิ้งต่อหน้าลูกพรรคจึงมีฉายาอีกชื่อหนึ่งว่า ยาจกเก้าตรรกษนิ

อั้งซิดกงพ่ายแพ้ในการประลองถกกระบี่ที่เขาหัวซานครั้งแรก หลังจากนั้นเขาเดินทางท่องเที่ยวยุทธภพและทำงานตามอุดมการณ์ของพรรคยาจกโดยให้ลูกพรรคสอดส่อง

ดูแลบ้านเมือง ชัดขวางพวกต่างชาติที่คอยจะเข้ามาแผ่อิทธิพลในแผ่นดินซ้อง เขาไม่ได้ใส่ใจหรือมุ่งหวังที่จะครอบครองคัมภีร์เก้าอิมจินกึ่งแต่อย่างใด พรรคยาจกเป็นพรรคขนาดใหญ่ มีขอทานทั่วล้าอยู่ในอาณาเขตและมีลำดับชั้นการปกครองดูแลที่ชัดเจนจากกระเป๋าคำที่สะพายเอาไว้

ยาจกอุดรเดินทางท่องเที่ยวยุทธภพจนได้มาพบกับสองหนุ่มสาวก๊วยเจ๋งและอึ้งย้ง ที่กำลังขัดขวางอาวเอี้ยงเคียงกับพวกลักพาหญิงชาวบ้าน อั้งซิดกงยื่นมือเข้าช่วยและพอใจที่หนุ่มสาวทั้งสองเป็นคนดีมีคุณธรรมยอมสอนวิชา 18 ฝ่ามือพิชิตมังกรให้ก๊วยเจ๋ง ที่แรกตั้งใจจะสอนสักทำสองท่า เพราะสอนไปสอนมารู้สึกรำคาญใจที่เจ้าหนุ่มคนนี้หัวซ้าฝึกเท่าไรก็ไม่สำเร็จเสียที แต่สุดท้ายต้องยอมสอนต่อไปเรื่อยๆจนรับเป็นศิษย์เหตุหนึ่งก็เพราะชื่นชอบฝีมือทำอาหารของอึ้งย้ง และมองเห็นถึงความมุมานะอุสาหะของก๊วยเจ๋งนั่นเอง

ยาจกอุดรใช้ชีวิตเรียบง่ายสมเป็นขอทาน ปกป้องแผ่นดินทำตามอุดมการณ์ของพรรค ให้ลูกพรรคปฏิบัติตามกฎที่เหลื่อเดินทางท่องเที่ยว หิวก็กิน ง่วงก็นอน เจออะไรที่ไม่ชอบธรรมเห็นคนอ่อนแอถูกเอาเปรียบรังแกก็ให้ความช่วยเหลือตามกำลังฐานะ ยาจกเฒ่าไม่ใช่ศิลปิน ไม่ใช่คนที่คิดอะไรซับซ้อน ผิดถูกว่ากันโดยตรงไปตรงมา ชีวิตดูเหมือนไม่วุ่นวายแต่เกือบเอาชีวิตไม่รอดอยู่หลายครั้ง เพราะชอบเข้าไปช่วยเหลือคนอื่น ช่วยทั้งคนดีและคนไม่ดี เช่น ช่วยก๊วยเจ๋งลูกศิษย์ของตนประลองยุทธกับอาวเอี้ยงเค็กหลาน (ลูก) ของอาวเอี้ยงฮง และขณะต่อสู้กับบนเรือที่กำลังไฟไหม้อาวเอี้ยงฮงกำลังจะถูกไฟคลอกขอทานเฒ่ากลับช่วยเหลือจนตัวเองโดนลอบทำร้ายได้รับบาดเจ็บสาหัสและสูญเสียวรยุทธ์

อั้งซิดกงได้ให้สติกับผู้คนในเรื่องผิดชอบชั่วดีและผลของ

การกระทำ เมื่อครั้งการประลองยุทธ์ที่เขาหัวซานครั้งที่2 คิ้วไช่ยิ้มกำลังเข้าตาจนเพราะมียอดฝีมือรุ่มล่อมมากมาย ทั้งอดีตได้ชื่อ จิวแป๊ะทง ก๊วยเจ๋ง เอ็งโกวและอึ้งย้ง แต่คิ้วไช่ยิ้มเชื่อว่าจาสกัดไม่ให้ตัวเองถูกรุมโดยจี๊ไปที่ปมว่า ไม่มีใครไม่เคยทำผิดทำชั่วกันบ้าง ทุกคนต่างเจียบ เพราะต่างมีบาดแผลในใจกันทั้งนั้น มีเพียงอั้งซิดกงที่แย้งขึ้นว่า ตนนี่แหละจะจัดการคิ้วไช่ยิ้มเอง ตนฆ่าคนมามากแต่คนที่ตนฆ่าล้วนสมควรตายทั้งสิ้น คิ้วไช่ยิ้มก็เช่นกัน สุดท้ายคิ้วไช่ยิ้มสำนึกบาปได้ ละทางโลกบวชเป็นศิษย์ของอดีตได้ชื่อ

แม้เป็นยาจกที่ดูภายนอกเหมือนคนต่ำต้อย แต่ยากจกอุดร อั้งซิดกง นับเป็นจอมยุทธคุณธรรมที่มีจิตใจยิ่งใหญ่ ผู้หนึ่งที่เดียว

ยอดยุทธคนสุดท้ายที่จะมิกกล่าวถึงคงไม่ได้ ยอดฝีมือที่ชนะการประลองถกกระบี่ที่เขาหัวซานครั้งแรก **เฮ้งเตงเอี้ยง หรือ กลางอิทธิฤทธิ์** ผู้ก่อตั้งสำนักชววจินก่า แดกฉานวิชามากมายอาทิ พลังธาตุธรรมชาติ เพลงกระบี่ชววจิน ค่ายกลเจ็ดดาว เป็นต้น

เฮ้งเตงเอี้ยงเป็นศิษย์พี่ของจิวแป๊ะทงและมีศิษย์รุ่นแรก 7 คน คือ 7 นักพรตแห่งชววจินก่า ที่ใช้วิชาค่ายกลเจ็ดดาวของอาจารย์รับมือกับยอดฝีมืออย่างอึ้งเอี๊ยะซือมาแล้ว ในยุคสมัยของมังกรหยกภาคที่1 และภาคที่2 เฮ้งเตงเอี้ยงได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่ถูกพูดถึงจากตัวละครอื่นมากมายหลายตอน ทำให้ได้เห็นภาพของนักพรตผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรม มีจิตเมตตาและมีฝีมือสูงส่ง ได้รับชัยชนะในการประลองถกกระบี่ที่เขาหัวซานครั้งแรก ได้ครอบครองคัมภีร์เก้าอิมจินเก็งแต่เก็บคัมภีร์ไว้ได้เบาะที่ตนนั่งไม่ได้ฝึกวิชาในคัมภีร์

ในวัยหนุ่มเฮ้งเตงเอี้ยงได้รวบรวมชาวยุทธ์ช่วยทางการต่อต้านพวกกิมก๊กที่รุกรานแผ่นดินแต่ดันไม่ไหวจนหนีมาเก็บตัวอยู่ที่สุสานโบราณ ได้รู้จักและรักใคร่ชอบพอกับ

จอมยุทธหญิง ลี้มเซียวเอ็ง อาจารย์ยายของเซียวเล้งนึ่ง และลี้มโกโซ้ว แต่ด้วยปฏิสนิษณะด้วยกันทั้งคู่สุดท้ายเฮ้งเตงเอี้ยงเลือกที่จะปลีกริเวกเป็นนักพรตก่อตั้งสำนักชววจินก่า ส่วนลี้มเซียวเอ็งครอบครองสุสานโบราณ

เฮ้งเตงเอี้ยงเสียชีวิตด้วยโรคร้าย เขาสั่งห้ามศิษย์น้องและศิษย์ทุกคนฝึกวิชาในคัมภีร์เก้าอิม สำนักชววจินหลังการเสียชีวิตของเฮ้งเตงเอี้ยงค่อยๆตกต่ำและสาบสูญไปจากยุทธภพ แม้ว่าจิวแป๊ะทงจะมีฝีมือสูงส่งแต่นิสัยเป็นเด็กจึงไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวหรือสั่งสอนลูกศิษย์รุ่นหลังๆ เจ็ดนักพรตแห่งชววจินก่าแม้มีฝีมือในระดับหนึ่งแต่ยังสู้อาจารย์และอาจารย์อาไม่ได้ ส่วนศิษย์รุ่นหลังของสำนักหลังจากนั้นไม่มีใครโดดเด่น

5 ยอดฝีมือทุกคนต่างมีฝีมือยอดเยี่ยม สามารถกำราบผู้คนในยุทธภพได้อย่างไม่ยากเย็น แต่ไม่ใช่จะเป็นสุขสมหวังและสมปรารถนาเสมอไปตรงข้ามทุกคนต่างเคยพลาดพลั้งไม่มากก็น้อย บางคนต้องเสียใจ ผิดหวัง และเจ็บปวด เฮ้งเตงเอี้ยงแม้ว่าจะเก่งกาจแต่ไม่อาจสมหวังในรักกับลี้มเซียวเอ็ง และรู้ว่าตัวเองยังมีความโลภอยู่จึงอยากได้คัมภีร์เก้าอิม อวอเอี้ยงสงยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ตนเองเป็นหนึ่งในยุทธภพและเป็นคู่กับภรรยาของพี่ชายตัวเอง แต่ก็รักและยอมทำทุกอย่างเพื่อลูก ราชนย์ทักษิณเพราะกลัวสูญเสียพลังจึงไม่ยอมรักษาทารกน้อย ทำให้เกิดความแค้นติดพันกับเอ็งโกวต่อมาอีกหลายปี มารบูรพาเพราะความอยากศึกษาคัมภีร์เก้าอิมภรรยาจึงต้องจากไป ส่วนอั้งซิดกงเพราะความใจอ่อนและเห็นแก่กินจึงทำให้เสียงานและเกือบเสียชีวิต

เพราะคำว่า ยอดฝีมือ ที่สองบ่าแบกรับอยู่นั้น ใ้ว่า จะเทียบพร้อมไปเสียทุกอย่าง ดังนั้น จึงต้องพร้อมที่จะ ยอมรับความผิดหวังและสูญเสียด้วยเช่นกัน

เวทีแห่งนี้ไม่มี พี่เลี้ยง

วันนี้หอบเปิด youtube ฟังเพลงเก่า ๆ แล้วก็เปิดเพลง “เวทีนี้มีพี่เลี้ยง” ของพี่ก๊อริสเมนต์ขึ้นมา นึกถึงเมื่อตอนเด็กฟังเพลงนี้บนรถตอนกลับบ้านไม่รู้ที่ล้นรอบ แม่ตอนนี้จะหาตัวพี่ที่มาร้องเพลง ไม่ได้แต่เพลงยังอมตะอยู่ครับ เพราะพี่เลี้ยงที่ว่านี่ไม่ได้อยู่บนแค่วีทียูแต่เป็นพี่เลี้ยง “ลูก” ในชีวิตจริง

พี่เลี้ยงทุกวันนี้หายากจริง ๆ ครับ เราจึงต้องอิมพอร์ต พี่เลี้ยงจากต่างประเทศมาช่วย ซึ่งก็ไม่ต่างจากที่หมอเห็น ในลิงค์โปรที่เค้ามีบริการอิมพอร์ตพี่เลี้ยงจากอินโด พม่า ฟิลิปปินส์มาช่วยเลี้ยงลูกกัน มีคำถามเกิดขึ้นมากมายก่อนที่เราจะจ้างพี่เลี้ยง เช่น จ้างพี่เลี้ยงราคาแพงมั๊ย? เราจะหาจากที่ไหนดี? เราจะไวใจพี่เลี้ยงได้มั๊ย? และพี่เลี้ยงจะเลี้ยงลูกแทนเราได้หรือเปล่า? แต่คำถามที่สำคัญที่สุดคือทำไมเราไม่เลี้ยงลูกเอง?

จะว่าไปแล้วการเลี้ยงลูกนั้นทุกคนคิดว่าเป็นเรื่องที่สอนกันไม่ได้ ขึ้นกับโชคชะตาฟ้าลิขิต เมื่อเลี้ยงได้ไม่ดีก็บอกว่า เป็นกรรมเก่าเมื่อชาติที่แล้วทำบาปไว้ชาตินี้ต้องมาชดใช้ ด้วยการเลี้ยงลูก เมื่อเลี้ยงได้ดีก็ว่าเป็นผลจากบุญเก่าที่ทำร่วมกันมา การสรุปแบบนี้เหมือนภาวะจำยอมเลี้ยงลูก

ซึ่งจริง ๆ แล้วเหมือนกับว่าพ่อแม่ล้นหวังไม่สามารถเลี้ยงลูกได้ จริง ๆ แล้วการเลี้ยงลูกเป็นวิชาหนึ่งที่เราต้องฝึกฝน เหมือนกับอ่านหนังสือแล้วไปสอบยังงัยงั้นครับ

ในความคิดของหมอ การเลี้ยงดูลูกของคนเอเชียรวมถึงคนไทยนั้นสืบมาจากลัทธิขงจื้อที่เชื่อว่าพ่อแม่มีหน้าที่สั่งสอนบุตรให้อยู่ในศีลธรรมอันดี และบุตรก็มีหน้าที่เชื่อฟังพ่อแม่และกตัญญูต่อบิดามารดาเมื่อแก่เฒ่า ขงจื้อมองเด็กเหมือนสมุดเปล่าเล่มหนึ่งเล่มที่พ่อแม่มีหน้าที่ต้องคอยแต่งเติมเรื่องราวชีวิตเพื่อให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่อยู่ในระเบียบสังคม และเชื่อว่าสังคมจะดีก็ต่อเมื่อเด็กให้ความเคารพผู้ใหญ่ ทั้งหมดนี้จึงเป็นค่านิยมของคนเอเชียว่าเป็นลูกต้องเชื่อฟังพ่อแม่ อานน้ำร้อนมาก่อน หรือกินเกลือมากกว่ากินข้าว

ถ้าลูกประพฤติดีพ่อแม่ก็ได้รับคำชื่นชม เราจะเห็นได้ว่าเพื่อนพ่อเพื่อนแม่จะเข้ามาถามว่าเลี้ยงลูกยังไงลูกถึงน่ารักอย่างนี้ พ่อแม่ก็หน้าบาน ต้วลอยไปตาม ๆ กัน แต่ในทางกลับกันถ้าเด็กทำตัวไม่ดี พ่อแม่ก็จะโดนตำหนิ โดยเฉพาะคำตำหนิที่หมอเห็นว่ารุนแรงมากในสังคมไทยคือ “พ่อแม่ไม่สั่งสอน” ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นว่าการที่เด็กเป็นอย่างไรนั้นไม่ได้มีปัจจัยจากตัวเด็กเลย เป็นผลจากพ่อแม่ล้วน ๆ

มันก็เลยเป็นสาเหตุว่าทำไมพ่อแม่ชาวเอเชียที่นั่นจึงทุ่มเทในตัวเด็กมากตั้งแต่เล็ก พยายามให้เข้าโรงเรียนดี ๆ ให้เรียนพิเศษ ได้กินอาหารดี ๆ จะได้บำรุงสมอง บรรดานักการตลาดหัวใสก็เห็นช่องทางนี้เลยออกผลิตภัณฑ์มาตอบสนองความคาดหวังพ่อแม่ เช่น ชูบไก่สกัด นมผงอาหารเสริม รวมไปถึงคอร์สเรียนพิเศษออนไลน์ พ่อแม่ที่รักแต่ไม่รู้ก็เชื่อ แพงเท่าไรก็ซื้อ โดยที่ไม่ได้ถามเด็กสักคำว่าอยากได้มั๊ย ?

“

ถ้าเด็กทำตัวไม่ดี พ่อแม่ก็จะโดนตำหนิโดยเฉพาะคำตำหนิที่หมอเห็นว่ารุนแรงมากในสังคมไทยคือ “พ่อแม่ไม่สั่งสอน” ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นว่าการที่เด็กเป็นอย่างไรนั้นไม่ได้มีปัจจัยจากตัวเด็กเลย เป็นผลจากพ่อแม่ล้วน ๆ

”

สำหรับเด็กเล็กส่วนใหญ่ยังไม่ได้มีปัญหาอะไรมาก เพราะเด็กยังต้องพึ่งพิงพ่อแม่อยู่ก็ตาม ๆ พ่อแม่ไป แต่เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นที่อยากเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น ถ้าพ่อแม่อยังตัดสินใจทุกอย่างแทน และวันหนึ่งวันรุ่นต้องมาตัดสินใจเรื่องใหญ่ ๆ ในชีวิตด้วยตนเอง เช่น อยากรับอะไร อยากรเรียนอะไร วัยรุ่นก็จะตัดสินใจไม่ได้ ถึงแม้จะอยากตัดสินใจแต่ก็กลัวว่าจะทำให้พ่อแม่เสียใจ เราเรียกภาวะนี้ว่าวิกฤตแห่งตัวตน (Identity Crisis) ไม่สามารถรู้ได้ว่าตัวเองชอบอะไรจริงเพราะที่ผ่านมาก็มีคนเลือกให้หมด

ทางแก้ปัญหาหนึ่งอย่างหนึ่งคือหมอเห็นว่าพ่อแม่สามารถมีบทบาทได้มากกว่าเป็นที่เลี้ยงเพียงอย่างเดียว และเวทีแห่งนี้ก็ไม่ได้ต้องการที่เลี้ยงตลอดเวลา การให้เด็กลองผิดลองถูกทีละนิดก็จะช่วยให้เด็กเติบโตได้ พ่อแม่จึงต้องค่อย ๆ ลดบทบาทจากที่เลี้ยงเปลี่ยนเป็นกองเชียร์คอยให้กำลังใจและอยู่เคียงข้างตลอดไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ เพราะการเรียนรู้ที่ดีที่สุดคือการลองผิดลองถูกครับ

ที่สำคัญที่สุดคือไม่ใช่ความรักจะเอาชนะทุกสิ่ง คำคมข้อนี้เอามาใช้เลี้ยงลูกไม่ได้ครับ การเลี้ยงลูกต้องอ่านหนังสือ ถามจากผู้รู้ (Head) ให้ความรักความเอาใจใส่ (Heart) และลงมือปฏิบัติไปด้วยกัน (Hand) ให้เห็นถึงผล ถูกผิดบ้างช่างมัน

เพราะ “คนไม่เคยทำผิด คือคนไม่เคยทำอะไร” ครับ

ของหวานส่งท้าย

หมอจำได้ว่าอาจารย์ของหมอเค้าเคยสอนเสมอว่าความทุกข์ของเด็กนั้นมิใช่สองอย่าง อย่างแรกคืออยากได้แต่ไม่ได้ อันนี้พ่อแม่ก็คงพอเข้าใจได้ไม่ยากครับ เช่น งอแงเพราะไม่ได้ของเล่น แต่ความทุกข์อย่างหลังที่พ่อแม่อาจลืมไปคือไม่อยากได้แล้วได้ ซึ่งจริง ๆ แล้วเด็กเจอบ่อยกว่าอันแรกเสียอีก เช่น ไม่อยากเรียนแต่ต้องเรียน ไม่อยากกินแต่ต้องกิน หมอฟังแล้วก็เออจริงเนอะ

هوا هوى

เลือกไทยเป็นจุดเปิดตัวสินค้ารุ่นล่าสุด

هوا هوى (Huawei) ผู้ผลิตสมาร์ทโฟนแอนดรอยด์ใหญ่ อันดับ 2 ของโลก เปิดตัวมือถือรุ่นล่าสุด P9 และ P9 Plus ให้คนไทยได้ใช้เป็นชาติแรกในภูมิภาค ก่อนหน้านี้ 2 เดือน P9 ไม่เปิดตัวที่กรุงลอนดอนมาแล้ว ด้วยจุดขายที่ هوا هوى คุยว่า กล้องถ่ายรูปรุ่นนี้ใช้เลนส์ 2 ชั้นของไลก้า (Leica) ซึ่งเป็นเลนส์ชั้นเยี่ยมของเยอรมัน ให้ภาพคมชัด ให้สีใกล้เคียงธรรมชาติมากที่สุด และด้วยเสาอากาศที่ออกแบบเป็นพิเศษ สัญญาณจะเชื่อมต่อกับ Wi-Fi ได้สนิทไร้รอยต่อ อยู่ที่ไหน สัญญาณก็ชัดเจนไม่ติด ๆ ชัด ๆ

นายทศพร นิษฐานนท์ รองผู้อำนวยการ หวอหوى คอนซูเมอร์ บิสสิเนส กรุ๊ป ประเทศไทย กล่าวว่า P9 เป็น

นวัตกรรมล่าสุดทางด้านสมาร์ทโฟน และเนื่องจากทางบริษัท พิจารณาเห็นว่า การถ่ายภาพด้วยสมาร์ทโฟนกำลังได้รับความนิยมอย่างสูงจากผู้ใช้ทั่วโลก จึงได้ร่วมมือกับกล้อง ไลก้าของเยอรมันออกแบบกล้องรุ่นใหม่อีเอ็ม มั่นใจว่าจะสนองความต้องการของผู้รักการถ่ายภาพอย่างเต็มภาคภูมิ การเปิดตัวที่ประเทศไทยครั้งนี้ هوا هوىยังเสนอบริการ พิเศษสำหรับลูกค้าคนไทยโดยเฉพาะ เป็นบริการที่ هوا هوى คุยว่าไม่เคยนำเสนอในตลาดต่างประเทศที่ไหนมาก่อน กล่าวคือ.. ขณะนี้ هوا هوىเปิดศูนย์บริการลูกค้าขึ้นมา 5 แห่งในประเทศไทย หากสมาร์ทโฟนของลูกค้าคนไหนมีปัญหาต้องส่งซ่อม แต่ศูนย์ไม่สามารถซ่อมให้เสร็จภายใน 1 ชม. ทางศูนย์จะส่งเครื่องตัวใหม่ให้ใช้แทนทันที เรียกบริการนี้ว่า "diamond service" แม้แต่ตลาดภายในประเทศของจีนเอง บริการนี้ก็มอบให้เฉพาะลูกค้าชั้นหนึ่ง VIP เท่านั้น ผลิตภัณฑ์อื่นๆ ของ هوا هوىก็จะได้รับบริการพิเศษชนิดนี้เหมือนกัน ถ้าการซ่อมแซมต้องใช้เวลาเกิน 3 ชม.

ราคาของสมาร์ทโฟนซีรีส์ P9 และ P9 Plus อยู่ที่ 16,990 และ 21,990 บาทตามลำดับ ด้วยราคานี้ هوا هوى คาดว่าจะสามารถแย่งส่วนแบ่งตลาดในประเทศไทยได้ร้อยละ 15 โดยมองว่าไทยเป็นตลาดที่กำลังซื้องสูง ผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงของ هوا هوى จะได้รับการตอบรับอย่างอบอุ่นจากคนไทยแน่นอน

เจ็นจา

JeenJa

BEIJING

XIAN

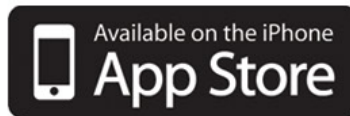
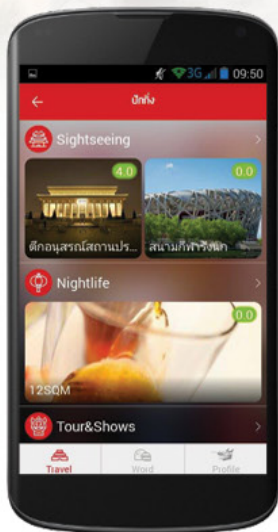
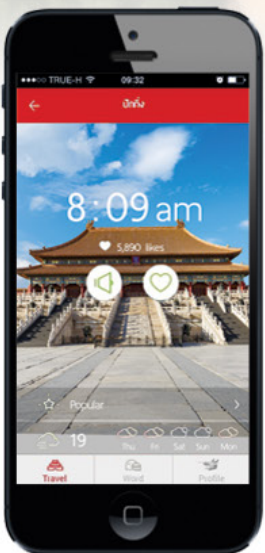
SHANGHAI

GUANGZHOU

ท่องเที่ยวแผ่นดินจีนที่กว้างใหญ่อย่างสนุกสนาน
ไปกับแอปพลิเคชันเจ็นจา

www.jeenja.com